

A rideg valóság

A RIDEG VALÓSÁG

HOMONNAY OTTÓ JÁNOS

Tartalomjegyzék

A RIDEG VALÓSÁG	1
ELŐSZÓ	5
BEVEZETÉS	10
1. FEJEZET	19
2. FEJEZET	23
3. FEJEZET	39
4. FEJEZET	43
5. FEJEZET	53
6. FEJEZET	76
7. FEJEZET	83
8. FEJEZET	89
9. FEJEZET	96
10. FEJEZET	103
11. FEJEZET	117
12. FEJEZET	123
13. FEJEZET	163
14. FEJEZET	209
15. FEJEZET	238
16. FEJEZET	283
17. FEJEZET	298
ZÁRÓSZÓ	338

E könyv Zárószavának befejezése után Homonnay Ottó János néhány óra múlva, 1979 december 1-én váratlanul meghalt. E könyv nyomdába adása időpontjáig a forrásmunkák jegyzékét nem tudtuk megtalálni és így sajnálattal bár, de nem tudjuk közreadni. Ezért az olvasó szíves megértését és elnézését kérjük. Toronto, 1979 december 16.

Páll János.

A HUNGARIAN TURUL SOCIETY
(INSTITUTE OF HUNGAROLOGY)
MAGYARSÁGTUDOMÁNYI INTÉZET

ELHÚNYT ELNÖKE

FÜLÖP JENŐ

EMLÉKÉNEK.

Fülöp Jenő
1913. április 15 -
1979 július 5.

Homonnay Ottó János
1928. május 22 -
1979 december

ELŐSZÓ.

*„A magyar végzet abban rejlik, hogy örökké elvétjük az időmértéket. Sánta verzlábként kocogunk vagy botorkálunk a történelem nyomában. Mindig abban bízunk, hogy intézkedik a Magyarok Istene, és a történelem megvár minket, pedig az megy a maga útján, és mit sem törődik az elmaradozóval. Akkor azután bűnbakot keresünk, átkozódunk meg búsulunk, mert annyi s annyi derék erény mellett valami hiányzik belőlünk: **a bátorság az önismeretre.**”*

(Féja Géza: Visegrádi esték.)

Sajnos, világhírré emelkedtünk az öngyilkosok listáján. E tény maga azt bizonyítja, hogy félünk szembenézni a valósággal. Ha lenne bennünk „bátorság az önismeretre”, magyar történelmünk a letűnt századok alatt más irányt vett volna. Teljesen megegyezem „legnagyobb magyarunk”, Széchenyi István álláspontjával:

„Ki mer tiszta lelkiismeret bátorságával a honi előítéletek seregével szembeszállni s honfitársait éppen ott támadni meg, ahol „mint a nyavalyának a gyökérhelyén” a vágás a legkínzóbb.”

1945 óta külföldön könyvtárat kitevő, magyarul írt könyvhalmoz látott napvilágot, de ez „irodalom” legjellemzőbb is legnagyobb hibája a **népszerűség**

hajhászása. Egy ezeréves, vérgőzös álomból a még véresebb valóságra ébredés után e Nyugatra szakadt magyarul beszélő tízezrek e valóságtól való menekülésben inkább visszatemetkeztek e szépnek álmódott mesevilágba és ez az „irodalom” minden termékével kielégítette ezeket az igényeket. Ezért lett „népszerű”.

Valóságos történelmet nem lehet megismertetni népszerűsége törekvéssel. Ezeréves történelmi tragédiánk minden szenvedése e „népszerűsítésre” vezethető vissza. Akadtak ugyan „próféták”, akik megkísérelték a „tükröt” szemünk elé tartani, de megláttuk-e hibáinkat? Tükörbe néztünk-e önismeretünk érdekében? Mindazok, akik e kísérletekkel foglalkoztak, nem is lettek népszerűek. Nem, mert a csúnya ember nem szereti, ha tükröt tartanak az orra elé. Ez viszont semmit sem változtat a „csúnyság” valóságán.

A történelem valóságáról írni nem hálás feladat, mert valaki mindig sértve érzi magát. Dehát törekedtem-e valaha is népszerűsége? A valóság mindig jobban vonzott, mint e lidérces fogalom: népszerűség. Nem adtam fel a reményt, rendületlenül bízom a magyar „józan paraszti eszében”, a gondolkodóképességében. Bízom abban, hogy ez nem csak remény marad. Magyarságunk megmaradása miatt bízom ebben.

Igyekeztem szerint megkíséreltem a lehető legegyszerűbben megvilágítani néhány olyan kérdést, mely szerintem döntően hatott történelmünk alakulására. Ezért egy olyan területre kellett kitérnem, melyet még ma is évezredek „köd” takar. Ebből természetesen következett, hogy akarva, nem akarva Széchenyi óhajának szócsövévé váltam. Igyekeztemben el kellett jussak egy olyan területre, mely megítélésem szerint valóban a „nyavalya gyökérhelye”. S e gyökérhely-nézetem annyiban tér el Széchenyitől, hogy nem

kívántam „megtámadni honfitársaimat”, **csak a hályogot szeretném lefejtetni szemükről**, mert amit hályognak ítéltam, az lehet egyeseknek fájdalom.

Nem volt szándékomban történelmi adatokkal tele „tudományoskodni” e kötetet és csak ott idéztem a forrás megjelölésével, ahol ez elengedhetetlenül szükségesnek mutatkozott.

Meggyőződésem, hogy a történelmet nem az adatok halmaza, de élő és érző emberek csinálták, így a történelem tanulmányozásához nem elegendők a száraz adatok, de „lélek” is kell hozzá.

Ha esetleg mások álmait e kötetben „megtéptem”, azt nem nihilizmusból cselekedtem, de a magyar történelem „kegyes” magyarázatai sohasem hatottak rám. Ösztönszerűen éreztem, hogy e magyarázatok nem az igazság kiderítésére törekedtek, de azok eltakarására. Ezért kerestem, kutattam, aminek eredményeként ez ösztönszerűség tudatosodott, míg végül **VALLÁSOS MEGGYŐZŐDÉSSÉ** vált.

Amit e kötet tartalmaz, azt a szó legszorosabb értelmében vett **vallásos meggyőződésből** írtam, magyar hitem szerint. Mindenki hisz valamiben. Én a magyarságomban hiszek, mint a számomra egyetlen elfogadható, megtartó erőben. De ez a hitem **meggyőződésből** fakad. Úgy vélem, mentes vagyok attól a rettenetes emberi hibától, melynek lényege:

„az okok nélküli hit.”

Hitemben a természetes, elfogadható okozat fajtám, a magyarság megmaradásának, mindent túlélésének az „oka”. Ez már természetesen következteti vallásomat is.

Állítólag „vallásszabadság” van. Ennek alapján élek is jogommal, amikor a következő oldalakon kinyilvánítom vallásos meggyőződésemet, „megvallom hitemet”.

A vallásszabadság alapján mindazok, akik felfogásomat, hitemet magukévá teszik, jogukban áll e hitfelfogást szabadon, mindenütt megvallani és terjeszteni.

E magyar hit isteni „sugallatának” engedve, annak alapállásából írtam le a tényeket.

Nem szándékoztam „népszerű, korszakalkotó felfedezéseket” leírni, de felvettem egy pár gondolatot, mely régen a feledés homályába merült. Tankönyvnek sem szántam e munkámat, inkább beszélgetésnek. A meggyőződésem Féja Géza szavaival élve:

„Magyarország a szájalás meg az álmodozás klasszikus földje.”

Nemzeti megmaradásunk érdekében ezen pedig változtatnunk kell!

E beszélgetések alapján, ha az olvasó is eljut arra a megállapításra, hogy egy „Ezeréves Haláltusa” után mégis létezik egy járható út megmaradásunkra, akkor e „tükörtartó népszerűtlenség” minden fáradozást megért. Akkor teljesítettem fajtámmal szemben kötelességemet!

Évezredek történelmét nem lehet egy kötetben összesűriteni, de korszakalkotó történelmi irányt változtató pillanatokot lehet vizsgálni, mely „történelmi pillanat” valóságának meglátása irányt szabhat nemzetünk jövőjének.

Úgy vélem, hogy számunkra régen elérkezett az idő az irányváltásra.

Köszönettel tartozom mindazoknak, akik iránykereső munkámban segítettek, tanítottak a sorok között a valóság felismerésére. Köszönet mindazoknak, akik lehetővé tették e kötet megjelenését. Sok mindenről szerettem volna még e kötetben szólni, amit helyszűke miatt nem tehettem. Bízom abban, hogy e témával kapcsolatban az önvizsgálat nem áll meg, hanem ellenkezőleg, csak most indul meg igazán.

E kötet mottójaként ennyit kívánok mondani:

„Nem elegendő alaptételeket kinyilatkoztatni, szándékokat bizonygatni, égbekiáltó igazságtalanságokat vádolni.

Könnyű dolog az igazságtalanságok miatti felelősséget másokra hárítani, ha mi egyúttal nem látjuk, hogy mi magunk is mennyire benne vagyunk a felelőség szövevényében.

De e felelőség másokra hárítása valóban tisztítja-e lelkiismeretünket?

B E V E Z E T É S .

Minden nép nemzet életében, történelmi tragédiák sorozata után egyszer, — (ha szerencsés!) — eljő egy pillanat, mikor számbaveheti múltját, hogy a romokból új életet, jobb jövőndőt teremtsen maradék erejéből.

E számvetést nemcsak a maradék anyagi és földrajzi javakban kell elvégezni, de a létet, a nemzet életét irányító, befolyásoló tényezőket, a mindennapok keserű és boldogabb perceit okozó, azokat serkentő vagy tompító hatásokat is vizsgálat alá kell vonni.

Vizsgálni kell a környezetet, melyben e nemzet élt, melyben a történelmi tragédiák sora érte. E környezetnek a nemzeti létre gyakorolt befolyását, mely ráhatás eredete közvetlen szomszédságban vagy távolabbi, szervezett erők által céltudatosan irányítva érezteti súlyát, hol láthatóan, hol mélyen a felszín alá rejtve.

Ilyen vizsgálódás megköveteli a múltnak szigorú mérlegelését, a történelem alapos megismerését. Követeli letűnt századok idő mélyével és hamis kegyelettel takargatott részleteinek a felszínre hozását. Újra kell értékelni a múltból ránk hagyományozott „nemzeti dicsőség” valóságos tényét, különböző korok „nemzeti nagyjainak” személyét, cselekedeteit, ezek valóságos nemzeti érdemeit.

Részeire kell bontani azokat a történelmi átkokba csavart hagyatékokat is, mely hagyatékokkal éppen szomorú, vagy eddig érdeemtelennek látszó események, személyek lassan kimaradtak történelemkönyveink lapjairól, csupán halvány, kérdőjeles emlékük él.

Sokféle történelmi „igazság” van, de csak egy valóságos „történet”, mely valóban megtörtént.

Az „ismert” történelmi „igazságok” azért változók, mert rendszerint nem a puszta esemény emléke, ténye maradt ránk, hanem annak valamilyen MAGYARÁZOTT változata. Egy bizonyos esemény leírója, magyarázója csakis ember lehetett, tehát függött valakitől, vagy valakiktől (nagyon kevés kivétellel). E függőségi viszony a történelem folyamán állandósult és fokozódott. Következésképpen a magyarázat, a mindenkori történelmet „íratók” hatalmi helyzetének biztosítását, tetteik igazolását szolgálta. Ha ilyen nagy a lehetőség a különböző változatokra, kérdés, melyik fogadható el a valósághoz legközelebb állónak?

A nemzet, a nép soha nem írta, az csinálta vagy csináltatták vele történelmét a rajta uralkodó különböző hatalmak. Mikor egy, a hatalom birtokában ülő személy, vagy csoport történelemcsinálásra buzdított egy népet, vagy valamilyen esemény előidézésében részes volt, minden eszközt felhasznált arra, hogy kezdeményező szerepét vagy részvételét a legkedvezőbb színekben írassa, magyaráztassa meg az utókor számára. Minden magyarázat az egyéni vagy csoportérdekeket a kellemes hangzású „istenes”, vagy a „nemzeti érdek” mindent megszépítő takarójába bugyolálta. (E jelenség napjainkban éli virágkorát.) Az események leírói, a célok, a tettek magyarázóit az uralkodók kegyeit élvezték, tehát jólétük, életük függött e kegyektől.

A történelem folyamán az uralkodókkal ellentétes csoportok, melyek a hatalom birtokán kívül azért harcoltak, hogy ők ülhessenek a hatalom bársonyszékébe, ellenfeleiket soha nem dicsérték és ez kölcsönös volt mindig. A hatalomért folytatott harcok célját, saját tetteiket magasztaló írásokban örökítették és hagyták az utókorra, sokszor megtoldva azt még egy lépéssel vagy kettővel a nagyobb tetszetősség kedvéért.

Uralkodók, birodalmak hódító hadjáratait, más népeket leigázó törekvéseit történelemíróik úgy örökítették meg, hogy az írottak alapján e törekvések igazságosak, indokoltak, mi több, „szent célok” vezérelték azokat a különböző korok uralkodó szelleme szerint. Nagy általánosságban e hódító cselekmények nemzeti önvédelmi tettekké magasztosulnak a krónikák lapjain.

A történelem egyik törvényszerű jelensége, hogy minden kornak minden hatalma, uralkodója szinte beteges eszelősséggel igyekszik hátrahagyott krónikáiban igaznak, erényesnek, csakis jónak feltüntetni magát. Tetteinek mosdatásával igazolást akar az utókor előtt. Ellenfeleik viszont minden esetben az istentelenek, a maradiak és a „rosszak” táborába tartoznak.

Meghódított, leigázott, háborút veszített nép történelmét mindenkor a győztesek írták, illetve írást írták. E hódítás tényét úgy íratják meg, mintegy jótéteményt a legyőzött iránt (térítés, civilizálás, felszabadítás valami alól, stb.).

A magyarázatokban szinte természetes jelenség, hogy a háború okozója minden esetben a legyőzött fél, így a hódítás költségeit, minden egyéb terhét a leigázott félnek kell viselni! Későbbi korokban a hatalom terjeszkedése (a korábbi hit-terjesztő céloktól eltérően) a modern idők szólamainak

leplében mint „felszabadító háborúk”, az „emberi haladásért”, „békéért”, „emberi jogokért”, „az emberiség jövőjének megmentéséért” folyó háborúk az áldozatok véréből gőzölgő képekben magyarázódnak igazságossá, igazolódnak a hiszékeny tömegek előtt.

Népek sorsán e magyarázatok mitsem változtatnak, javítanak. Az egyéni szenvedéseket, anyagi károkat nem teszik jóvá, csupán a hatalmat birtoklók szűk körű csoportja és kiszolgálóik változnak!

E modern korban már nem egyének, de szervezett és tudományosnak minősített intézmények magyarázóai a történelemnek, de e nagytömegű magyarázók is ugyanúgy függnek a tetteiket igazolni igyekvőktől, mint a korábbi idők egyéni magyarázóai. E magyarázatok ma már oly bonyolultak, hogy a hétköznapi egyszerű ember elveszti bennük nemcsak tisztánlátását, de a józan ítélőképességét is. E mesterségesen kialakított szellemi zavarban nemcsak nemzeti, de jólfelfogott egyéni érdekei ellen is cselekszik azzal a meggyőződéssel, hogy az „emberiség jövőjét menti”, miközben természetesen nemzetközösségi érdekeit és a valóságos nemzeti célok távlatát szem elől téveszti.

Egy jobb jövő érdekében e számvetés alkalmával a ránkmaradt történelmi magyarázatokat, úgynevezett kútfőket, vagy forrásokat kell megszűrni a legnagyobb alaposággal.

Európai történelmünk folyamán a szó legszorosabb értelmében vett valóságos magyar nemzeti függetlenségről a XI. század óta nem beszélhetünk. Ennek bizonyítására még visszatérünk. Történelmünket ez utóbbi ezer éven át a ránktelepedett idegen hatalmak uralmi érdekeit kiszolgáló történelemmagyarázók örökítették meg úgy az országban belül, mint a határokon túl. Történészünk, Acsády Ignác

írta: „De a magyar mindenkor inkább csinálta, mintsem írta a történelmet s tetteinek följegyzését, megörökítését idegenekre, gyakran engesztelhetetlen ellenségeire bízta.” Az így ránkmaradt történelmi forrásokból kell kihámozni a valóságot.

Azt az igazságot, mely kizárólag magyar nemzeti érdekszemlélet szerinti igazság!

Számunkra a Természet, a nemzeti létfennmaradás, az Élet törvényei alapján más szemlélet nem létezhet, más igazság nincs!

Minden nép és nemzet ennek alapján ítél jónak, rossznak nemcsak eseményeket, uralkodókat, személyeket, de népeket is!

Cáfolhatatlan a megállapítás: „A történelem nem más, mint a fajok fennmaradásért vívott harca. „

A fennmaradás viszont nem biztosítható a valóság ismerete nélkül! E valóságismeret kilúgozza a hamis, nemzeti létellenes eseménymagyarázatokat. Tisztánlátóvá alakít a tévtanok, tévhitek, hamis istenek felismerésére.

E valóságismeret egészséges irányba fejleszti az egészséges nemzeti önzést, mely egy nép életerejének, önbizalmának rúgója és forrása.

Ugyanakkor a valóságos nemzeti érdekekért való szükséges, áldozatos tett céltudatos serkentőjévé hat az egyénre.

Minden ránkmaradt történelmi „forrást” a nemzeti létérdekből fakadó kérdések tűzkohójában kell kiégetni a magyarázatok salakjaitól. Nyílt, vagy burkolt magyarellenesség, ostobaság, vallási fanatizmusok, demagógiák, egyéni, vagy csoportérdekek álcázott

üledékeiből kell kikristályosítani a valóságos magyarérdekű igazságot!

Egy „forrás” tanulmányozásakor meg kell nézni: Ki írta? Mikor? Miért? Kinek, vagy kiknek a megbízásából? Milyen érdekeket szolgált a leírás? A leíró maga az adott korban hogy viszonyult a magyarsághoz? Egyáltalán, ismerte-e a magyar népet, a magyar nyelvet? Személyes tapasztalatok, vagy hallomások, esetleg korábbi írások alapján készült munkája? A leíró magyar volt-e, vagy csak magyarul beszélt?

Legfontosabb a forrásíró személyi háttere, világnézete, vallása, környezetének korszelleme, melyben nevelkedett, tanult. Társadalmi helyzete, függőségi viszonya és ezernyi apró, jelentéktelennek látszó tényező, mely e történelmi forrásnak látszó hagyatékot születése pillanatában tudatosan, vagy ösztönösen befolyásolta.

A „forráskritika” kifejezés nem elégséges meghatározás e szűrő, kristályosító folyamat alaposságának leírására.

Nehéz feladat kihámozni a magyarérdekű igazságokat, levernünk róluk évszázadok megkövesedett üledékét, az alig észrevehető előítéleteket. De az igazságkeresőknek maguknak kell tisztában lenni legelőször is sajátmagukkal. Mit szeretnének megismerni: a valóságot szeretnék, vagy letűnt korszakok, szépnek álmódott szivárványvilágára szeretnének bizonyítékot találni? Valóságnak vélt, tévtanokkal telített álmok igazolására?

A számvetéshez, hogy annak valóban gyakorlati haszna is legyen, a valóságot keresőknek elsősorban sajátmagukat kell felszabadítani az idegen érdekeket szolgáló, magyar nemzetérdek ellenes hamis eszmék, évszázadok óta bekövesedett hitbeli, erkölcsi tévtanainak penészes, nemzethalált lehelő mocsarának békaperspektívájú szellemi

rabláncáiból. Egy szellemi tisztítóútzben olyan eszmei szintre kell emelkedni, mely magaslatból a sasok látókörén is túltekintve, a szellem mentesüljön a szentté avatott mesevilág bomlasztó magyarságtudat-rombolásától. Természetellenes nemzeti hivatástudatot szentesítő, ezeréves átok nemzetgyilkos befolyásától.

Ez alapos számvetés eredménye a nemzet életében a valóságos lelki megújulás, mely nélkül nemzeti feltámadás elképzelhetetlen!

E számvetés követeli meg a nemzet lelki megújulásához az egyén lelkivilágának, istenképzetének, erkölcsi normáinak, vallásának, értékszemléletének vizsgálatát, mely előbbieket a nemzeti érdekszemlélet tisztítóútzében kell kiállják a nemzeti lét szempontjából hasznosnak, vagy károsnak minősülő, a gyökerekig lenyúló próbáját!

Az istenhit, a vallás az egyén lelkivilágának formálója, tudatának alakítója. Ezek szabják meg nyíltan, vagy burkolt formában az egyénnek nemzetközösségéhez való viszonyát.

Amilyen az egyén isten- vagy világszemlélete, vallása, olyan annak nemzetközösségéhez való viszonya is!

Nem lehet valaki lelkében, szívében, tudatában teljes értékű magyar, ha szellemiségét, cselekedeteit idegen érdekekért alkotott, idegenből hozott, emberi tulajdonságokkal felruházott, egy faji hasonlatosságra formált hamis istenképre épített vallási tanok vezérlik, kizárólag e faj vagy vallásszervezet világi hatalmának szolgálatára.

Éppen ezért a messze múltnak a gyökerekig ható történelmi számvetését, rostálását az istenképzetnél, a vélt hitnél, vagyis a VALLÁSNÁL kell kezdeni!

Sokan úgy érzik (tévesen,) hogy istenképzetük, hitük, vallásuk kizárólag magánügy és nem a közös dolgaink közé tartoznak. Meg kell győződjenek, hogy éppen e téves felfogás az, mely a magyar nemzetet lelkileg ezer darabra szaggatta s e csoportokat számtalan, nemzetellenes érdekszövetség elkötelezettjévé tette a letűnt századok folyamán.

A magyar istenhite, erkölcsi felfogása, vallása közös, vagyis nemzeti ügy!

Az igaz istenhit kizárólag csak igaz nemzetszeretethez, hazaszeretethez vezethet és fordítva. Igaz nemzetszeretet és hazaszeretet vezethet el bennünket az igazi ISTEN lényegének megismeréséhez.

Nemzeti érdekszemléletből nem tűrhető, hogy az egyén belső élete kettészakadjon, vallási meggyőződése nemzeti meggyőződésével összeütközésbe kerüljön! Az egyén csak akkor egész ember és csak akkor válik nemzetközösségünk kiegyensúlyozott, igazi hasznos tagjává, ha vallási meggyőződése és nemzeti meggyőződése erős kapcsolatban és forró, szétválaszthatatlan összhangban él lelkében. Így ez biztos egyensúlyban vetítődik ki tudatában is. A vallási nevelés és a nemzetnevelés feladata egy és ugyanaz: nemzetét és faját szerető egyént kell neveljen mindkettő! Istenhez nemzetünkön, fajtánkon, hazánkon keresztül kell, hogy kapcsolatot teremtsenek!

A vallás egyén- és társadalomformáló ereje éppen a tudományok fejlődésével (egyresmegállapítások ellenére) növekszik!

Melyik az az istenképzet, melyik az a vallás, mely a magyar számára biztosítja a teljes lelki békét, az istenhit és a nemzeti érdek azonosságában formálja tudatát egy közös nevezőre?

E számvetés és lelkiismeretvizsgálat az önismeret elnyerésére kíván útmutatást nyújtani e könyv oldalain keresztül.

Az idő a számvetésre már régen beérett, tovább késlekednünk nem lehet! Minden látszólagos egyéni anyagi jólét ellenére, talán éppen e mai kornak írta nagy nemzeti prófétánk az alábbi sorokat:

*„Nincs magasra vívó szenvedelme,
S jégkebelben fásult szívet zár.
Völgyben ül a gyáva kor s határa
Szűk köréből őse saslakára
Szédeleg, ha néha felpillant.”*

Kölcsey Ferenc.

1. FEJEZET

Mielőtt a történelem vizsgálásához kezdenénk, egyéni lelkiismeret vizsgálatot kell végeznünk! A lelkiismeret vizsgálat alaposságán múlik, hogy lesz-e gyakorlati értelme minden további tudakolózásnak, keresésnek nemcsak egyéni tisztánlátásunk, de ezenfelül nemzeti érzetünk, nemzethűségünk fejlesztésének szempontjaiból.

Valamilyen mércét kell alkossunk, hogy mérni tudjuk nemcsak sajátmagunkat, de környezetünket, világunkat és a körülöttünk zajló eseményeket is, melyektől úgy nemzeti, mint egyéni sorsunk, utódaink jövője elválaszthatatlan.

A mértékrendszer kialakításánál az emberi értelemmel nem ellenkező, ésszerű összefüggéseket lehet csak vezérfonalul használni. Amikor a logikus törvényszerű kapcsolatoktól eltérünk, feltételezéseknek adjuk át magunkat. E mértékrendszer már nem valóságot mér, hanem megfoghatatlan, valóságot nem tükröző álmvilágba, tévútra vezet.

A legszigorúbb alapossággal és következetességgel kell a Természet törvényeit megismernünk! Tudomásul kell vennünk e törvényszerűségek megváltozhatatlanságát! E Természet adta környezetben születtünk, abban éljük életünket, e törvényszerűségek ismeretéhez formáljuk nemcsak egyéni, de nemzeti sorsunkat is!

Az ember elsőszámú, veleszületett, természetes, létét fenntartó mozgatóereje az ÉLETÖSZTÖN. Aki született, él és mozog, gondolkozik e földön, az élni akar! Ösztönösen vagy tudatosan, a Természet elsőszámú törvényét igyekszik kielégíteni léte, élete megtartásával. E tudatossággal párosult ösztönös törekvés minden útjába kerülő akadályt le kell győzzön, különben a lét, az élet megszűnik. Nemzeti vonatkozásban ez ugyanígy érvényes. A NEMZET: az azonos, közös őstől származott, egyazon fajhoz tartozó egyedek társadalmi egyesülését, közösségét jelenti, mely közösség legjellemzőbb tulajdonságát nemcsak az egyedek testi (antropológiai) szerkezete, de nyelvezete, közös múltja, életmódja határoz meg függetlenül attól, hogy e nemzettest egyedi tagjai földrajzilag hol helyezkednek el a földön. Egy ilyen nemzetközösség is a Természet törvényei és fejlődési követelményeinek szabályai szerint jött létre, tehát mint élő, létező, gondolkozó nemzetközösség létét, sajátos nemzeti életét igyekszik megtartani. Az egyedek közös törekvése e nemzetközösség életének megtartása. Ez természetes, ösztönös, de tudatos törekvés is.

Minden olyan egyéni, vagy közös cselekmény, mely céljában nem e Természet által alkotott törvény kielégítését szolgálja, törvényellenes, természetellenes, létellenes, életellenes, — tehát logikátlan!

Céljaink, tetteink mértékrendszere tehát a NEMZETI LÉT természeti követelményeinek kielégítésén alapszik.

Az egyén, függetlenül földrajzi helyzetétől nemzetközössége létének biztosítására kifejtett egyéni törekvésein keresztül mérhető.

Minden cselekményt, eseményt, mely körülöttünk zajlik, kizárólag ebből a szemszögből értékelhetünk. A történelmi eseményeket vizsgálva ugyanerre az álláspontra kell jussunk.

A történelmi múlt minden jelensége, kiemelkedő egyéniségeink, névtelen, de nemzetközösségünkhöz tartozó egyének cselekedete a nemzeti lét magtartását szolgálta-e, szolgálja-e, vagy nem?

A körülöttünk zajló események, szomszéd, vagy idegen népek törekvései magyar nemzeti létünket veszélyeztetik-e, vagy létünket biztosítják-e?

Mivel nemzetközösségünk egyénekből tevődik össze, e közösség életének alakulása kihatott és kihat az egyénre; mely fordítva ugyanígy érvényes. Nemzetközösség nem létezhet az egyén nélkül, de az egyén sem létezhet nemzet nélkül, mint egy nemzetközösség tagja.

Egyéni lelkiismeretünk vizsgálatának mércéje: egyéni életcélunk, egyéni tetteink, törekvéseink milyen formában és mértékben elégítik ki az elsőszámú természeti törvényt: A NEMZETI LÉT ÉS MEGMARADÁS BIZTOSÍTÁSÁT.

Mennyiben elégíti ki e törvényt:

- istenképzetünk, hitünk, vallásunk;
- nemzetismeretünk, saját fajtánk ismerete;
- nemzetközösségünk igaz történetének ismerete;
- a körülöttünk élő, sorsunk alakulásával szoros kapcsolatban lévő népek törekvéseinek, történetének ismerete;
- a múlt és a mai kor különböző szellemi irányzatainak, valóságos céljainak ismerete.

A fentiekből adódik, hogy az egész életet, világot átfogó felfogásunk alapjaiban, céljaiban e törvény kielégítésének van-e alárendelve?

Minden, az eddigi nevelésünk, életünk folyamán ért külső szellemi behatások ellenére, megfontolt, logikus gondolkodással képesek vagyunk-e a valóság ismeretében, azt elfogadva, átállítani szellemi világunkat, életcéljainkat e törvény betartására?

Eddig szentnek vélt hagyományokat, istenképzeteket, az okok nélkül eddig hitt dolgokat EL TUDJUK-E VETNI, hogy hinni tudjunk az okokkal alátámasztott törvényszerűségeknek?

VAN-E BÁTORSÁGUNK, LELKIERŐNK NEMZETI ÉS EGYÉNI ÖNISMERETRE?

2. FEJEZET

Az I. István királyunk idejében történt erőszakos kereszténységre-”térítések” után, katolikus királyaink által külföldről behozott német, olasz, francia, idegen „hitoktatók”, úri méltóságba emelt, s a szüntelen testvérharcokban a hatalmon levőket támogató elemek száma állandóan gyarapodott. A honalapító magyarság saját hazájában egyre mélyebbre süllyedt gazdaságilag és politikai jelentőségében is. A szabad magyarból a katolikus államhatalomnak teljesen kiszolgáltatott „jószág”, azaz jobbágy lett.

Minden nyugati tapasztalatot felhasználva, a legválogatottabb módszerekkel az ország lakosságának kegyetlen katolizálása nemzedékeken át folytatódott. A politikai, társadalmi berendezkedés formájában a legbonyolultabb feudális „államrend” uralkodott, ha ezt egyáltalán rendnek lehet nevezni. A központi királyi hatalom abszolút uralmi helyzetének megtartására állandó külföldi segítségre szorult. Ennek ára volt: a valóságos nemzeti függetlenség nyugat felé való feladását követelte királyainktól. A másik látható és a mindennapi életben sokkal jobban érezhető hatalom, az egyház, vallási befolyásán keresztül a központi királyi hatalmat is gyepelőjén tartotta hűbéresein, az új feudális hűbérurakon keresztül (akiknek zömét idegenek alkották). Minden emberi szabadságjogától, emberi

méltóságától megfosztva, állati sorban tartva, rabszolgaként élt a fegyverek erejével katolikussá „térített” honalapító nép.

A törvényenkívülivé vált, ősi hitéhez görcsösen ragaszkodó népréteg földönfutóvá, járhatatlan erdőségek, mocsarak lakójává lett. Állandó jelenség volt az ún. „pogánylázadás”. E mindenéből kifosztott, bujdosó pogány egyszerű értékelésében az új vallás és az új hatalmi rendszer egyet jelentett. E pogánylázadások, majd később a katolikus történelemírásban a „parasztháborúk” egy célt szolgáltak. Tévesen, de az új vallás hirdetőinek, papjainak meggyilkolásával úgy vélték, hogy ezekkel együtt megsemmisítik az új társadalmi rendet is. Amikor e lázadások jellemzése úgy van lefestve, hogy az a szegény parasztság helyzetének javítását célozta, a háttérben megtaláljuk a régi hitnek, a régi vallásnak a visszaállítására való törekvéseket is; mert a régi hit, a régi vallás elválaszthatatlan az emberi szabadság gondolatától, az emberi egyenlőség visszaállításának megvalósításától. Katolikus történetírásunk siránkozva emlékszik meg a Budai Nagy Antal-féle „parasztlázadásról” (1420-ban), mert e „lázdók” elsősorban a hazánkban élő „jámbor szerzeteseket”, papokat gyilkolták meg először, s azután a „békés” földesurakat. E „lázdók” természetes, egyszerű szemlélete szerint: e nyugati, (magyarul alig, vagy igen rosszul beszélő) idegen „szoknyás ember” hozta magával e kibírhatatlan rabszolgaságot. Ezt kell kitisztítani először a társadalomból, hogy a régi rend, az elvesztett szabadság visszaálljon. A Budai Nagy Antal-féle felkelés talán a legjelentősebb „nemzeti vallásháborúnk” e korszakban és ha a magyar történelemben szenteket keresünk, akkor ez egyszerű jobbágnak az elsőik között kell helyet biztosítanunk! A katolikus történetírás megemlékezik egy saját szentjéről is, akinek a nevét budai hegyünk még ma is viseli! A „szentéletű, térítő Gellért püspök Budára tartva, egy

pogány lázadó csoport által elfogatván, a hegyről hordóba zárva legurítottatott a Dunába” —mondja a krónika. Katolikus szempontból, katolikus érdekekért „mártíromságot” szenvedett. Ezt az idegent „magyar” szentté avatták! De jelentősége ennek magyar vallástörténetünkben azért fontos, mert éppen Budán, az akkori központi hatalom egyik fellegrárának „ajtájában” tették ezt „pogányaink”, mintegy elrettentő figyelmeztetésül is az akkori államhatalom felé. Azt is tudták, hogy Gellért püspök a feje, szellemi irányítója elnyomóiknak és ha a vezért megölik,—hagyományos szemléletük szerint—akkor megsemmisül vele a mögötte állók serege is. Csakhogy akkor már e régi hiedelem nem működött, mert Gellért helyébe újabb százak és ezrek jöttek. De ez mit sem von le vállalkozásaik értékéből.

Talán saját történelmünk a legékesebb bizonyítéka annak az igen régi megállapításnak, hogy a **vallás elválaszthatatlan a politikától!** Ami fordítva természetesen ugyanígy érvényes. Az új katolikus királyi hatalom az idegen egyház támogatása nélkül meg nem maradhatott, viszont az egyház léte is a királyi hatalom erejétől függött. Az egyház hamar belátta, hogy Magyarországon az új központi hatalmat kizárólag belső erőkkel megtartani nem lehet, (viszont hatalmát biztosítani akarván) nem válogatott az eszközökben, hogy úgy katolikus királyaink környezetét, mint az országot megtöltse idegenekkel. A legtermészetesebb tanács, amit I. István királyunknak adhattak, hogy hazájából „sok nemzetiségű országot” csináljon. Amit ez a papság tanácsára még fiára is, mint „szellemi örökséget” hagyott! E „szellemi örökség” eredményét báró Eötvös József: „Magyarország 1514-ben” című könyvében már így összegez:

„Főképp fővárosunkban telepedtek le számos idegenek, s ki a tizenhatodik század kezdetén Buda utcáin körülment, s a

magyar, német, tót s itt-ott olasz beszélgetéseket hallá, első percben meggyőződött arról, hogy Szt. István óhajtása, midőn fiának különböző nemzetek által lakott országot kívánt, **e haza fölött nagy átokként beteljesedett.**”

S a beteljesedett átok valóságát látta nemzeti prófétánk: Kölcsey a 19.-ik században, mely valóság az alábbi keserű sorokat váltotta ki belőle:

*„Vándor, állj meg! Korcs volt anyja vére.
Más faj állt a kihúnyt helyére,
Gyöngye fővel, romlott, szívtelen
A dicső nép, mely tanult izzadni.
S izzadás közt hősi bért aratni.
Névben él csak, többé nincs jelen.”*

Magyarságunk belső árulások, idegen fegyveres erőszak következtében tért át az Európában és az akkori világban kereszténységnek ismert istenképzetre. De, mint ahogy e könyv Bevezetésének első oldalán írtuk:

„Újra kell értékelni a múltból ránk hagyományozott „nemzeti dicsőség” valóságos tényét, különböző korok „nemzeti nagyjainak” személyét, cselekedeteit, ezek valóságos nemzeti érdemeit.”

Nemzeti „nagyjaink” érdemeinek értékelésénél, nézzük meg közelebbről katolikus királyaink közül a „legnagyobbat”, mert személye köré sok „szent” legendát szöttek és „nagyságában” „jámbor kereszténységében” — legalább is a ránk hagyott keresztény történetírások alapján — első István király személye eltörpül mellette.

„Szent László királyunk” (hogy miért szent, arra csak a katolikus egyház tud válaszolni) „László, a BÖLÉNY” ragadványnevet viselő I. Béla magyar király és Richeza lengyel hercegnő fia volt. Származását tekintve még sem tarthatjuk tiszta magyarnak, vagy ízig-vérig ÁRPÁD-házi sarjnak. Nem csupán a honfoglaló magyarság és az itt talált maradványnépeség mutat embertanilag nagyon változatos képet, hanem az uralkodóház is, hiszen már a korai ÁRPÁDOK is többnyire idegenből házasodtak. László királyunk családfájában láthatjuk, hogy a legkülönbélebb európai dinasztiák (főleg német) vére keveredik benne. Mindez azonban még nem jelentene bajt.

E korszak belső trónviszályai, a testvérháborúk következtében, apja kénytelen Lengyelországba menekülni. László Lengyelországban született. Apja, I. Béla annak az Árpád-házi VAZUL-nak, I. István unokaöccsének volt a fia, akit „szent” István királyunk „keresztényi kegyelettel” megvakíttatott. Hosszú és bonyadalmas viszálykodások, de főleg állandó „pogánylázadások” e kor jellemzői. A külföldre menekült Endrét is hazahívják Oroszországból egy újabb „pogánylázadás” megfékezésére. (Nem leverésére, csak valamilyen „megfékezésére”), mert a központi hatalom még német segítséggel sem tartható tovább. Valamilyen látszatkiegyezés történik, de valójában a Vazul-fiak napja 1064-ben virrad fel—legalábbis látszatra. A németek által támogatott Salamon és László közötti viszály tovább tart.

Az országban valamennyire nyugalom van, de a kettős királyság — mármint László és Salamon — csak átmeneti állapot. László várja az alkalmas politikai pillanatot, hogy hatalmának véglegesítésére Salamonnal végleg leszámoljon.

A „pogány hívek” Lászlót támogatják, hiszen: Vazul-ivadék. Benne látják minden reményüket a régi rend visszaállítására.

László előnyére szolgál, hogy IV. Henrik császár és VII. Gergely pápa viszonya a végsőig kiéleződik abban a hatalmi vitában, hogy **„az állam ideológiai támasza, az egyház kinek tartozik engedelmeskedni: világi urának, vagy a pápának?”** Végül is IV. Henrik belső ellenzékét, Rudolfot a pápa ellenkirállyá választatja és ez az állapot megszabadítja egyelőre Lászlót a német nyomástól és Salamont híveitől. Megszilárdíthatja királyi hatalmát. Bizánc is sok belső bajjal küzd ezidőben. László így mindkét oldalról felszabadul a külső nyomás alól.

Első István halála utáni időszakban a tulajdonjog tisztelete teljesen megszűnt. A nagycsaládi közös gazdálkodás emléke még elevenen él, az egyenlő részesedés elveire még mindenki emlékszik. Ennek szétrombolásával az „új tulajdonjog” az egyéni jószágtulajdon meghonosításával az új rendben senkinek sem tetszik! A társadalom tele van még szabad, földönfutó, mindenéből kiforgatott, javait vesztett elemmel, így az új tulajdonrendet mindenki ott károsítja meg, ahol arra alkalom és mód kínálkozik. László legnagyobb gondja törvényeiben, hogy ezeket az állapotokat felszámolja, az új tulajdonjog sérthetlenségét biztosítsa. Ez új magántulajdon védelme elsősorban a királyi hatalom gazdasági erőforrásait, a király és az idegen egyházi jobbágyurak, a tőlük függő és szolgálatukban álló ú.n. vitézek, papok, vagyis az akkori uralkodó osztály magántulajdonának védelmét igyekszik biztosítani a néppel szemben. A nép úgy érzi: e javakat ő termelte, tehát e javak őt illetik, mint a régi rendben volt.

Büntetőtörvényeinek II. és III. kötetei legnagyobb részben az új magántulajdon védelmével foglalkoznak. Érdekessége e törvényeknek, hogy az említett lopások sohasem **személyi tulajdon** ellen hozatnak, mint például pénz, fegyver, ruházat és egyéb eszközök, hanem a hűbéri gazdasági üzemek tulajdonát képező tárgyak: szolga, igavonó állatok, ökör, tehén, juh és e gazdaságokban termelt javak, mint gabona, gyümölcs, stb. ellopása ellen. Jellemző ezekre az időkre a krónika idevonatkozó feljegyzése: „egész Magyarország főurai megesküdtek, hogy a tolvajt nem kímélik.” A főurak közé természetesen az idegen egyháziak is beletartoztak. Addig a templomba menekülő „bűnösnek” a templom védelmet nyújtott, miután kisajátította és megtartotta a tolvaj tulajdonában lévő javakat. De e törvény után ítélve olyan állapotok uralkodtak, hogy e védelmet is el kellett törölni, mert ez az új „civilizált keresztény” társadalomban a magyar igen hamar megismerkedett egy, a pogány korban számára alig ismert bűncselekménnyel, a lopással. S e „kegyes” királyunk törvénye szerint a „tyúktolvajnak a kezét kell levágni!”

A kijevei birodalom is teljesen szétagolódott ebben az időben apró hercegségekre. Ezek képtelenek voltak ellenállni a kipcsák-tatórok, vagy a kumánok (a mi kúnjaink elődei) állandó betöréseinek. E keleti végeinken tanyázó népek végsőfokon rokonnépeink voltak és a régi Vazul-hívek bennük nagyon jó szövetségesre találtak. László azonban hatalma megszilárdítása után már látta e „pogány veszedelmet”. Ráébredt arra, hogy ha a régi rend visszaáll, az ő egyéni központi királyi hatalma is végetér. Abszolutizmusa megszűnik.

Hadjáratait megkezdi a „keletről jövő nomád támadások visszaszorítására.” (Ahogy keresztény krónikáink ezt feljegyzik.) László a maga szempontjából látszatra nagyon jól politizált. Az idegen főurak is csak benne látták hatalmuk biztosítását, ezért támogatták. A szolgálatában álló vitézek becsülték „vitéztségét”, mert hatalmas fizikai termeténél fogva egy fejjel kimagaslott közülük és ez akkoriban igen sokat jelentett a nyugati lovagok között. A párviadalokban mindig győzött éppen fizikai ereje következtében és ez végképp növelte tekintélyét. Lassan László is ráébredhetett, hogy központi hatalmát az egyház támogatása nélkül megtartani nem tudja. Minden erejével azon fáradozott, hogy ennek jóindulatát a **maga** számára megnyerje. Első István egyházi adományait sokszorosan „túlteljesítette”. Hatalmas birtokokat, pénzjövedelmeket, egyéb kiváltságokat biztosított az egyház számára. Bőkezűségében az egyház javára nem ismert határokat. „Nemes, jámbor életű király volt”— írja róla a katolikus krónika. Megválasztásának első idején meg sem koronáztatta magát, mert a krónika szerint „égi koronára vágyott.” Érthető, hogy a katolikus egyház a neki juttatott földi javakért végül is „szentként” tisztelte; de ha cselekményeit a nemzeti érdekek szempontjából vizsgáljuk, akkor erre semmi pozitív, elfogadható érdekemet nem találunk. Az egyházat még a törvényhozásba is beavatta olyannyira, hogy az szabad kezet kapott a törvények hozatalára. A „pannonhalmi végzések” szerint a törvényeket nem László hozta, hanem: „a legkegyelmesebb László király idejében mi, Magyarország előkelői”, — de e törvényeket csak László aláírásával lehetett bevezetni, amit László készséggel szentesített. Az állapotokra jellemző, hogy e pannonhalmi törvényekben a tyúktolvajnak már nem csak a kezét vágják le, de halállal büntetik!

A régi Vazul-hívek benne látva nagy szövetségesüket úgy vélték, hogy „választottjuk csak politizál, de végső fokon az ő érdekeikért tesz mindent. Éppen ezért a nyugalom az országban kezdett valahogy helyreállni, mert László meggyőzte „pogány híveit”, hogy nincs szükség már a „kumánok segítségére”, de azok az ügynek még ártanak is. Így nagyon sokan melléje szegődtek a kumánok elleni hadjáratokban. A kumánok észrevették ezt a fordulatot és látván, hogy volt szövetségeseik ellenük fordultak, (akiknek végsőfokon a segítségére jöttek) fokozottabb erővel törtek a keleti végekre, most már nem téve különbséget keresztény és pogány magyar között. László megszilárdította hatalmát, dél felé biztosította kereskedelmi útvonalát saját királyi jövedelmeinek biztosítására és pár év alatt László pénze Európa legjobb fizetőeszközévé vált. Politikájára jellemző, hogy a kettészakadt keresztény egyház közötti békét is igyekezett elősegíteni, Az 1054-ben kettészakadt kalocsai latin érsekség és a bácsi görög püspökség kánoni egyesítését megvalósította. Ezzel megállította a mohamedán szeldzsukok előretöréseit, tehát itt is biztonságot teremtett. A déli vidékekre cseh püspököket nevezett ki, így megnyerte azok támogatását is. Minden kétséget kizárva látszatra jó politikus volt és minden kínálkozó alkalmat felhasznált a belső rend megszilárdítására, az új társadalom megerősítésére.

Azonban mindazokat, akik őt a hatalom székébe segítették, rúttul elárulta, kihasználta és becsapta, vagyis a régi idők Vazul-híveit, az igazi magyarságot. Hatalmának tetőfokán, annak minden világi előnyét élvezve, „meggyőződése” és „nemzethűsége” az opportunizmussal, a személyi érdekekért való megalkuvással párosult. Nem a nemzeti érdek, de saját egyéni hatalmának biztosítása volt az elsődleges szempont, mely által valamit javult a helyzet az ország belsejében is.

Az idegen egyház támogatását élvezve elfelejtette származását, támogatóit, teljesen az új rend idegen urainak, azok érdekeinek védőjévé vált. Az I. István halála utáni véres évtizedek sebei csak látszólag hegedtek be és abban a pillanatban, amikor a rend és a nyugalom valahogy helyreállt, kihalt belőle a nagyapja, Vazul ellen elkövetett bűnök miatti ellenérzés, mert a királyi hatalom csillogása inkább csábította. Természetesen a papság befolyásának következtében e nyugalmasnak mondható időkben most már egyre inkább **„szívvel - lélekkel István műve folytatójának tekintette magát.”** Régi híveiben viszont a látszólagos jobblét következtében nem maradt már más, mint „a sóvárgás a régi jó időkre, amikor még a régi rend honolt az országban.”

László hozatta hazánkba a ciszterci és a premontrei rendeket, azok létfenntartására hatalmas jövedelmeket biztosított. Nagyon sok káptalant alapított és e káptalanokat, monostorokat közjegyzői hivatalokká léptette elő. Ezekből fejlődtek ki éppen László alapítása következtében közjegyzői minőségükből kifolyólag később az okleveleket kiállító és azokat őrző ún. „hiteleshelyek”. Ezek összeírása alapján megállapítható:

László egyházi adományai I. Istvánnak az alapításkor tett adományait jóval meghaladták. Az egyházi monostorokból, káptalanokból hivatalos világi hivatalokat létesített. Érthető, hogy az egyháziak benne látták a második alapítót, a második „szent” királyt. E hivatalos helyek írták a történelmünket, krónikáinkat is, így magától következik, hogy László személyét „szentként” tisztelték és így jegyezték emlékét az utókor számára. Hogy László mennyire a papság befolyása alá került, mi sem bizonyítja jobban, mint a XII. századból fennmaradt egyházi feljegyzés egy Krónika kompozícióból:

„Ezért mikor meghalt a római császár, a német fejedelmek és hercegek s valamennyi báró és főember egyetértve és egyhangúlag kérték, fogadja el a császárságot. De mert életében nemcsak a maga javát, hanem Jézus Krisztusét is kereste, és buzgó elméjében amaz isteni szózatot forgatta: „Ne lépd át atyáid határát”, inkább beérte a maga határaival, mintsem jogos mértéken felül gyarapítsa, visszautasította az idegen és ismeretlen népek kormányzását. Hiszen Magyarországon is nehezen maradhatott meg, bár Istent kegyesen és híven szolgált, s a törvényeket betartotta.”

Mivel katolikus krónikáról beszélünk, e szövegből a következőket értelmezhetjük a valóság megállapítására:

1. „bár Istent kegyesen és híven szolgált” — ezalatt természetesen az egyház szolgálatát kell értsük; „kegyesen”, azaz bőkezű adományozásokkal.

2. „Hiszen Magyarországon is nehezen maradhatott meg” — természetesen, mert régi „pogány” híveit elárulta, s ami a legnagyobb bűnnek számított azok szemében, a nagyapján, Vazulon esett sérelmeket nem bosszulta meg az új rend megsemmisítésével. Tehát az őseit tagadta meg! A saját vérén esett, idegenek által okozott sérelmeket nem csak elfeledte, de inkább azok kiszolgálását választotta. Tehát csakis az idegen egyház segítsége, de nem népszerűsége következtében tudott király maradni.

3. „inkább beérte a maga határaival, mintsem jogos mértéken felül gyarapítsa.” De e „jámbor” egyháziak nem írták ezt fel Lászlóról, amikor meghódította újra és „örökérvényűen” Dalmáciát és Horvátországot, hogy azokat katolikussá tegye. Egyáltalán nem juttatták eszébe ezt e jó papok balkáni hódításai alkalmával a mohamedánokkal szemben sem és ez esetben nem merült fel az egyháziak

részéről a „jogosság” kérdése. De közvetlen halála előtt keresztes hadjáratra való készülődéseinek „jogosságát” sem mérlegelték az ismeretlen népek kormányzását illetően.

4. „De mert életében nemcsak a maga javát, hanem Jézus Krisztusét is kereste” ami valójában kifejezi, hogy egyéni uralkodó szerepének biztosítása töltötte ki élete célját, melyet „Jézus Krisztus javaival” kötött össze, vagyis az egyház támogatása nélkül egyéni hatalmát megtartani nem tudta volna.

5. „és buzgó elméjében amaz isteni szózatot forgatta: „Ne lépd át atyád határait.” — mely fogalmat a jó papok az ószövetségi Példabeszédek 22. részének 28.-ik versével mostak László agyába:

„Ne bontsd el a régi határt, melyet csináltak a te eleid”. László „hitoktatásából” itt már kihagyták azt a részt, hogy nem egészen 100 esztendővel előtte, e papok német fejedelmei bizony az eredeti magyar határokat az Enns folyó partjáról visszaszorították nagyon is messze keletre, mely határokat tulajdonképpen László „elei” karddal és magyar vérrel „csináltak” a magyarnak. A „hitoktatásból” kimaradt az a rész is, hogy Salamon e példabeszédet kizárólag a zsidók számára mondta, vagyis zsidó és zsidó közötti birtok „határáról” volt szó, az egymásközti békesség megtartására; de egyáltalán nem vonatkozik az idegenek hatáira!

De Salamon sem maga találta ki e tételeket, hanem csak betartotta Mózes törvényeit. Mózes V. könyve 26. rész 1. verse:

„Mikor pedig bemégy arra a földre, a melyet az Úr, a te Istened ád néked örökségül, és bírni fogod azt, és lakozol abban:”-

a 17.-ik vers:

„Átkozott, a ki elmozdítja az ő felebarátjának határát! És mondja az egész nép: Ámen!”

Tehát e tételek kizárólag egy népen belüli „felebaráti” jóviszony és béke biztosítására szolgáltak, de semmi esetre sem vonatkoztatható idegenekre, legalábbis Mózes törvényei alapján nem !

6. De valójában mitől is rettegtek e „jámbor” egyháziak? Attól a még álomnak is borzasztó állapottól, hogy a római császári székbe egy nemrég még pogány származék kerüljön, többszöri német hercegnőkkel kötött házassága ellenére. A magyarországi állapotok László minden igyekezete ellenére olyan bizonytalanok voltak még, hogy semmi biztosítékát nem látták az egyházi hatalom megmaradásának. Nagyon is fennállt annak a lehetősége, hogy esetleg e még mindig „pogányok”, királyuk minden keresztényi „jámborságát” nagyon könnyen egészen más irányba tudják erőszakolni és hatalmuk nemcsak Magyarországon, de e császári birodalomban is végveszélybe kerülhet.

7. De ha már vallásról és királyok politikai széleslátókörűségéről elmélkedünk, más népek történelmében hol találunk egy olyan királyt vagy uralkodót, aki egy ilyen TÖRTÉNELMI PILLANATOT elszalaszt, amikor népe legádázabb ellenségének a trónjára ülhet, melyet készen hoznak eléje, csak el kellett volna fogadnia. Íme, itt áll előttünk egy olyan cáfolhatatlan történelmi bizonyíték, rávilágítva az egyház nemzetrontó szerepére keresztény történelmünkben, melyhez hasonló máshol nem találunk.

De egy biztos: hogy László királyunk annyira a papság uralma alatt állhatott, hogy az ma szinte elképzelhetetlen.

Az egyébként egyéni ambíciókkal telített, uralkodási vágyát kielégíteni kívánó uralkodó az akkori legnagyobb európai — császári — koronát visszautasítja! Az akkori szemmel szinte felmérhetetlen nagysága birodalom és politikai befolyást biztosító uralkodó székéről lemond, - csak azt engedi következtetni, hogy e minden legendákkal, szent mítoszokkal megénekelt egyéniség, László, **egy teljesen az egyháziaknak kiszolgáltatott eszköz, vagy egy politikailag, történelmileg szűklátókörű, uralkodásra alkalmatlan valaki lehetett**, aki nem nemzete jövőjével törődött, csak hatalmának élt.

Képzeljük el a magyar történelem további alakulását, ha László királyunk (a legendák szerinti uralkodói képességeivel) e császári koronát elfogadja. Eljutottunk volna-e Trianon 1920 június 4-éhez, vagy Párizs 1947 február 10-éhez?

A krónikák szavai szerint, László sajátmagáról az alábbiakat vallja: **„bűnös ember vagyok, hiszen a földi uralmat a legsúlyosabb bűnök nélkül nem lehet gyakorolni.”**

De kétségbe vonható e beismerés igazi mivolta, mivel katolikus íródeákja írja, ill. mondatja vele ezeket.

S mi lehetett e legsúlyosabb bűn? Az eredeti Vérszerződés, a vérségi szent kapcsolatok elfelejtése, megtagadása, az ősök emlékének meggyalázása e „keresztényi” királyi hatalomért.

A krónika szerint: tizenkilenc éven, három hónapon és három napon át uralkodott.

„Szentséggel és kegyelemmel telve tehát az angyalok seregébe került uralkodásának tizenkilencedik évében, és Váradon temették el az Úr 1095-ik évében, július 29-én (30-

án) vasárnap. Szentséges testét váradi monostorában tisztelik nagy odaadással.” — írja a korabeli katolikus krónikás.

E könyv elején a józan és tárgyilagos magyarérdekű kiértékelésre hivatkoztunk „nagyjaink” mérlegelésénél. Éppen azért választottuk a legtöbb „szent legendával” ránk hagyományozott királyunk személyét e rövid vizsgálódás céljául. Amint láttuk, szent lehetett az egyház szempontjából, de kimondottan magyar érdekszemlélettel e végső következtetést László királyról levonnunk nem lehet! Kimondottan „NAGY” történelmi lehetőségek csak egyszer adódnak talán egy nemzet életében. S e királyunk ezt elmulasztotta! Nem szabad azt sem elfelejtenünk, hogy az uralkodása alatt oly sokszor emlegetett „béke, nyugalom, biztonság és jólét” **nem az egész nemzetre, hanem csak a hatalom birtokosaira** vonatkozik! Egy birodalomban, ahol tyúklopásért halálbüntetést osztogatnak, azt bizonyítja, hogy az alsó néprétegek szegénysége szinte leírhatatlan. Mert ki megy tyúkot lopni? Az, aki éhségében még a halálbüntetést is megveti azért, hogy egyszer húst ehessen, vagy egyszer igazán jóllakhasson. S e jelenség annyira elterjedt abban az időben, hogy országos kiterjedésű királyi törvényt kellett hozni ennek valamilyen megállítására. Jellemző, hogy egyetlen papot sem ítélték tyúklopásért halálra ebben az időben. Legalábbis sehol semmi írott nyoma ennek nem maradt. E törvényt csakis az éhezők ellen hozták, akiknek a számát a jobbágyság tette ki. Egy akkori viszonyok között gazdag országban, kereszténységre térítésünk után nem egészen egy évszázaddal.

De e katolikus-keresztény feudális társadalom erősödött, fejlődött a maga idegen kiváltságos osztályaival.

E feudalista keresztény társadalom lassú fejlődésének ólomsúlyú kerekét a magyar jobbágyság, a nemzet vérével olajozta évszázadokon át.

A „krisztusi szeretet” és az „evangéliumok szépségének” szüntelen prédikálása közben.

Sajnos e könyv terjedelme nem engedi meg, hogy részletesen végigvizsgáljuk katolikus királyaink „nagyságának” valóságos nemzeti „érdemeit”. Mai korunkban legkönnyebb a történelmet, a sorsot hibáztatni mindazokért a felmérhetetlen bűnökért, melyeket a magyar nép ellen elkövettek e keresztény korszak uralkodói, támogatói. Könyvünket azzal kezdtük, hogy történelmünket alapos részletességgel kell megismerjünk, **kizárólag magyar nemzeti érdekek szemelőtt tartásával! Az olvasó lelkiismeretére bízunk, hogy az eddigiek alapján vegye a fáradságot, hogy önszorgalmából, nemzeti hűségéből saját népe történelmének behatóbb tanulmányozásába kezdjen, e nemzeti létérdek szemlélete szerint.**

E könyv célja: **nemzeti öntudatra ébresztés!** Mert nemzeti lédhez, nemzeti megmaradáshoz istenadta jogunk van, ha már létezünk, mint **magyar nemzeti közösség!** Nemzeti önismeretünkön múlik kizárólag, hogy mint nemzet megmaradunk-e, vagy sem.

3. FEJEZET

A magyar nem az egyetlen nép a földön, melynek történelme ősi vallásának elhagyása, új vallásra térésének következményeként alakult.

Népek, melyek ősi hitük, istenképzetük, vallásuk mellett kitartottak, korunkban is nemcsak megtartották jellegzetes nemzeti tulajdonságaikat, de e mai világ berendezkedésében döntő befolyással is bírnak. Függetlenül attól, hogy e vallási felfogások mai szemmel ítélve téveseknek, hihetetleneknek minősülnek, hatásuk e népek nemzeti öntudatára, nemzeti, faji egységük megtartására felmérhetetlen értéket jelentettek és jelentenek ma is!

Ezek a sajátos faji, nemzeti istenképzetek kielégítették e népek számára az elsőszámú természeti törvényt, e népek fennmaradásának szolgálatát.

Nemzeti vallásuk faji fennmaradásukat volt hivatva szolgálni. A történelem minden vihara ellenére nemcsak megmaradtak (sokszor a legreménytelenebbnek látszó körülmények között is, szétszórtságban), de faji öntudatukban erősödtek, lélekszámban szaporodtak. Függetlenül földrajzi elhelyezkedésüktől, az egész világon egy egységes, megbonthatatlan nemzetet alkotnak.

Nem a „vegetálás”, de a valóságos, a szó legszorosabb értelmében vett nemzeti lét fennmaradásának egyik elengedhetetlen alapvető tényezője a NEMZETI VALLÁS! Csakis egy nemzeti vallás képes arra, hogy istenképzetét, — a nemzet jellemző lelki sajátosságait figyelembe véve — a nemzeti lét fenntartásának biztosítására formálja. Történelmi korszakokon át, egy földrajzilag meghatározhatatlan, politikailag is létező haza nélkül, fajilag teljesen idegen környezetben, e nemzeti vallás minden parancsolatával nemzeti öntudatra is nevel!

Technikai, világnézeti, társadalmi fejlődés ellenére, a nemzeti vallás tudja egyedül létrehozni azt a lelki állapotot, melyben az egyén belső élete, minden külső viszonytság ellenére nem hogy kettészakad, de éppen a történelmi megpróbáltatások következtében mind szorosabb egységbe kovácsolódik saját népével. A vallási meggyőződés a nemzeti meggyőződéssel azonosul és e kettő szoros egységében e faji közösséghez tartozó egyén lelkületét megingathatatlan egyensúlyban tartja minden fizikai szenvedés ellenére.

Egy nemzeti vallású egyén istenképzete elválaszthatatlan nemzetközösségének fogalmától. Ennek következtében a nemzetközösség fogalma a vallási tanításokkal azonosul. Ez így a természetes!

A mai tudományok minden ismeretének birtokában e tétel nemcsak cáfolhatatlan, de mivel éppen a legalapvetőbb természeti törvény kielégítését hordozza magában, logikus és megdönthetetlen!

Nemzeti egységet, nemzeti műveltséget, nyelvet, nemzeti öntudatot csakis egy nép lelki, szellemi felépítésének adottságaihoz formált, évezredekken át fenntartott nemzeti

vallással lehet megtartani és tovább fejleszteni, az azt alkotó alapelemek változatlanságában.

Az emberiség történetében a vallások kialakulása a történelem alakulásától elválaszthatatlan. Minél messzebbre nézünk a múltba, a történelem alakulásának legfontosabb formáló tényezőjeként a vallást találjuk. A vallások születésük pillanatában tulajdonképpen az ismeretlen, megmagyarázhatatlan természeti jelenségekre kívántak magyarázatokkal szolgálni. Mivel magyarázat volt, ez már többé-kevésbé tudásnak számított. Valamilyen természeti törvény felismerésének. E magyarázat lehetett valóságos fizikai megfigyelések eredménye, következtetés, valamilyen fantasztikus elképzelés, melyet a többség ugyan nem ismert, meg sem értett, de indokok nélkül elfogadott, vagyis elhitt.

Az emberi közösségek fejlődésével a vallási fogalmak is fejlődtek. Lépést tartottak a társadalmi fejlődéssel, mert e „természetfeletti” dolgokban való jártasság társadalmi előnyökhöz juttatta, sőt történelmi viszonylatban igen korai időkben a társadalom feletti hatalom birtokába, uralkodói helyzetbe segítette e „titkok” ismerőit, éppen a természetfeletti hatalmakkal való ismeretségük következtében.

A népek nemzeti kialakulásának időpontjában fejlődtek ki a nemzeti vallások, melyekben bizonyos közösségek saját életkörülményeik, életmódjuk sajátosságai szerint alkották meg, formálták ki istenképzetüket, világszemléletüket.

Magyarságunk európai történelmének folyamán, mai időszámításunk szerinti X. században, mintegy ezer évvel ezelőtt vált meg az ezt megelőző évezredek alatt kialakult isten-szemléletétől. Belső áruhájak, idegen fegyverek erőszakának következtében tért át az Európában és az akkori világban kereszténységnek ismert istenképzetre, mely vallási

felfogás e véres ezerév történelmét befolyásolta, irányította, uralma alá kényszerítette.

Minden erőszakos áttérítés ellenére ősi, eredeti nemzeti hitünket ez az új vallásszemlélet minden kegyetlensége ellenére teljesen kiirtani még sem tudta. Töredékekben, népi hagyományokban, itt-ott is felismerhető formákban, de ez ősi istenhit, ez ősi nemzeti vallás emléke fennmaradt, mint a magyarság lelkülete felett lebegő ősi szellem, mely különböző korszakokban új nemzeti tüzet, új lángot gyújtott a lelkekben. Megtartotta e hitet a sóvárgás is igazi, magyaros istenképzet után, melyről a nép lelke mélyén érezte, hogy minden keresztényi buzgalma ellenére óriási bűnt követett el, s e bűn következményeit vállán hordozva sóvárgott századok múltán is az elveszett kincs után, melyről jóformán már tudatos fogalma sem maradt, csak olthatatlan lelki szomjúsága.

S e lelki szomjúság következményeként, az évszázadok alatt elszenvedett nemzeti tragédiák minden keservéből, elemi erővel tör felszínre e nemzeti sóvárgás Kölcsey Himnuszának alábbi soraiban:

*„Balsors akit régen tép,
Hozz reá víg esztendőt.
Mebűnhődte már e nép
a múltat, s jövőndőt.” —*

4. FEJEZET

Említettük az egyéni lelkiismeretvizsgálat szükségességét, mielőtt múltunk vizsgálatába fognánk. Azt is kifejtettük, hogy egyéniségünk a nemzetközösség szellemi alakulásának, fejlődésének elválaszthatatlan függvénye, mert e kettő kölcsönhatása tagadhatatlan.

Az egyéni lelkiismeretvizsgálat eredménye tükrözi a nemzeti gondolkodásmódot. Válaszolnunk kell őszintén e kérdésre: Van-e bátorságunk, lelkierőnk nemzeti és egyéni lelkiismeretre?

Ha feltételezzük magunkról, hogy van elég szellemi erőnk a valósággal szembenézni, akkor bármilyen kellemetlen igazságokat is találunk, a józan mérlegelés alapján el kell viseljünk ennek minden kellemetlen ízét, „keserű poharát”, mert csak akkor érünk célt.

Évszázadokon át elhitették velünk, hogy mi vagyunk e világ „legokosabb”, „leghősibb”, „legbecsületesebb” és még ki tudja, milyen „leg-” népe, de csak a javából. Mi magyarok is csak emberek vagyunk, telve emberi hibákkal ugyanúgy, mint más népek. Azonban ez a „leg-” az okosság, hősiesség és becsületesség terén annyira belénk rögződött, hogy soha eszünkbe sem jutott egyszer is megvizsgálni, hogy tényleg állunk-e ezen a fokon? Mint nemzet egészében, vagy egyénenként.

A „leg” felső fokozata helyett megütjük-e legalább az átlag mértéket népünk jó tulajdonságainak értékelésénél? A túlbuzgó, mellkast feszítő, „frázisos” hazafiságnál jutottunk-e többre? A minden józan gondolkodást nélkülöző, nekihevílt virtuskodás valójában hősiesség volt-e? Be kell, hogy ismerjük, hogy a józan lantolgatás nem éppen legkifejlettebb erényeink közé tartozik. Minden magyar, bárhol is éljen ezen a földön, lelke mélyén ma is érzi ennek az évszázados hagyományszerű „leg”-nek szinte kitörölhetetlen hatását. Ez indokolatlan, bűnösen káros, minden reális nemzeti célon „túllőtt” alaptalan túlbecsülésnek csapdájában egyik nemzeti tragédiát még ki sem heverve már viseltük a sors további csapásait; de a mai napig meg nem álltunk egy „józan pillanatra”.

Történelmi tragédiáink közepette soha nem vizsgáltuk magunkat, hogy azoknak mennyire voltunk mi magunk az okozói. Elhitették velünk, hogy minden kérdésre tudjuk a választ!

Siralmasan jellemző állapot ma is a külföldön megjelenő egyes „történelmi tanulmányok” bekezdő sorait olvasni: „...a magyar, mint öntudatos, büszke keresztény nép, mely a legelsők között...” stb. stb.

Tudna-e ez a szegény irogató mutatni egy népet is a földön, mely nem öntudatos és büszke? Milyen „legelsők” között? - kérdezhetnénk a továbbiakban. De az „író” keresztényi felfogásában már a kezdet kezdetén ellentmondásba kerül saját-magával, mert a keresztényi tanítások egyik alapját, az alázatosság fogalmát döfi hátba „keresztényi hazafisággal” telített gondolatával, a „büszke, keresztény nép” fogalmával. De ez a „menő” stílus. Ez kell, hogy „nemzeti öntudata” megmaradjon az olvasónak, mert ha

nem e gondolatokkal kezdődik valamilyen írás, máris „fércmunka”, sőt „magyarellenes” is!

De az „öntudatos, büszke keresztény nép” fogalmának hirdetői ugyanezt tették évszázadokon át. Minden más nép, elsősorban közvetlen szomszédaink, még emberszámba sem vétettek általunk. De a két háború közt felnőtt nemzedék is ilyen felfogásokra építve kapta közvetlen szomszédnépeinkről az ismertetést. Az oláh az csak egy primitív bocskoros cigány, a szerb az alattomos senki, a hülye-butá tót, stb. De ez „öntudatosan büszke keresztény tanítók” soha sem említették az iskolákban, hogy e lenézett „hitvány jött-ment senki népek” uralják hazánk területének több, mint kétharmadát, az e területeken élő őslakos magyarsággal együtt. „Öntudatos, büszke keresztényi” mivoltunkban soha senki meg nem kérdezte: „Hogy létezik az, hogy ezek a semmi népek lettek úrrá ezen az „öntudatos, büszke keresztény” — „legelsők” közé sorolt magyarság fölött? Önkéntelenül születik a gondolat az önvizsgálatra, hogy valóban úgy van-e minden, amit nekünk tanítottak? Ez a minőségi osztályozás „leg-” fokozata valóban létezik-e?

Nem a körülmények a mérvadók, hanem az abszolút tények. A „semminek” nézett és ismertetett népek lettek úrrá a minőségileg „legelsők” közé sorolt magyar népen.

A valóság szomorúságán semmit sem változtatnak a „körülmények”-re hivatkozó gyenge mosakodások. A valóságot vizsgálva, minden körülménytől függetlenül, végső fokon a valóságért csak sajátmagunkat hibáztathatjuk, de nem e „jött-ment”, történelmi múlttal nem rendelkező „senkiket”. A történelem folyamán egy életrevaló nép a körülményeit saját-maga teremti meg nemzeti létének biztosítására.

Amikor egy nemzeti lét „körülményeit” idegen népek alakítják egy másik nemzet számára, akkor e nép „öntudatos, büszke keresztény” mivolta, politikai minőségi jelzői már nem a valóságot jelentik, hanem csak egy vágyálom „de jó volna, ha így volna” valóságnak vélt szivárványvilágát. De mindazon hatalmonlévők, akik éppen a nép jóhiszeműségét, bizalmát kihasználva, tévtanok maszlagával vesztébe vezették, saját hitványságuk takargatására hitették el a nemzettel, hogy a magyar a minőség legfelsőbb fokozatának a hordozója. „Nem baj, hogy elvesztettünk jóformán mindenünket”, a lényeg az, hogy mi „öntudatos, büszke keresztény” nép vagyunk, azok meg csak amúgy is senkik maradnak mindig. **De még ma is ezek a „senkik” uralkodnak népünk, hazánk területének kétharmadán,** míg ezek az írók és tanítók innen a nyugatról sóvárogva, tehetetlen önámítással és nemzetámítással hirdetik magukról az „öntudatos, büszke keresztény” mivoltukat ez elárult, félrevezetett, becsapott nép nevében.

Megalázónak tűnik, elképzelhetetlenség számba megy, hogy más népektől valaha valamit is tanuljunk saját nemzeti létünk fennmaradása érdekében. A történelem és a politika azon alapfeltételét sem tudtuk ezer év alatt megtanulni, hogy:

A magyarságnak nincsenek örök szövetségesei, csak örök érdekei!

Történelmi szövetségeseink soron követték egymást és mi ezen szövetségeseikkel együtt szálltunk a nemzeti pusztulás poklába, mert mi „álljuk a szavunkat”, — „mi meg nem szegjük szövetségi hűségünket”, inkább pusztuljon az egész nemzet e nemes, de nemzeti szempontból igen ostoba „erény” hangoztatásában és gyakorlásában. A probléma ott van, hogy a történelem és a politika „áruházában” ezt az „erényt” semmilyen gyakorlati, a nemzeti lét fenntartásához nélkülözhetetlen pozitív eredményekre beváltani nem lehet!

„Nemes” keresztényi hitbuzgalommal, a fanatikus örültség határait súrolva nagybüszkén erőltették e keresztény Nyugatra védőszerepünket, mint a „MAGYARSÁG NEMZETI HIVATÁSÁT A KÁRPÁT-MEDENCÉBEN.” „Védencünk” örömmel vette, erősen támogató is bennünket e tévhitünk fenntartásában. „Nemzeti elmezavarunkat” ki is használták a végletekig. Miért is ne tette volna? Csak természetes fennmaradási ösztönének parancsát követte. Ezért nem a NYUGAT hibáztatható!

A végső következtetés az, hogy a NYUGAT bennünket soha el nem „árult”. Elárulni csak szövetségeseket, barátokat lehet. A „nyugati barátság” és szövetség mindig egyoldalú volt. Mi azt hitettük el magunkkal, hogy e „keresztény Nyugat” szerves része vagyunk, holott az elmúlt ezer év folyamán e „keresztény Nyugat” megszámlálhatatlan bizonyítékát adta annak, hogy a velünk való bármilyen viszonya csak addig tart, amíg abból neki haszna származik. Vagyis ezer éven át minden véres áldozatunkkal „szaladtunk egy szekér után”, mely bennünket soha felvenni nem akart. „Vigyázó szemünket Párizsra vetettük”, de nem vettük észre, hogy nemzeti létünk, nemzeti erőnk végső fokon a Kárpát-medencében és az azt szorosán körülvéző népekhez való viszonyunkban gyökerezik.

A Rómához való görcsös, egyoldalú ragaszkodásunkról nem is szólva, mely végső fokon minden nemzeti romlásunk csírája.

Tehát egy ezeréves ábrándban, egy keresztényi mákonyos álomban ringatózás, — mely kizárta még csak a lehetőségét is a kézzelfogható valóság felismerésének — áldozatává váltunk, nem a „nyugati árulásnak”, s ez egyedül a saját bűnünk.

Néhány évtizeddel ezelőtt, az utolsó világégés alkalmával, amikor már nyilvánvalóvá vált, hogy nyugati szövetségeseinkkel együtt a végpusztulásba rohanunk, kitaláltak számunkra egy igencsak jellegzetes, tipikusan a mi gondolkodásunkra szabott hangzatos frázist:

„Inkább hős egy pillanatig, mint rabszolga egy életen át!”

Magyari kebelnek ennél hangzatosabbat, romantikusabbat kitalálni nem lehetett! E „hősködés” eredménye egy csírájában veszett idegen ügyért meg is hozta a maga gyümölcsét 1945-ben, egy földig rombolt, kirabolt, kiégett, valóban a sír mélyére taszított kivérzett nemzet, a világ minden sarkába szétszórt maradványaiban.

Az eszmék, a reális alapokat nélkülöző célok minden esetleges szépsége hamuvá omlik, ha annak eredménye a pusztulás.

Történelmi, politikai melléfogás szomorú eredményének következményeit viselve, egy nemzet sohasem a szándékokat mérlegeli, hanem a kézzelfogható eredményt.

A legszebbnek tűnő szándékokért hozott áldozatok értéke is lecsökken, ha az eredmény negatív. Egyetlen politikai rendszer sem moshatja tisztára magát szándékainak hangoztatásával, ha a végső eredmény nemzeti tragédiában mutatkozik meg.

Bármilyen szándékkal is küldték a II. Világháború folyamán negyedmilliós II. hadseregünket a Don-kanyarba, az eredmény, hogy e hadsereg odaveszett. Az ott elpusztult katonáink egyénileg az emberi önfeláldozás és katonai erények végső határát is „túlteljesítették”. De e mérhetetlen áldozat végső eredménye 1945-ben jelentkezett. Akkor és most is joggal kérdezhetjük: Miért?

A szándékok „szépsége” mit segített az özvegyeken, az árvákon, a fiukat vesztett anyákon és végső eredményben az egész nemzetet?

A legborzasztóbb ebben az, hogy az áldozatok negyedmillió tömegét azok tették ki, akiknek „szándékaik” nem voltak. S akik e szándékokért egy negyedmillió magyart feláldoztak — egy egész nemzettel együtt — ma nyugaton igen kellemes anyagi körülmények között negyedik évtizede szándékaik „keresztényi szépséggel telített tartalmának” vérszegény magyarázatát kínálgatják egy nemzeti tragédia ellenértékéért. Mert a szándék az volt, hogy majd „lerohanunk az Uralig.” S a végső eredmény, hogy „elhurcoltak bennünket jóval az Uralon túlra is.” S egy nemzet a végső analízisben csak az utóbbit látja és tartja szem előtt mindig!

Vörösmarty rémálmát meghazudtolva, „a sírt, hol egy nemzet süllyedt el” nem „gyászkönnyekkel”, hanem győztes üdvivalgásokkal vették körül a „népek”, amelyek nemzeti fennmaradásukat éppen ezzel a győzelemmel biztosították. S hogy végleg el nem tűntünk Európa térképéről, ezt kizárólag győzedelmes ellenségeink „jóindulatának” köszönhetjük! Nem mondhatjuk el magunkról, hogy diplomáciai és világpolitikai szakértelmünk, kimondottan magyar nemzeti létérdeket szem előtt tartó külpolitikánk széles látókörűségének eredményeként van még ma is Magyarország, — úgy, ahogy van!

Nem lehet ebben a kérdésben a felelősséget a hatalmon levő rendszerre, különböző kormányokra, uralkodókra hárítani, mert végső fokon **mi, az egyének voltunk azok**, aki e kormányokat, uralkodókat hatalmukban megtartottuk, azok nemzetgyilkos politikáját nemcsak hogy kiszolgáltuk, de

„hithű keresztényi” ügybuzgalommal azok nemzeti létellenes, öncélú törekvéseit még buzdítottuk is egy évezreden át!

Tudatlanságból? Vagy évszázadokon át belénk nevelt tévhit iránti hűségből? Ez ostoba szűklátókörűség, melyben a valóságos nemzeti létérdek teljesen a ködbe veszett, ez nem egy nemzedék történelmi baklövésének az eredménye, **de egy évezredes keresztény agymosás, tömérdek feleslegesen kiontott magyar vérenek hullaszagú történelmi tükörképe.**

A csúnya ember nem szereti, ha tükröt tartanak az orra elé. De egyszer bele kell már nézzünk. Minden erőnket összeszedve oda kell álljunk a tükör elé, hogy meglássuk végre saját-magunkat igazi meztelen valóságunkban. Oda kell álljunk, hogy eszmevilágunkon, makulátlannak vélt és prédikált „lelki ábrázatunkon” — ha szörnyülködve is, — de végre meglássuk az „**ótvart**”, hogy azt gyógyítani tudjuk!

Az „ótvart” gyógyítható, ha kitisztítjuk lelkületünkből, gondolkodásunkból az idegenérdekű eszmék beöregedett tisztatlanságait, a kórokozó téveszméket. Maradnak utána „sebek”! Inkább járjunk gyorsan hegedő sebhelyekkel, de mint nemzet tovább élünk!

Ha félünk, rettegünk a fekélyek kitisztításától, — azok maguktól ugyan el nem múlnak, — azok végleg elborítanak bennünket, ami egyenlő a nemzethalállal. A sajátmagunkkal való szembenézést ezer esztendeig halogattuk, saját rútságunktól való félelem takargatására.

Egy szemléltető pillanat történelmünkből:

Gr. Teleki Pál miniszterelnökünk 1941 április 2-án éjjel öngyilkos lett, mert nem akarta megszegni azt a kölcsönös „örök barátsági szerződést”, melyet Jugoszláviával kötött 1940 decemberében. E szerződést állítólag német nyomásra kellett volna megszegnie. A kiutat Teleki, mint minden akkori

„becsületes jókeresztény”, az öngyilkosságban látta. A politikai életrevalóság szegénységi bizonyítványa, hogy éppen azokban a zűrzavaros időkben, józan és nemzeti létérdekeket szem előtt tartó, széleslátókörű politikus nem köt ilyen szerződést egy nemzetközileg, politikailag jelentéktelen, mesterségesen összetákolt államocskával, melynek széthullása elkerülhetetlen volt azon időkben, különösen a német balkáni terjeszkedési politika ismeretében. De Telekinek el kellett volna kerülni e szerződést már csak azért is, mert nemzetének sorsát, jövőjét már jóval előtte elkötelezte e német szövetséges mellett, tehát annak úgymond „ellenségével” nem köt „örök barátsági szerződést”. Különösen akkor nem, ha (1920 június 4-én) a Trianonban szét-darabolt ország jelentős területét e Jugoszlávia birtokolja, s az úgynevezett „revíziós politikának” évtizedeken át, fő zászlóvivője éppen Teleki volt. E zűrzavarban a kiút: az öngyilkosság, legalábbis a történetek szerint. Teleki személye köré akkor legendákat szöttek. „Majd a háború befejeztével, a béketárgyalásoknál helyet biztosítunk a tárgyalóasztalnál Telekinek”, — hangzottak el e kijelentések, melyeket Churchill angol miniszterelnöknek tulajdonítottak. „Micsoda nemes és magasztos cselekedet!” — írták az akkori lapok. Magyarország számára az eredmény, a pozitív, kézzelfogható eredmény? Az, hogy az 1947-es párisi békeszerződés megkötésénél Magyarországot, illetve akkori képviselőit csak akkor vették észre, amikor a kész szöveget oda kellett adni valakinek, hogy a magyar nép nevében írja alá és következetesen hajtassa végre az abban előírt pontokat! Teleki szellemének helyet biztosítottak a tárgyalóasztalnál? Még gyermekmesékben is nevetségesen hangzana.

Teleki e „nemes önfeláldozására” ki emlékszik ma Magyarországon? Hány középiskolát végzett mai fiatal emlékszik nevére Magyarországon? A külföldön élőkről ne is

szóljunk! „De majd a történelem!” — vinnyogják egyesek, saját tehetetlenségük takargatására, önvigasztalóként!

Az igazság, hogy a történelem megy a maga útján könyörtelenül előre. Nem emlékszik és nem jelent számára semmit a „nemes cselekedet”. A Természet törvénye: a gyenge, a bátortalan, nemzeti létérdekéért minden eszközt fel nem használó népek elmúlnak, míg a lélekben egységesek erősek, élnek, gyarapodnak!

Hamis, szépnek vélt „ideálokért” az áldozatokat a történelem nemzethalállal fizeti! Ez a természet rendje, ezek emberi erők felett álló törvényszerűségek, melyeket megváltoztatni ember képtelen!

Különösen szivárványos álmok kergetői nem képesek!

Egyet lehet tenni: e Törvényt megismerni, minden részletét megtanulni és a nemzeti lét szempontjából azt betűről betűre, pontról pontra betartani. A nemzeti túlélésre **a Természet törvényei eszközöket nem határoztak meg!** Aki e törvények valóságát megérti, az él! Aki álmodozik, hamis ideálokat, szivárványt kerget, e Törvény irgalmatlanul eltámassza, megsemmisíti!

A Természet törvényei alapján a Történelem malomkövei a mindennapok valóságában örölnék. Ha leszállunk a hétköznapi mindennapi kézzelfogható valóságába, meg nem öröltetünk, **de ez őrlő malomköveket mi forgathatjuk**, mely minden nemzet célja és törekvése a fennmaradásért!

5. FEJEZET

Történelmi tragédiáink sorozatában sohasem néztünk befelé, önmagunkba, de az elmúlt ezer év alatt „bűnbakokat” kerestünk bajaink takargatására. E szüntelen bűnbak-keresés és annak rendszeresítése hozta ránk a legnagyobb nemzeti veszedelmeket. Önteltté, elbizakodottá, minden földi valóságot nélkülöző álmok kergetőjévé tette ezt a nemzetet. **Egyáltalán nem vettük észre a körülöttünk, soraink között élő, nyüzsgő valóságot** és egyik történelmi zátonyról a másikra vergődött sorsunk hajója, mert minden zátonyra meg volt a magyarázat, a mentség a „bűnbak” képében.

A bűnbak fogalma a kereszténységgel került gondolkodásunkba az ószövetségi tanítások alapján. S ami a kereszténység legnagyobb ellentmondása, a „bűnbak” szerepét keresztény történelmünk folyamán éppen az Ószövetség népe töltötte be.

Ha csak nagyjából nézzük át ezeréves keresztényi múltunkat, minden álmokergetésünk ellenére a való igazság az, hogy hazánkban a keresztény történelemtanítások szerinti 896-os honfoglalási időket jóval megelőzve már éltek zsidók. A zsidók római szolgálatban jöttek Pannóniába, ott mint provinciális tisztviselők, kereskedők telepedtek meg. A római birodalom zsugorodásával egy részük nyugatra vonult, míg jórészüket helyben maradt. Úgy a hún, az avar, majd a IX.

századkori utolsó magyar bevándorlások, a honfoglalás idején, minden keletről jövő vándorlás alkalmával jöttek nem csak zsidó vallásra tért, de fajilag is tiszta zsidó népcsoportok. Az Árpádok uralmának megszilárdítása után, mivel az akkori Európában a legnagyobb közbiztonság hazánkban uralkodott, (kereskedelmet, kézművességet csakis közbiztos állapotok között lehet folytatni) a Balkánról már régebben a bolgárság között élő zsidók nagy csoportjai is vándoroltak hazánkba.

A valóság az, hogy semiták már történelmünk korai szakaszában mellettünk, velünk, közöttünk éltek, még ha oly messzire is megyünk el, mint a „sumer - idők”. De e sumer elmélet a tényt csak alátámasztja. Hogy ezekben az ókori történelmi időkben nem keveredtek velünk, attól kizárólag sajátos vallási törvényeik tartották vissza őket. De az idők folyamán, a Kárpátok medencéjében, katolikus királyaink alatt lassan ugyan, de a keveredés elkerülhetetlenné vált.

Történelmi múltunkban közelségünkben mindig megtaláljuk a zsidókat létezésünk óta. Azt is megállapíthatjuk, hogy ez a hozzánk való „ragaszkodás” nem pusztán véletlenségből történt, de a faji fennmaradás ösztöne kényszerítette e népet a velünk való közösködésre. A kereszténységet megelőző, úgynevezett „pogány” magyar hitvilág vallási türelmessége soha nem törekedett más népeket a saját magyar vallási felfogására áttéríteni. Így e keresztény korszak előtti magyarság közelében minden nép, faj élhette szabadon sajátos nemzeti vallásos életét, gyakorolhatta vallásos szertartásait anélkül, hogy e „pogánynak” nevezett magyaroktól háborítást szenvedett volna. Az ősi magyar hitvilág magyarja élte a maga sajátos hitéletét anélkül, hogy bárki más vallási felfogásából, vagy vallásgyakorlatából „kérdést” csinált volna. Míg be nem avatkoztak saját dolgaiba, úgy érezte, semmi köze mások hitéhez, azon az alapon, hogy

mindenki maga viszi a bőrét a vásárra, s áldozzon olyan istennek, amilyenek éppen kedve tartja. Lehet, hogy furcsának nézte más népek szokásait, de vállat vont felettük és élte a maga életét.

E vallási türelmesség következményeként a zsidóság a maga különleges elképzeléseivel, szokásaival az akkori időkben jól megférte nemcsak a magyarság közelében, de közöttük is. Mivel a zsidó vallás és annak szokásai teljesen elütöttek, különböztek más keleti népek hitbeli felfogásaitól, szokásaitól, természetes jelenség volt az emberiség történetében, hogy a különlegesség mindig gyanút keltett. A zsidók nyelvét nemcsak nem értették, de különböző szokásaik jelentőségét meg sem értették. Ennek következtében nemcsak gyanúval, de ellenségeskedéssel is viseltettek iránta. A „miért különbözik ennyire?” jelenség az emberiség történelmében mindig inkább a gyűlölködést, az ellenségeskedést váltotta ki, a nemtörődömség, vagy az esetleg érthetetlen dolgok megismerésére való törekvések helyett.

Az ú.n. „pogány kori” magyar istenképzetének, hitvilágának évezredes biztos alapjairól nyugodtan szemlélte más népek vallási szokásait, a zsidókét is. Lelki egyensúlyát az egyáltalán nem veszélyeztette, nem zavarta. Szívesen kötöttek szerződéseket, folytattak kereskedelmi ügyleteket népekkel, vallási és faji megkülönböztetés nélkül, míg e szerződésekből saját hasznukat látták. E korszak magyarjai éppen vallási türelmességükkel erősen különböztek más népektől, **mely vallási türelmesség, különösen az ókorban, a kultúra és a civilizáció igen magas színvonalát bizonyítja.** A „pogány” magyarok eme tulajdonságát felismerve érthető, hogy a más népek előtt nem éppen rokonszenves zsidók sokkal nagyobb biztonságban érezték magukat e „pogány” magyarok közelségében, mint máshol. Amikor a magyarok lakhelyeiket

változtatták, a zsidó más népek háborgatásaitól tartva, inkább tovább vándorolt a magyarsággal.

A honfoglaláskori magyarokkal bevándorolt zsidók erősen különböztek a meghódított Dunántúlon talált zsidóktól. A keletről jövők főleg fegyverforgatók voltak, mert a keleti élettér a lét fenntartásáért ezt megkövetelte tőlük. Míg az itt talált római maradék zsidók, megszokva a kényelmes római provinciális életet, főleg kereskedéssel, kézműiparral foglalkozva az e korabeli nyugateurópai zsidók színvonalán éltek és nem volt kenyerük a fegyverforgatás, a magyarokkal együtt bejött zsidók egyenlő hódítóként léptek fel az itt talált zsidókkal szemben és ugyanúgy, mint a honfoglaló magyarok, idegennek tekintették őket; életük és nyelvezetük is más volt, mint a keletieké, akik magukkal hozták a kemény ázsiai élet szokásait. Esetleges ellenállásukat ugyanúgy, mint másokét is, fegyverrel törték le és behódolásukat elfogadták.

A zsidó történelemkönyvek ez időkről az alábbiakat jegyzik fel a „pogány” magyarság és a zsidók viszonyáról:

„Ezek a zsidók a magyarokkal a legnagyobb egyetértésben éltek, egyforma jogaik voltak, ugyanolyan szabadságot élveztek és ez az egyenjogúság fennállott egészen a kereszténység végleges elterjedéséig.”

(Lásd Kohn Sámuel: A magyarországi zsidók története. Budapest.)

Mivel őseinknek nem volt „Jézushite” e „pogány” korszakban, így egyáltalán nem törődtek a keresztény tanítások azon részével, mely szerint a zsidók voltak „Jézus gyilkosai”. I. István királyunk előtt már ismerték eleink a kereszténységet, a Judaizmust, de nem volt rájuk különös hatással, mert hitviláguk, világszemléletük homlokegyenest ellenkezett azok elméleteivel.

Érdeklődéssel figyelték ugyan Bizánc „hitét”, de Bizáncnak nem volt katonailag módjában erőszakkal „megtéríteni” a magyarokat. A velük és a közösségükben élő zsidók pedig sokkal fontosabbnak tartották saját jólétük alapjainak biztosítását, mint a magyarok Judaizmusra való áttérítését. Évszázadok gyakorlati bizonyítéka állt előttük, hogy a **magyaroknál a faji, vagy vallási különbözőség nem létkérdés!** A magyarok egyetlen népet sem szerettek, vagy gyűlöltek jobban a másiknál annak faji származása vagy vallási felfogása miatt.

A „pogány” magyarok között nyugodtan hajtotta álmra fejét a zsidó, mert antiszemitizmustól nem kellett tartania.

Nemcsak ránk, magyarokra, de a köztünk és velünk élő zsidóságra is egyforma sorscsapásként jött a kereszténységre való erőszakos áttérítésünk. I. István idejében még nem tudtak mit kezdeni a „hitetlen” zsidóval, de a nyugati térítők „tapasztalatai” alapján a zsidó is az inkább „pogányságához” ragaszkodó magyar sorsára, azaz szolgaságra jutott.

Az akkori idők ú.n. „pogányházadásaiban” sűrűn fordul elő a „pogány-zsidó szövetség” az új királyi hatalommal szemben. A kegyetlen és kíméletlen katolicizálás lassan, de biztosan letörölte a régi hithű magyar fizikai ellenállását. Saját hazájában elszigetelődött, törvényen kívülivé vált.

Katolikus királyaink alatt a zsidóság egy eddig ismeretlen és váratlan helyzettel került szembe. Fizikai léte valóban veszélyben forgott. A hitében túlbuzgó, főleg idegen új hűbérúr, vallási fanatizmusától fűtve, bosszút akart állni „Meváltójának gyilkosain”, mert e nyugateurópai szokást magával hozta hazánkba is. A zsidónak sok választása nem volt. Keletre visszatérni már nem lehetett, mert a világ ott is megváltozott. Nyugat-Európába tovább vándorolni sem

látszott célszerűnek, mert ott is elérte Róma keze. Hitét viszont élete árán sem volt hajlandó feladni, mert ez volt az egyetlen valamije, mely e nehéz időkhöz, szétszórtságban is, de megtartotta faji, népi egységét, jellegzetességét. A sors iróniája, hogy az ú.n. judeo-kereszténység, mely faji megmaradását volt hivatva biztosítani, (melynek részleteire máshol még visszatérünk), ez új helyzetben éppen a teljes pusztulás rémével fenyegette. Zsidó mivolta, mely a „kiválasztottságát” éppen abban hordozta, hogy a **faji fennmaradás művészetének mesterévé vált**, sajátos vallási felfogásához való görcsös ragaszkodásának következtében most sem veszett el.

A beállott új helyzetben hamar felismerték a valóságot, a fennmaradás követelményeit és az új rendben katolikus királyaink szolgálatába álltak.

Létfennmaradásuk alapkövetelménye volt ennek az új rendnek teljes, odaadó kiszolgálása. Habár egyik oldalról a hatalom gyűlöletet szított ellenük, a másik oldalon szolgálatába állította, mert e téren megbízhatóságukhoz nem fért kétség. (A létük függött tőle.) Katolikus királyaink ugyanúgy, mint a rómaiak, azok tapasztalatai alapján, az adószedés kellemetlen és undorító feladatát bízták rájuk. Mit tehetett a zsidó megmaradásának érdekében, mint eleget tett e feladatnak. Számára legfontosabb volt vallásgyakorlatának sérthetetlensége, zsidó faji lét-fennmaradásának biztosítása. Később a katolikus egyház is ráébredt, hogy az adószedés terén a zsidók mestermunkát végeztek a világi hatalom számára, így ő sem kerülte el e téren a zsidók alkalmazását, habár a szószékről istentelen pogányoknak, gyilkosoknak nevezték őket. Adószedő munkájukat úgy a világi, mint az egyházi hatalom fegyveres ereje védelmezte, így e korai keresztény korszakban mi sem természetesebb, hogy

kiváltották még a rabszolgaságba süllyedt jobbágyok ellenszenvét is.

IV. Béla már külön zsidótörvényt hoz, mely kiváltságlevél sokkal előnyösebb helyzetbe juttatja a zsidókat más polgárokkal szemben. Az 1251. decemberében kibocsájtott kiváltságlevél a zsidóknak már fegyverviselési jogot is biztosít. (A magyar jobbágnak ilyen joga soha nem volt.)

A zsidók gyors beilleszkedését bizonyítja, hogy a XII. században már létezik a Budai Izraelita Hitközség. 1279-ben viszont a Budai Zsinat német jegyzőkönyvei arról panaszkodnak, hogy a budai keresztények együtt laknak a zsidókkal, így a zsidók a Krisztinaváros környékére települnek az ú.n. „zsidó utcába”. Nagy Lajos királyunk az adószedés részesedéséből ugyancsak gyarapodó zsidók helyzetét megirigyelve, 1360-ban kiűzi a zsidókat az országból. A zsidók, mint Kamaraszolgák (a királyi kincstári kamara szolgálói voltak), így semmiféle törvény alá nem estek, hanem a király minden törvényhozás nélkül saját hatáskörén belül bánhatott velük. Tekintve, hogy Lajos királyunk igen jó anyagi helyzetben tartotta a zsidókat, megkísérelte őket a kereszténységre áttéríteni. Küküllei János főesperes, Nagy Lajos titkárának a beszámolója alapján Lajos kudarca, hogy rábírja a zsidókat hitük elhagyására, készítette a királyt arra, hogy kiűzze őket az országból. A zsidók inkább Lengyelországot választották, mintsem hogy hitüket elhagyják. Nagy Lajos 1370-ben Lengyelország királya lett és eredeti tervei szerint onnan is ki akarta űzni a zsidókat. De erre még sem került sor. Ugyanis a gazdasági helyzet igen leromlott (nem voltak az adók behajtvva). Lajos királyunk 1364 körül visszahívja a zsidókat Lengyelországból, és újra

szolgálatába fogadja őket négyévi távollét után. Lajos királyunk nevezte ki először az országos zsidóbíró is, aki minden zsidó ügyel kapcsolatban intézkedett. A király a zsidóbíró tanácsa alapján döntött vitás zsidó ügyekben is.

Mátyás királyunk székesfehérvári koronázási menetének élén a már akkor gazdag és befolyásos Mendel család feje haladt külön bandériumával a koronázási menet előtt. Mátyás hozta létre 1482-ben a zsidó prefektúrát, az országos zsidóügyek intézésének legmagasabb fórumát Budán. Prefektusnak pedig a már említett Mendelt nevezte ki. II. Ulászlót a budai zsidók ugyancsak a Tórával várták budai bevonulása alkalmával és kérték kiváltságaik biztosítását. A mohácsi vész után a zsidók Budán halotti lepelbe öltözve várták a bevonuló Ibrahim pasát és átadták neki a vár kulcsait. Bántódásuk nem esett. Később a szultán is meghagyta őket budai lakásaikban és vagyonukban sem esett kár. De nem szabad elfeledkeznünk arról sem, hogy míg Mátyás a törökökkel harcolt, komoly kereskedelmi kapcsolatokat is folytatott a törökökkel és e kereskedelmet a zsidók bonyolították le számára, nem a legnagyobb nyilvánosság bevonásával.

Érthető, hogy a budai zsidó - török jóviszony meghozta Budán a zsidóság számára az eredményeket. Vagyis már jó előre biztosították fennmaradásukat. Mindezek a királyi kiváltságok ugyan nem jelentik, hogy az ország különböző részeiben az „eretnek-zsidókat” ne üldözték volna, főleg azokat, akikből sem a katolikus királyi hatalom, sem az egyház semmiféle hasznot húzni nem tudott. S e szerencsétlen szegényebbjei az inkvizíció máglyáin a 45.-ik zsoltárt („Erős vár a mi Istenünk”) énekelték héberül vallásos áhítattal a rettenetes kínhalál közben. De e szerencsétlenek áldozata biztosította a többiek megmaradását, mert a tehetősebbjei a

királyi és az egyházi hatalom védelmét élvezték; míg e vagyontalanok, mint a „bűnbak”, kielégítették az ország lakóságainak kiszipolyozóik elleni tehetetlen dühét és keresztényi áhítattal szemlélték az „eretnek - pogány zsidó” máglyahalálát, mint minden bajuk, nyomoruk okozójának megérdemelt büntetését.

Mindezek figyelembevételével, míg a „pogány” magyarság között a zsidó teljes jogú tagja volt a magyar közösségnek, vallásának gyakorlatát szabadon folytathatta, a keresztény - katolikus uralom jármát hordozó Magyarországon csak az emancipáció után, az 1895. évi XLII. t.c.-ben ismerték el a zsidó vallás létezését, illetve egyenjogúságát. E törvény első paragrafusa röviden így hangzik:

„Az izraelita vallás törvényesen bevett vallásnak nyilvánítatik.”

Keresztény és sokszor idegen uralkodóinknak ehhez 900 esztendőös keresztény „kulturális fejlődés” kellett.

A magyarországi keresztény korszakban az egyháznak oly sokat hangoztatott és el is hitetett „oktató és tanító” szerepe 900 évig nem terjedt ki arra, hogy a jobbágyot, vagy a katolikus „hívőt” kioktassa arra a valóságra, hogy az országban uralkodó állapotokért és ebben a „zsidó szerepéért” végső fokon az uralkodó réteg a hibás. A kereszténység kezdetén a bűnbak szerepét nagyon jól betöltötte a zsidó, mert a „Meváltó gyilkosa” bélyegét sütötték rá és az új hitben buzgólkodók bizony vallásos erénynek tekintették a zsidó lenézését. A véres-viharos történelmi átalakulások alatt ez a „gyilkos” zsidó pedig csak egyet akart:

ősi vallásos hitével faji fennmaradását biztosítani!

Idegen világi uraink, egyházi „tanítóink” gondoskodtak arról, hogy rettenetes történelmi nyomorunkra megadják a

magyarázatot és rámutassanak minden bajunk „bűnbakjára”, a zsidóra. S hazánk mindenfajú lakójának nemzedékről nemzedékre kínjáért, bajának gyógyírként e faj, vagy népcsoport megvetését kínálták orvosságul idegen világi és egyházi elnyomói.

Történelmi tragédiáink közepette a zsidó szívós kitartással megmaradt ősi hite mellett. E hit megtartásával túlélte mindent.

Talán az élet, vagy a Természet játéka, oktató jelensége, hogy éppen nálunk Budapesten, 1860 május 2-án született meg egy, a spanyol inkvizíció elől menekült zsidó leszármazottja: **Herzl Tivadar**, a politikai cionizmus megalakítója, aki közöttünk, előttünk bizonyította be, hogy az ősi hithez való töretlen ragaszkodással, kiirthatatlan fajszeretettel, kétezer éves szétszórtság után, a semmiből is lehet egy népnek, hazát, hatalmat és világpolitikai befolyást teremteni!

Átkozni kell-e, vagy végre felismerni saját hitehagyottságunk kézzelfogható gyászos eredményeit?

Reméljük, hogy sikerül megvilágítani az olvasó előtt, hogy **ősi hitünk elhagyása, keresztény mivoltunk** tulajdonképpen a rákfenéje minden történelmi baklövésünknek, „nemzeti dicsőségünk” elmúlásnak. Kereszténységünk történelme és mai helyzetünk éppen ezért történelmileg elválaszthatatlan a zsidóktól.

Esetleg fájdalmas egyes keresztény magyar lelkeknek, hogy éppen a zsidót hoztuk fel a fajszeretet, a faji fennmaradás, a nemzeti öntudat megtartásának példájául. Tehetünk-e mást, ha a valóság, ezt adja számunkra? E téren a **„mesterektől”** nemhogy szégyen tanulni, de faji

fennmaradásunk érdekében kötelesség ez! „Miért éppen a zsidókat?” — húzogatják egyesek a szájukat.

Fel kellett hoznunk a zsidó példát, mert éppen keresztény történelmünk nyújtja a legkézenfekvőbb történelmi bizonyítékokat okulásunkra, mely példa a saját közösségünkől született. Az elmúlt ezer év alatt, kereszténységre térítésünk kezdete óta, egy európai, magyar politikai, katonai nagyhatalomból zsebkendő nagyságú, létszámban, politikai súlyában jelentéktelen foltta zsugorodtunk Európa térképén, míg a velünk együtt a Kárpát-medencébe bevonult zsidóságból, a későbbi bevándoroltakból világhatalom és uralkodó osztály lett saját hazánkban!

Kizárólag ez évezredes, velejéig magyar nemzetérdek-ellenes, keresztényi vakbuzgóság következményeként.

Végre valóságos — ha esetleg keserű — tényekről kell beszéljünk, hogy azokból okulva megszabaduljunk negatív tulajdonságainktól, mely tulajdonságoknak köszönhetjük mai, nem éppen „rózsásnak” mondható helyzetünket.

Szerintünk a legnagyobb keresztényi ellentmondás az antiszemitizmus! A kettő olyannyira ellentmond egymásnak, mint amennyire a kereszténység ellentmond sajátmagának. (Ennek bizonyítására még visszatérünk.)

Teljesen logikátlan, hogy a keresztény papi szószékekről elhangzó „szentbeszéd” ószövetségi témájú prédikációit keresztényi áhítattal hallgatja a hívő magyar és ott a templomban papjai meggyőzik, hogy az „isteni kiválasztott nép” a zsidóság, s e keresztényi áhítat alatt lelke mélyén ott a hajlandóság az antiszemitizmus felé, melyet éppen egy évezred kereszténysége tesz lehetővé. Ez a valóság!

Az antiszemitizmusról szóló irodalom könyvtárat töltene meg, de valahogy mindegyik írás „előítéletről”, mintegy

„társadalmi jelenségről” tesz említést és nem megy el a probléma gyökeréhez, mely valójában mindenütt a keresztény feudalista társadalom születésének pillanatában jelenik meg a kereszténységgel. Mondhatjuk, hogy a magyar társadalom fejlődését, kialakulását teljesen a katolikus, majd Luther Márton után a katolikus és reformációs törekvések hatalomért folytatott küzdelme határozza meg! E látszólag szabadabb légkörért, több emberi szabadságjogért folytatott, keresztények egymás közti harcának alakulása közben gyilkolja egyik magyar a másik magyart a lehető legkegyetlenebb módon, a „jézusi szeretet” jegyében. Végso célként egy feudalista, judeokeresztény magyar társadalom uralmáért.

Feudalista társadalmi problémáink takargatására, a valóságos, nemzeti létérdeket veszélyeztető idegen uralkodó körök számára a legjobb eszköz volt a „bűnbak” előtérbe tolása. A felvilágosodás korában ugyan már különbségek tevődnek az „őshonos magyar zsidó” és a „Galiciából bevándorolt „kaftános zsidó” között. A Pesti Napló 1882. június 24-i számában olvashatjuk többek között az alábbiakat:

„Míg hazánkban a zsidó lassan kivetkőzik fajának elzárkózottságából, s velünk minden tekintetben azonosítja magát,... az orosz, kaftános, hajfürtös zsidó megmarad elszigeteltségében...”

Bartha Miklós: Kazárföldön c. könyve, mely nyugaton az egyik legközkedveltebb olvasmány az emigráció magyarjai között, leírja a bevándorló „kaftános zsidókat” a legapróbb részletességgel. Azt is megírja, hogy a zsidók bevándorlását a „felsőbb hatalmak” nem akadályozták meg és ezek a bevándorlók bizony úrrá lesznek a földeken, a falusi népen. Csempészik a szeszt Lengyelországból, eladósítják a parasztot, akinek mindene a „kazár zsidó zsebébe vándorol.”

Alapjában véve kinek a hibája ez? A bevándorló zsidóé, vagy azé, aki az országba beengedte? Aki neki a földbirtokot bérbe adta? A zsidóé, vagy a hatósági tisztviselő büne-e az? Akik a közmunkákat kiadták a zsidó vállalkozónak, hogy az „szipolyozza ki” a népet. Állítólag a „keresztény magyar” állami hivatalnokok kötelessége lett volna biztosítani a gondjukra bízott népet, nehogy „kiszipolyozzák”. Bartha mentségére legyen mondva, hogy ő már említést tesz a „jó uradalom” és a „rossz uradalom” között, de a társadalom gyökerében rejtőző valóságos problémákhoz már ő sem lát el. Vagy nem éppen könnyű helyzetében ennél tovább menni már nem mert?

Ennek ellenére Oroszországból, Lengyelországból a pogromok elől menekülő „kaftános zsidó” tovább özönlik Magyarországra, ahol számára a faji továbbélés lehetősége biztosítottnak látszik a népidegen uralkodó körök jóvoltából. S e körök számára nagyon jól jön a „kaftános zsidó”, mert egy társadalmi forrongás esetén mindenkor a zsidóra lehet kenni minden bűnt, mert hát a zsidó az, aki közvetlen a nép között akarja létét fenntartani és természetes ösztöneit követve, vagy ő nyom el mást, vagy őt nyomják el alapon, igyekszik megteremteni saját maga jólétét, amennyire a körülmények engedik; sőt annak végső határáig.

De mit tettek a mi uralkodó „fajvédőink”, akik a zsidóval takargatták a bajok igazi forrását?

Tisza Kálmán miniszterelnöksége idején már olvashatunk az alábbihoz hasonló írásokat is: (egy röpirat szövegéből)

„Annak pedig, hogy antiszemitizmus van, Tisza Kálmán az oka... Adjon az országnak eszméket, a nemzetnek célokat... Az antiszemitizmus nálunk még csak olyan pótkávé féle, politikai cikória. De magába foglalja az országos mizériák,

hanyatlás, elszegényedés, a rossz igazságszolgáltatás, a gyámoltalan közigazgatás feletti általános elégtelenség és elkeseredés feljajdulását. Nem üthetik Tiszát, hát ütik a zsidót. Pontosabban: amíg a zsidót ütik, nem ütik Tiszát...” Sajnos, Tisza a nemzetnek „eszméket” adni nem tudott, sem „célokat”. Egy évszázadok óta bekövesedett keresztény feudális, elmaradott országban mást nem tehetett, mint kiszolgált ugyanúgy a velejéig nemzetellenes, kizárólag egyéni érdekeit szem előtt tartó idegen uralkodó köröket, mint elődei. Forradalmár nem volt, így többet tenni nem tudott, mint igyekezett a felszínen maradni a kiszolgált uralkodó körök támogatásával.

E röpirat már napfényre hoz számunkra két sorsdöntően fontos követelést.

A népnek már elege van a keresztényi ájtatoskodásokból, elege van a régi katolikus „nemzeti hivatáskereső”. A keresztény nyugati civilizáció védelmének hamis ideáljából. A nép új eszméket követel a kormánytól. Nemzeti eszméket! A nép új célokat követel a nemzet számára. Nemzeti célokat!

A régi „hit” visszaállításának követelménye itt még nem tudatosan jelentkezik a tömegekben, de a tudat alatt ott él. Elrejtve a sóvárgás e régi hit után. A követelések szerint: **új célok, új eszmék kellenek!** A társadalom rettentő súlyú problémáinak a megoldására. A már kialudtnak gondolt parázs izzásba jött évszázadok után is. A lelkek még nem tudják, tudatosan nem képesek kifejezni, hogy valójában mit akarnak, de ami van, abból elég! Az új nemzeti célokért, új nemzeti eszmékért való sóvárgás tulajdonképpen egy új nemzeti hit kialakítását követeli, mely valójában nem egy „új” hit, de a réginek a visszaállítása! A társadalmi egyenlőség, az emberi szabadság visszaállítása, mely e régi nemzeti hittől elválaszthatatlan!

A kereszténység még erősen átítatja a lelkeket. A társadalom problémáinak, az uralkodó körök bírálgatásának, az egész romlott társadalmi berendezkedéstől való szabadulási vágynak még érni kell, hogy eljusson arra a fejlettségi fokra, mely a hibák gyökerét tudatosan felismeri. A keresztény vallásosság még sokáig rabságban tartja a lelkeket ahhoz, hogy bárki rá merne mutatni minden baj forrására, **az idegen uralkodórendszer ideológiai támaszára, a keresztény egyházakra, magára az egész keresztény felfogásra.**

Egy elvesztett első világháború, egy 1919-es „első kommün”, egy Trianonban ránk erőszakolt országcsönkítással járó békeszerződés kellett ahhoz, hogy lassan kibontakozzon, tudatosan felismerhetővé váljon a tény: **valahol történelmünkben végzetesen utat tévesztettünk!**

1920 után, a nemzeti tudat újjáébredése, az „őszirózsás forradalom”, majd a „proletárdiktatúra” minden baklövése valamilyen nemzeti irányzatú, szocialista szellemű, forradalminak éppen nem nevezhető, de új utakat kereső népmozgalmakat szül. A proletárdiktatúra idején a vezető szerepet vivők jóformán mind zsidók voltak.

A figyelem újra a zsidóságra pontosul össze. A nép még nem is akarja, nem is tudja talán meglátni, hogy idegen uralkodó osztálya a végletekig kizsákmányolja. Nem is meri keresztény félelmében meglátni, hogy magyarul alig beszélő uralkodó osztályát is pórázon tartja saját keresztény egyháza. Még mindig az a régi szentistváni alkotmány van érvényben, mely szerint a király nélkül maradt országban, vagy a király akadályoztatása esetén a királyi hatalmat az ország első zászlósura, a katolikus hercegprímás joga gyakorolni. Lehet parlament, alsó- és felsőház, lehet kormányzó is, de a háttérben mindenhez a hercegprímás kegyes jóindulata szükséges, hogy az államszerkezet valahogy működni tudjon.

1919 véres napjai felébresztették az egyházat abból a téves felfogásából, hogy a hatalmat korlátlan biztonsággal tartja kezében, korlátlan birtokosa tud maradni a lelkek feletti hatalmának. 1919-ben, mint minden forradalom és népfelkelés idején történelmünk folyamán, a meggyilkolandók listáján első helyen a „jámbor papság” szerepelt az urak előtt.

1919-ben még nem volt szovjet hadsereg Oroszországban is élet-halál harcát vívta a hatalomért a „judeobolsevizmus” a cári „judeokereszténységgel” szemben (mindazon mellékzöngékkal, melyek e két forradalom mögött állnak, nyíltan, vagy burkolt formákban).

Tagadhatatlan tény, hogy Magyarországon 1919-ben proletárdiktatúra soha nem születik, ha arra nincsenek meg a történelmi és társadalmi adottságok. Ha ennek megszületésére a társadalmi légkör alkalmatlan. 1919-ben a nép ott tartott: mindegy, hogy mi jön, csak ami volt, az múljon el! 900 év óta visszafojtott indulatok, lenyelt keserőségek kirobbanása pillanatában nem lehet „békés” társadalmi átmenetről még álmodni sem. Úrrá lesz a forradalom, az utca népe, mely szabadjára engedett tombolásában nem tesz különbséget senki és semmi között, míg ki nem tombolta magát. Mivel ez esetben a forradalom éppen zsidó vezetés alatt állott, itt a bűnbak szerepét azok is betöltötték, akik erre a legkevésbé adtak alapot. De ez már a történelmi, társadalmi viharok természetes velejárója is. Történelmünknek ez az igen rövid szakasza nagyon sok tanulságot tartalmaz számunkra, de a mindenkori uralkodó rendszerek számára is.

A 19-es tanulságokat levonva az egyház bizonyos fokig háttérbe vonul a politikai irányítástól. Fő törekvése arra irányul, hogy az „istentelen bolsevizmus, kommunizmus” mételyétől megtisztítsa a lelkeket. Erejét a keresztény újjánevelésre pontosítja össze. Újból katolikussá kell tenni,

vagy ha ez nem megy, legalább kereszténnyé kell tenni a népet, hogy uralkodni lehessen rajta.

A Trianonban elszenvedett tragédia után az ország területe, népességének kétharmada került idegen uralom alá. A magyar először történelme folyamán saját ősi földjén hivatalosan is nemzeti kisebbséggé válik. Az ország gazdasági helyzete a legsiralmasabb állapotok között tengődik. S ebben az új keresztény államban a huszadik század elején nálunk születik meg először az első zsidótörvény, a **Numerus Clausus**, mely törvény az ország zsidósága elől jórészen elzárja az egyetemek, vagyis az értelmiségi pályák felé vezető utat.

A 19-es proletárdiktatúra bukása után, az első magyar „fajvédő” kiáltványban az ország minden bajáért, a gazdasági helyzetért, Trianonért természetesen a régi bűnbak a felelős: a zsidó.

A századforduló elején mintegy 750—800 ezerre tehető a Nagymagyarországon élő zsidók száma. Korabeli statisztikák szerint 1910-ben 35 százalékuk városi proletár, 30—35 százalékuk kispolgár és értelmiségi. Közülük kerül ki a banktőke és a nagyipari burzsoázia zöme is. Zsidókból áll az országban a mezőgazdasági nagybérlőknek közel fele, a kereskedelmi és ipari középosztálynak döntő többsége. A nyugateurópai országokhoz viszonyítva a nagyipari tőkével rendelkező réteget Magyarországon jóval nagyobb arányban a zsidóság teszi ki. A nagyipari termelés fejlődése (mely igen nehézkes és lassú volt nálunk,) a régi feudális nagybirtokokhoz való görcsös ragaszkodás következtében gyorsan magába szívta és vezetőhelyre emelte a zsidóságot, mely vezető szerep nagyban hozzájárult e rétegeknek gyors asszimilációjához is. Nemcsak a vegyes házasságok, de a jobb gazdasági érvényesülés érdekében ezidőben emelkedik a

kitérések száma és a névmagyarosítás is. A nagyobb tőkével rendelkező zsidó már beházasodott az egyre szegényedő, régi földbirtokos (dzsenti) családokba is. Így a pénz mellé rangja, címe is lett. Ez elősegítette a társadalomba való gyorsabb beilleszkedését és ki mert volna kritizálni egy grófnővé vált, vagy báróságra emelkedett zsidót; mert hát soha nem lehetett tudni, mikor lesz esetleg szükség a zsidókkal való összeköttetésekre, vagy még inkább a pénzükre.

A feudalizmushoz való ragaszkodás, az iparosodástól való viszolygó félelem egy lassan, de iparosodó országban, mint természetes törvényszerűség, a földbirtokos rétegek elszegényedéséhez vezetett. Valahogy „mentsük ami menthető” alapon, nagyot nyelve ugyan, de elfogadható volt egy pénzesebb zsidó vő, vagy éppen komoly hozománnyal rendelkező zsidó meny. Tetemes részük viszont, mint új bevándorló, élvezte a gazdasági előnyöket, de ennek ellenére magával hozott nemzeti vallásától megválni nem akart és még az „öshonos” magyarországi zsidóktól is elszigetelődött.

Természetes jelenségként állt be az az állapot, hogy a magyarországi kapitalista térhódítás mint „zsidó térhódítás” jelentkezett a társadalmi keresztmetszetben. A zsidóság gazdasági vezető szerepének egyre nagyobb térhódítása természetesen kiváltotta a nagytőkés fejlődés által létét veszélyeztetve érző, nagyjában idegen nagybirtokos arisztokráciában az úri antiszemitizmust. Még a középkorból megmaradt céhes-kispolgári rétegek, elmaradt termelési viszonyaik következtében nehezen, vagy egyáltalán nem tudtak lépést tartani az új „zsidó” nagyipari termelési módszerekkel; így ezek körében kialakult egy polgári színezetű zsidóellenesség. Az alsóbb néprétegek között a nagyiparban dolgozó városi munkás, a mezőgazdaságban a napszámos rétegek, de még a kisgazdaságokat birtokló, munkába is eljárók

nem a „tőkés nagybérlőt”, hanem csak a „zsidót” látták áldatlan, reménytelen helyzetükben. Habár az egyházi birtokok jórészét is zsidó nagybérlők kezelték, a népnymorért, mint történelmünk folyamán számos esetben, a néppel közvetlen kapcsolatban lévő zsidóra hárult a felelősség.

A zsidóság gazdasági vezető szerepe természetesen kiváltotta a nemzsidó kisebb tőkés rétegek konkurenciából eredő féltékenykedését is. Az országban igen nagy számban található más nemzetiségű idegenekről nem is szólva.

Az elszegényedő földesúri rétegek számára más út nem maradt az életben maradáshoz, mint az államapparátusban való elhelyezkedés: a katonaság, a rendőrség, és a közhivatalok. Ugyanakkor ezek a rétegek arra törekedtek, hogy e végső menedéküket valahogy biztosítsák sajátmaguknak, így létkérdéssé vált, hogy innen a zsidót kiszorítsák.

Különösen az első világháború utáni időszakban, az ország gazdasági bajainak orvoslására, az egyre több tért hódító új félféudalista-kapitalista gazdasági rendben természetes talaj adódott a zsidóság megkülönböztetésének kifejlődésére.

Érthető, hogy az országban egyre nagyobb feszültséget teremtő bajok orvoslására, legalább is az elszegényedett értelmiségi rétegek helyzetének mentésére, a pillanat szülte megoldás a Numerus Clausus, vagyis az 1920-ban hozott zsidótörvény volt.

A zsidótörvény után, e rétegek látván a kormányzat hajlandóságát, fokozottabb erővel fordultak a zsidóellenes mozgalmak szervezésének irányába. Annak ellenére, hogy a városi munkásság, az ú.n. proletárrétegek, szakszervezetek, különböző pártok tagságában megtalálhatók voltak a zsidó „proletárok” is, mit sem változtatott azon a tényen, hogy az

áldatlan gazdasági állapotokért egyedül csak egy réteget tegyenek felelőssé, a zsidót.

Az idegen uralkodókörök számára itt fizetődött ki az a minden nemzeti létérdeket mellőző ezeréves „bevándoroltatási politika”, mely semmilyen védő, korlátozó intézkedést soha nem hozott az országba özönlő idegenek inváziójával szemben, de igen nagy ügybuzgalommal és állami segítséggel támogatta, segítette elő az őslakos, három milliányi magyar népréteg kivándoroltatását az országból, hogy ez az ezeréves nemzetfenntartó népréteg egy nemzedéken belül örökre elveszen a magyarság számára.

Olaszországban Mussolini nemzeti egységmozgalma, valamint a németországi nemzetiszocialista mozgalom egyre nagyobb térhódítása, hatalomra jutása nálunk is éreztette hatását. 1931-ben alakul meg nálunk az első nemzeti szocialista mozgalom Böszörményi Zoltán költő vezetésével a német példa szerint Nemzeti Szocialista Magyar Munkáspárt néven. Ezt számos hasonló egyesülés követi az egyre forrongóbb idők sodrában, míg végül hosszú, kanyargós utak zökkenői után kialakul Szálasi Ferenc Nyilaskeresztes Pártja.

Az összes nemzeti szocialista jellegű mozgalmainkra leginkább jellemző, hogy programjaik első helyén szerepel a zsidóellenesség. Vagyis a zsidóságot kívánták kiszorítani a gazdasági vezető szerepből. Éppen ezért a társadalom minden rétegében tért tudtak hódítani, mert a zsidóság kiszorításával mindegyik réteg saját gazdasági helyzetének jobbra fordulását ígérték.

De e programokban szó sem volt más idegen tőke kiszorításáról, más idegen gazdasági uralom, köztük az egyház uralmának a felszámolásáról.

Azonban e mozgalmak már csírájukban pusztulásra voltak ítélve, mert hiányzott belőlük a forradalmiság szelleme. Alkotmányosnak mondott úton kívántak egy évezrede berögződött, gazdaságilag bekövesedett társadalmat átformálni valamilyen félmegoldással.

Míg Németországban Hitler a háború időtartamára törvényesen felfüggesztette ideológusai számára Jézus származásának kérdését és az egyházzal való leszámolást a háború utáni időkre tartogatta, addig nálunk minden nemzeti szocialista irányzatú mozgalom programjában a **keresztény Magyarország** megtartása volt a legfontosabb. E mozgalmak főcélja a kereszténység átmentésében merült ki, mely „keresztényi” felfogás nálunk, Magyarországon teljesen politikai állásfoglalássá formálódott.

E politikai „kereszténység” programja természetesen soha nem lett volna képes Magyarországon a mezőgazdasági problémákat megoldani, mert egy „keresztény” Magyarországon az egyházi, papi birtokok felosztása elképzelhetetlen álm maradt volna csupán és e keresztényi szellem következtében az egyház szerepe nem hogy lecsökken, de uralma fokozottabban, sokkal nagyobb súllyal nehezedett volna az országra.

Minden nemzetiszocialista mozgalmunk sarkalatos tétele volt az „ezeréves szentistváni alkotmány” és a „Szentkorona Tanának” teljes érvényesítése egy „újabb ezerévre”, mely végső fokon éppen e tételek miatt bármilyen társadalmi problémát megoldani képtelen lett volna.

De e politikai kereszténység magában hordozta bukásának legalapvetőbb tényezőjét: **vad kereszténységgel az antiszemitizmusát**, mely végső fokon a legkirívóbb ellentmondása e mozgalmaknak. S ez ellentmondás

béklyójában életképessége (a második világháború kimenetelétől függetlenül) nem volt. Habár ideig-óráig a hangzatos, melldöngető hazafiság szólamai talajra is találtak, az ideológiai alap, a judeokereszténység nemzetközisége előbb-utóbb megsemmisítette volna ezeket. Ezeréves nemzeti romlásunkat e keresztényi szellem politikai törekvései okozták, így azok további fenntartásával teljes nemzeti megsemmisülésünk egy évszázadon belül bekövetkezhetett volna.

Éppen e zűrzavaros, ideológiailag teljesen összekavart időkben akadtak tisztánlátók is. A „zsidómentes” judeokeresztény ellentmondásos törekvések nemzetiszínű jelszavai mögött felismerték a valóságot. Mérlegre tették e nemzetiszínűre mázolt keresztényi törekvéseket és megtalálták minden történelmi, társadalmi bajunknak az igazi forrásait. Felismerték, hogy **először egyesíteni kell a magyar lelkeket egy, a keresztényi szellemtől teljesen megtisztított magyarhitű társadalomban.** Ebben tökéletes nemzeti egység uralkodik és kizárólag magyar nemzeti létszemlélet irányítja úgy az egyént, mint ezen keresztül a társadalmat. A falukutatások folyamán legyalogolt ezer és ezer kilométerek lassan, de biztosan bebizonyították, hogy népünk lelke mélyén még él a régi hit fogalma. Kifejezni csak népi viseletben, népi költészetében, zenéjében tudta, de a kor szelleméhez igazodva megmagyarázni még képtelen volt, éppen a kor zavaros szellemi irányzatai miatt. A tanyák, erdőségek, gyéren látogatott vidékek, hegyek között, napi szokásaiban, egyszerű cselekedeteiben tudat nélkül, de ösztönszerűen tovább élte és megtartotta e régi hit emlékét.

E kutatások eredményeként jön felszínre az a felmérhetetlen lelki kincs, mely minden erőszakos keresztényesítés ellenére ez időkben még mindig megőrizte lelki tisztaságát, **csak össze**

kell szedni, keretek közé tenni, az adott korszak körülményei szerint újra népi vallássá tenni.

Lényegében nem új, csak az eredetinek, a régi lelkületnek a tudatosítása. S e szorgos apostolok, túllátva a kor tiszavirág életű nemzetiszínű szólamain, a messze jövőbe tekintve megkezdik a MAGYAR HIT új Egyháza alapjainak a lerakását.

6. FEJEZET

Hitvilágunk, népszokásaink és minden, ami jellegzetesen magyar sajátságunkat képezi, átfogó gyűjtőnéven magyar kultúrának nevezzük, mely régi, őseredetű gyökerekhez vezethető vissza. Évezredek során különböző, velünk együtt, vagy körülöttünk élő népektől átvettünk szavakat, szokásokat, de eszmei, úgymond hitbeli felfogásokat is, melyeket „szájízünkre” formálva, beépítettünk meglevő szellemi kincs-tárunkba, azaz kultúránkba.

E kulturális kölcsönzések természetesen kétoldalúak. Nem-csak mi vettünk át, hanem más népek is tanultak tőlünk egyet-mást történelmünk folyamán. Ezek természetes jelenségek, az emberi fejlődés velejárói. Idők multával az átvett fogalmak, szokások annyira beszívódnak a népek tudatába, hogy azokat esetleg idegen eredetűeknek még csak feltételezni is nehéz feladat.

Azonban mai kultúránkban még megtalálhatók azok az eredeti, ősi fogalmak, hiedelmek, szokások, melyek kizárólagosan ősi sajátunknak mondhatók.

Ezek eredetisége — annak ellenére, hogy e korokból jóformán semmi írásos emlékek nem maradtak, — mégis felismerhetők különös sajátosságaik következtében, melyeken az idő vasfoga sem változtatott.

Ha saját írott emlékeink között kutatunk, már az Árpád-kornál befejeződne történelemkutatásunk, mert az erőszakos kereszténységre történt térítésünk utáni századokban mindent elpusztított az új katolikus központi hatalom. Szerencsénkre segítségünkre jönnek az összehasonlító tudományok. A természeti törvények, a fejlődés törvényei egyformán érvényesek minden népre, melyek ugyanolyan éghajlati viszonyok között, hasonló életkörülmények között biztosították létüket.

A magyar őstörténet kutatásnak ma két fő irányelv határozza meg tevékenységét. E két főirány mellett akadnak egészen elvont, minden valóságot nélkülöző, bizonyíthatatlan feltételezések is, melyeket éppen ezért nem lehet figyelembe venni.

Az egyik, „hivatalosan” is elfogadott származáselmélet az ú.n. „finnugor” eredethez, mely erőszakosságával, minden más irányú elképzelést elvető tilalmával véglegesen megállapított tényként könyveli el eredetünket ezirányba. A tudomány, mint minden az életben, fejlődőben van. Éppen ezért a ma „bizonyított tény” holnap e témakör legnagyobb baklövése lehet. De e származáselmélet hirdetői éppen csökönyös megátalkodottságukkal — rendelkezésre álló bizonyítékok ellenére is — a tudománytalanság gyanúját vonják magukra. A minden eszközzel erőszakolt álláspontot mindenki gyanúval szemléli. Különösen őstörténeti tárgykörben véglegesen bebizonyított tények nincsenek, **csak a feltételezések valószínűsége növekszik.**

Ebben a tudományágban és a rokontudományokban minden nap születik valamilyen új felfedezés, mely a történelmi „mozaikot” még bonyolultabbá teszi a fejlettebb, korszerűbb eszközök, módszerek segítségével.

Különösen ma érvényes a valóságos tudomány óvatossága, hogy „nem lép betonba”, azaz véglegesen megállapított tényeket nem állít. Egy-egy őstörténeti felfedezés valódisága lehetséges, feltételezhető; de lehet, hogy holnap találnak valamit, ami minden eddigi bizonyítottak vélt feltevését gyökereiből forgat ki és kezdődhet minden előlről.

Köztudomású, hogy minél fejlettebbek a tudományok, annál több kérdést szülnek, de egyre kevesebb biztos feleletet.

E „finnugor” elmélet híveinek a legnagyobb tudománytalansága az, hogy minden más elgondolás puszta feltételezését is — behatóbb vizsgálatok nélkül — egyszerűen „indexre” teszik, azaz törvényen kívülé nyilvánítják. A tudományosság szempontjából ez hasonló a katolikus, nagyon sötét középkor „tudományos szemléletéhez”, ami tudományos szemléletnek nem nevezhető még akkor sem, ha ezt a tudománytalan álláspontot egy magát „Tudományos Akadémiának” nevező intézmény vall magáénak, vagy „szentesít”. Ezért a kereső, kutató szellem, mely a finnugor elmélet elfogadására hajlamos is lenne, e tudománytalan csökönység miatt ez elmélettől egyre inkább elidegenedik. Önkéntelenül „átesve a ló másik oldalára” azzal, hogy az esetleges bizonyítékokat sem hajlandó figyelemre méltatni, éppen az erőszakoskodás következményeként.

Az ezzel szembenálló, ú.n. „csakazértis” szemlélet a szumír származáson alapul. E szumír eredet hívei sem mentesek az előbbiektől hibáitól, mert ezek számára sem létezik más feltevés, lehetőség. Különösen a nyugati világban élők között „nem is magyar”, aki nem e szemlélet

mellett foglal állást. E másik fővonal hívei is ugyanolyan szemellenzős tudománytalansággal görcsösen ragaszkodnak nézeteikhez. Elsősorban azért, mert ez a hivatalos állásfoglalással ellenkező; másodsorban azért, mert feltételezik magukról, — legalább ugyanannyi alaptalansággal, mint a finnugorosok, — hogy ők találták meg az „igazit”.

Az őstörténeti dolgokban járatlan magyar ugyancsak két malomkő között őrlődik és ha józanabb, higgadtabb gondolkodású, akkor e küzdelem fáradalmaiktól szabadulni kívánván, inkább félrevonul és egyikkel sem foglalkozik. Megvárja, amikor e kérdés véglegesen tisztázódik. Lassan, de biztosan az érdeklődése is megszűnik e tárgy iránt. Az elszánt hívek ádáz harca viszont tovább folyik, mely erőfeszítések nem a valóság kiderítésére irányulnak, hanem az ellentábor nevetségessé tételére. Az e célra felhozott indokok mindkét részről csak mosolyt váltanak ki a kívülálló szemlélőből mindkét elmélet irányába.

Nemzeti szempontból e szemléletek káros tudománytalanságának egyik alapja a csökönyösség, a saját Tévedhetetlenség állítása. Másik igen nagy hiányosság, hogy e származáselméletet kizárólag csak nyelvi kapcsolatokra alapozzák. Kimondottan nyelvi kapcsolatokra egy nép származás eredetét alapozni nem lehet!

Mindkét szemlélet legtragikusabb, mondhatnánk legalapvetőbb hibája az a tipikusan mindkettőre jellemző feltételezés, hogy a mai magyarság:

1.) „A finnugor kultúra, illetve e ma ismert finnugor népcsoport egyik déli leszármazottja. Annak egy kevert változatú, igen vegyes állapotú kultúrájának a maradványa,

melyben ősi, eredeti kulturális motívumok sem nyelvében, sem más tulajdonságaiban jóformán nincsenek. Minden kultúrkincsét „kölcönvette” valahonnan.”

2.) „A magyarság a régi szumír kultúra egyenes leszármazottja és nyelvezetének döntő része ma is e szumír eredetiségre vall. Tehát a mai magyarok tulajdonképpen szumírok, ill. azok egyenes kultúrörökösei. E szumír kultúra mai hordozói.”

A kettő összesítése, hogy a mai magyarság vagy innen, vagy onnan származott; vagy ennek, vagy annak a kultúrának a „kölcönvevője”, mai napig megtartója. Így a magyarság elei vagy ezektől, vagy azoktól származtak. Történetidőben a származáskérdés így lezártnak tekinthető. Csakhogy sem egyiknél, sem a másikinál nem állhatunk meg az időben, mert eredetünk kiderítése holtpontra jutna.

Ami a legveszedelmesebb mindkét elmélet lényegében, hogy a mai magyarságról csak az ezek egyikétől való származást tételezi fel. Egyik elmélet táborra sem gondolt még arra, hogy **a mai magyarság esetleg egy olyan kultúra egyenes leszármazottja, mely végső fokon úgy a finnugor, mint a szumír származás gyökértartó törzse lett volna.** Egyik elmélet hívei sem képesek feltételezni a saját fajtájuknak vallott magyarságról, hogy messze a távoli múltban **esetleg ez a főtörzs volt a kultúrahordozó és a „kölcönadó” közösség, mely átadta a kultúráját úgy a finnugor, mint a szumír népcsoportnak, vagy ágazatnak.** A sok feltételezés közepette, a nagy „fajszeretet” lángja nem tudott még egy olyan tüzet gyújtani, mely a magyar nép jellegzetes tulajdonságainak alapján feltételezné a magyarság őseiről az önálló kultúrát alkotó képességeket, sajátos, jellegzetes kultúrát teremtő műveltséget. Azonos

motívumok találhatóak úgy a finnugor, mint a szumír tömbben, mint a rendelkezésünkre álló mai magyar kultúrában. De végső fokon a ma ismert magyar kultúra mégis elüt, gyökeresen különbözik az előbbi kettőtől.

Népünk ismert tulajdonságai alapján, az alapmotívumokból elindulva, ha visszamegyünk a múltba és nyomon követjük azokat az alapvető kultúrát teremtő tényezőket, melyek a mai napig népünk lelkében érintetlenül megmaradtak, akkor megdöbbenve kell felismernünk, hogy **mindkét elmélet hibás, mert egyik népcsoporttól sem származtunk, nem is származhattunk! Mert mindkét csoport tulajdonképpen egy közös törzs nagy alapossággal átformált ágazata. Ennek a törzsnek ma is fellelhető maradványa pedig a mai magyarság.**

Hogy e hosszú történelmi utunkon sikerrel tudjunk visszatekinteni, csakis a hitbeli, vallási felfogásokat, világszemléletet vehetjük alapul, mely az idők távolságának ellenére is a legszilárdabb támaszunk lehet. E világszemléletből, hitvilágból, vallási felfogásból formálódott egész lelkületünk, alakult ki magyar kultúránk.

E fejezet elején említettük, hogy írott emlékeink nálunk legalább nem maradtak.

Azonban a természeti, fejlődési törvényszerűségek minden időben, mindenhol egyformán éreztették és éreztetik hatásukat. Ennek alapján ha nálunk nem, de másoknál maradtak írott és kőbevésett emlékek. Ha a természeti törvények igazak az egyik népre, ugyanolyan érvennyel hatnak a másokra is. Ha a különböző, történelmünk folyamán velünk kapcsolatot tartó népek

saját, „házi” hozzáadásait lefejtjük az alaptételekről, akkor tisztán áll előttünk a puszta valóság, az ősmag, melyre a különböző népek sajátos kultúráik felépültek. De a mag változatlanul ott található és e mag fellelhető a maga ősiségében ma élő magyar népünk lelkiületében, minden jellegzetességével együtt.

7. FEJEZET

Az emberi közösségek fejlődésével természetes velejáróként alakult ki az a fogalom is, melyet ma kultúrának vagy civilizációnak nevezünk. Az ősi időkben az őskultúrák esetleg egymástól elszigetelődve, egymástól függetlenül születtek meg egy bizonyos népközösség körében. Természetesen e kultúrák kialakulását nagyban befolyásolták az életkörülmények. A természeti, azaz időjárási viszonyok. Az ősi idők emberi léte teljesen e tényezőnek volt alárendelve, és amelyik népcsoport hamar megtanulta, kiismerte környezetének természeti törvényeit, időjárási viszonyait, az megmaradt. Amelyik e téren lemaradt, az elpusztult. A környezet szabta életfeltételek felismerése adta ez ősi kor legfontosabb tudományát, a **MEGMARADÁS TUDOMÁNYÁT**.

E tudomány nélkülözött minden álomszerűséget és szigorúan a kézzelfogható valóságra, a saját bőrön érezhető következmények tanulságára épült. Ha az okoskodások e téren téveseknek bizonyultak, ezekért az életével fizetett nemcsak az egyén, de a népcsoport is.

A száraz fizikai megfigyelések, ismeretek tára lassan bővülni kezdett elképzelésekre alapult magyarázatokkal is, melyek nem a jelenséget, hanem azok indító okait igyekeztek megmagyarázni. A tudatlanság, az

ismeretlenségtől való félelem, a teljes kiszolgáltatottság érzete bizonytalanságot szül, mely bizonytalanság előbb utóbb az élet egyik legfontosabb tényezőjét, az önbizalmat ássa alá. Önbizalom nélkül viszont sem egyén, sem népcsoport meg nem maradhat.

Ez ősi idők embere látta az égen tornyosuló felhőket, érezte a vihar előjelét, a szelet és tudta: „nagy idő” következik. Még idejében menedéket keresett magának és javainak az idő rombolása elől. Ezt könnyű volt megfigyelni, azaz megtanulni. E tudást már gyermekkorban könnyű volt elsajátítani az első vihar átélésének gyakorlati tapasztalatai alapján. De e jelenség mögött két hatalmas rejtély húzódott meg, mely kívül állt az ember hatáskörén, ismereteinek határán. Mi okozza a vihart? S ami, vagy aki okozza, mikor hozza fel e vihart? A látható, érezhető jelenség ellen védekezni már tudott, de ezzel nem elégedett meg. A nem látható, meg nem fogható tényezők, melyeket a látható jelenségek mögött csak ösztönösen sejtett, tudásszomját növelték. Ez ősi korok embere éppen abban különbözött állati környezetétől, éppen az tette emberré, hogy gondolkozott, keresett, kutatott. Nem elégedett meg a puszta jelenség megfigyelésével, de annak okait kereste. Ösztönösen érezte, hogy a vihar jelensége mögött több van, mint amennyit ő lát vagy érez. Ez ismeretlen megismerésre való vágy űzte, hajtotta, mert ez az ismeretlen a létét bizonytalanná tette.

Befolyása nem volt a vihar előidézésére, annak időzítésére és e bizonytalanság érzése, e teljes kiszolgáltatottság érzése kétségbeejtő, megfélemlített állapotot teremtett számára.

Környezetét vizsgálva az ősidők embere nem talált senkit, akire rá lehetett volna fogni, hogy az okozta volna a vihart. A vihar kitepte még a hatalmas fákat is, az állatok ugyanúgy védettebb helyre menekültek, mint ő. E hatalmas valami, vagy valaki,

valamilyen megfoghatatlan erő, mely felette állt, melynek teljesen ki volt szolgáltatva, megrémítette. Erejének biztos tudatában szembenézett volna e hatalommal, esetleg megtalálta volna a módját legyőzésének is, de e láthatatlan erő ellen semmilyen védőeszköze nem volt.

A bizonytalanság, a félelem érzete megszülte gondolatában szellemi, a láthatatlan, a természetfeletti erők világát. Mivel ember volt, elképzelni mást nem tudott, csak olyan lényt, amelyeneket élete folyamán megismert. De e szellemi, természetfeletti erő is hasonló formájú lehetett, nála sokkal nagyobb hatalommal felruházva. Az éjszaka sötétjében, barlangja mélyén, tüze mellett a kívülről behallatszó, hátborzongatóan kísérteties vadállati ordítások kíséretében megszületett a vihar szellemének fizikai képe. Sötét, gomolygó felhők vadállati lakokra formálódva villámokat szórtak feléje, s remegve menekült előle barlangjába. Mivel ennél többet kiokoskodni nem tudott, egy időre megelégedett a sajátmaga szülte rémképpel. Műveltségi szintje ezzel is emelkedett, mert egy félelmes jelenségre már volt egy számára elfogadható magyarázata.

Később akadt, aki itt sem állt meg és kiokoskodta, hogy e hatalom esetleg jóindulatra is bírható. Mivel élete nem volt a legkönnyebb, feltételezte, hogy e megfoghatatlan hatalomnak is kemény küzködéssel kell létét biztosítania. Megkísérelte életkörülményei között a legnagyobbat, amit megtehetett: vadászszákmányát megosztotta e hatalommal; vagyis a szákmány egy részét áldozatul odaadta e hatalomnak nyugalma, biztonsága váltságdíjaként.

E kezdődő társadalomban lassanként kialakult egy olyan helyzet, melyben idős, tapasztalt emberekre bízta e hatalommal való kapcsolatok lebonyolítását, mert az idős

kor tiszteletet ébresztett. Azon az alapon, hogy aki a korszak adott körülményei között idősebb kort ért meg, az már sokkal több és alaposabb tudással is rendelkezett, mert nyilván képességei révén túlélte sok mindent.

Később akadtak, akik meglátták e természetfeletti hatalmakkal való ismeretség gyakorlati előnyeit, s életüket e természeti titkok megismerésére áldozták. Magától adódott, hogy most már a nyugalom zálogát, az áldozatokat ők szedték össze a természetfeletti hatalmak részére, melyből természetesen sajátmaguk is jócskán részesültek. Ki merte volna magára vonni e rossz szellemek haragját a velük cimboráló halandó esetleges felelősségre vonásával?

Igen korai időkben megszületett a természetfeletti világ, az istenek világa, az azokkal közvetlen kapcsolatokat tartó varázslók, papok rendje. Megszülettek a különböző túlvilági elképzelések, felfogások, s e túlvilági tisztelet kifejezésére a vallások.

E korai idők papjai, varázslói hamar felismerték, hogy kiváltságos helyzetüket a közösségben csakis a tudástöbblettel tarthatják meg. Mivel a lét még mindig a természetismeret függvénye volt, e területre összpontosították tudásuk tárházának a bővítését. Amíg a természet titkainak ismeretéből a közösségnek is hasznára lehettek, sokkal nagyobb tisztelet vette őket körül, mely tisztelet hatalmi befolyás-növekedést, azaz anyagi előnyöket is jelentett. Az emberiség történelmében, de még a ma is a kőkorszak szintjén élő és található népcsoportok között is, környezeti adottságukhoz mérten sokkal szegényebbek azok a varázslók, akik csak a rossz szellemek elűzésével foglalkoznak, mint azok, akik más

hasznos ismeretekkel is rendelkeznek, melyek a közösség javát is szolgálják.

Az idő múlásával az ember ismerete is bővült. Nemzedékről nemzedékre szálló tapasztalatok alapján. A papság, a varázslók messze előjártak a tudás terén, hogy hatalmi helyzetükben uralkodhassanak a népen.

A varázslók, papok számára létszükségletből követelménnyé vált a természet megismerése, vagyis a valóságos tudományok fejlesztése. A természeti titkok ismeretének bővülése, a megoldhatatlan kérdések, megoldás nélkül hagyott problémák válaszokat követeltek. S amit a gyakorlati tudomány megválaszolni nem tudott, a túlvilág mesterei megalkották azokra a kellő misztikumokba burkolt magyarázataikat megoldásként.

A tudás hatalma, illetve a hatalom, melyet a tudáson keresztül lehetett elérni, már a korai időkben ismertté tette magát. Így váltak a korai társadalmakban a papokból fejedelmek is, azaz papkirályok. Mert hát aki ismeri a túlvilág dolgait, mennyivel jobban ért az a földi, társadalmi dolgok intézéséhez, vezetéséhez is. Ami e koroknak természetes jelensége volt.

A természet titkainak megismerését jelentő tudás mellett azonban a vallási képzeletnek sokkal többet kellett nyújtani a közösségek számára. Így állt elő az a helyzet még a huszadik században is, hogy a mindennapok embere sokkal többet „tud” a számára érthetetlen, megfoghatatlan túlvilágról, mint saját-magáról, emberi lényéről és természetes környezetéről, melyben tulajdonképpen él és létezik.

Lehet, hogy a társadalom felépítéséről, amelyben él, fogalma sincs. Az államszerkezetet és annak felépítését

nem ismeri, de „tudása” igen széleskörű a túlvilág, a mennyország, a pokol képzetét illetően. Ismeri az egész működési folyamatot, a mennyei rangsorolásokat és az ide eljutás titkát. S ez a való élettől elvont „ismeret”, melynek létezésére, azaz alapjaira semmi bizonyítéka nincs, mint egy másik halandónak a szava!

Lelkületének mégis ez ad nyugalmat a valóság problémáival való szembenézés elkerülésére. A valóságtól való menekülés egyik formájaként.

8. FEJEZET

Az emberiség vallástörténetét, vallási felfogásainak kialakulását vizsgálva két nagy csoportot találunk. E kettéválasztás a legjellemzőbb megnyilvánuláson alapszik. Már az igen korai időkben megtalálható a vallási megnyilvánulásoknak e két fő jellemvonása. E fő jellegzetességek a következő legegyszerűbb módon határozhatók meg:

- 1.) a követ köre rakók,
- 2.) a követ köre nem rakók csoportja.

Vallási tekintetben ezt úgy értelmezhetjük, mint

- 1.) a templomot építők,
- 2.) a templomot nem építők csoportja.

E két fontos jellemző határozza meg nemcsak e népek kultúráját, jellegzetes sajátásaikat, hanem kultúrájuk kialakulásának alapját, vallási, hitbeli, világnézeti felfogásukat is.

Mindkét jellegzetes megnyilvánulás mögött fellelhető az istenképzet, és ennek minőségi különbsége. Napjainkban a tudományok a régi korok kultúrájának, civilizációjának fokát (igen helytelenül) jóformán csakis a hátrahagyott, illetve romjaiból kiásott építmények után

ítéli meg. Felületes látszatra ez talán egy jó mércének tűnik, de végső fokon a kultúrszínvonalát, a minőséget csakis a vallási felfogások keresztmetszete, azok felépítése adja meg, mert ez befolyásolja az ember cselekedeteit. A vallási felfogás, az istenképzet elvont valami. Kizárólag az ész munkája. Ha ez az észműködés meg tudja közelíteni a lehető legkézenfekvőbb, leglogikusabb összefüggéseket, az sokkal magasabbrendűnek mondható, mint az a megközelítés, mely teljesen a korlátlan képzelet munkája. Mivel ellenbizonyítékot ez ellen felhozni úgysem lehet, így meseszerű álmokképekben alakítja ki az istenképzetét és e meseszerűség gyakorlati megnyilvánulásai is különböznek az előbbitől.

Mai meghatározások szerint a könnyebb érthetőség kedvéért azt is mondhatnánk, hogy az előbb meghatározott két csoport istenképzete az első, a templomot építők esetében teológikus; míg a másik, a templomot nem építők esetében: filozófikus.

Míg az egyik a mindennapi élettől, az embertől teljesen elvonatkoztatott természetfeletti világ elképzelt létezésére alapította teológiáját, azaz istenképzetét, a másik istenképzetét ma is helytálló filozófikus gondolkodás eredményeként hozta létre.

Ha az ázsiai és az európai kontinenseket együtt vizsgáljuk, mint egy olyan közös területet, amelyen különböző népközösségek alakultak, akkor azt a meglepő tényt találjuk, hogy földrajzilag egy éles választóvonal húzódik keletről nyugatig e két istenképzet birodalma között.

Az egyenlítőről északra, a Sárga tenger partjaitól, a 45-ik szélességi körtől északra találjuk a templomot nem

építő népeket, míg ettől délre helyezkednek el a templomépítő kultúrák. Ez éles választóvonal — a 45-ik szélességi kör — egészen a keleti, hosszúsági 30-ik fokig tart, a mai Leningrád - Odessza egyenes észak-déli irányában. Innen e választóvonal északra hajlik egészen a 60-ik szélességi körig.

Ha tovább megyünk nyugatra, át az Atlanti óceánon az amerikai földrészre, ott ugyanezt találjuk. A különbség annyi, hogy a 45-ik szélességi körtől délre, a 30-ik körig találjuk a „barlanglakókat”, azaz „felépítőket”, akik hegyekbe vájták lakhelyeiket. Míg a 30-ik szélességi körtől délre már ismét építőkkal találkozunk.

Irányadónak mégis a 45-ik szélességi kört vehetjük körben földgolyónkon. E vonaltól északra és délre találjuk e két teljesen különböző, sőt egymással homlokegyenest ellenkező istenképzeteket.

Az emberi kultúrák kialakulásának idején ez égővek alatt az időjárási viszonyok változatlanok, kevés eltéréssel ugyanazok. Ha az egyenlítőtől délre megyünk a 30-ik szélességi kör alatt már nem sokat találunk. A „legkésőbbi” kontinens Ausztrália, már jóval e vonal alá esik. Annak ellenére, hogy éghajlata a meleg zónába tartozik, a mai napig nem találunk sehol templom maradványokat, azaz építményeket.

Ma már elfogadott, bebizonyított tény, hogy a híres „vándorlás” a Behring-szoroson át nem Ázsiából Amerikába, hanem fordítva, Amerikából Ázsiába történt. E kulturális „választóvonal” valósága ma is e tényt bizonyítja. (Lásd a National Geographic Magazine 1979-es évfolyamában az Ausztráliáról szóló cikket.)

Az is jellegzetes valami, hogy e templomépítők mindig a melegebb, sőt a féltrópusi éghajlat alatt éltek. Ez nem jelenti azt, hogy ez azért történt, mert az itt élő népek már korán „állandó letelepedésre rendezkedtek” volna be a kedvezőbb időjárási viszonyok miatt.

A templomot nem építők a 45-ik szélességi körtől északra helyezkedtek el, mely időjárási viszonyok földünk minden kontinensén nagyjában azonosak és sokkal kedvezőtlenebbek az előbbinél. De talán az ausztráliai példa a legkézenfekvőbb bizonyíték erre, mert az amerikai kontinensről északról dél felé vándorolt népek Ázsiában végállomáshoz érkeztek az ausztrál földrészen. Itt senkivel keveredni nem tudtak, megtartották eredeti, magukkal hozott fogalmaikat. Építkezésekbe nem fogtak. Ausztrália felfedezésének idejében talált őslakósság civilizációs szintjét nem lehet figyelembe venni, mert kultúrák nemcsak fejlődnek, de vissza is fejlődnek. Az emberiség hajlamos a feledésre és esetleg virágzó kultúrák igen rövid idő alatt kőkorszakbeli szintre süllyedhetnek vissza adott körülmények között, amire számos bizonyíték áll rendelkezésünkre.

Ez ősi „népvándorlás” vonalát követve Amerikából a Behring szoroson át Ázsiába és innen tovább egyenesen nyugat felé, azt találjuk, hogy a fővonal, a nyugat felé terjeszkedés vonala, a 45-ik szélességi körtől északra helyezkedik el, vagy legalábbis ennek közelségében húzódik.

E főtörzsből úgy északra, mint délre kiváló ágak magukkal vitték hitviláguk, istenképzetük alapmotívumait, melyek a későbbi idők során a helyi adottságokhoz, életkörülményekhez igazodva alakultak, fejlődtek tovább. De mintegy törvényszerűség jelentkezik, hogy az északra

tartók megtartották a nem építő, míg a délre tartók felvették építő tulajdonságukat.

A mi magyar esetünket vizsgálva, eredetünket illetően más következtetésre nem juthatunk e tények alapján, minthogy a **templomot nem építő népekhez tartozunk**. Ezért mi sem természetesebb, hogy e fővonalról északra kivált népcsoportok, melyeket ma rokonainknak mondhatunk, nem ellenkeznek e „finnugor” elmélet egy részével. Tagadhatatlan tény, hogy azok is ez ősi eredetű „uj-gar, uj-gur” származékok. Nyelvezetük szerkezete sem lehet más, mint e fővonal, ill. tőtörzs nyelvi szerkezete. Hogy szavaik, sőt egész népi jellegzetességük az idők folyamán megváltozott, az természetes jelenségeként a helyi adottságok következménye lett.

A ma ismert történelmi tényekkel megállapítható, hogy a Mezopotámiába „északról, a Kaukázuson túlról, a maguk ragozó nyelvvel bevándorolt új népek, melyeket Sumer-nek neveztek” - itt megtelepedtek. Mit hozhatott magával ez a nép, ha nem azt, ami eredetileg is birtokában volt? Ezt a „ragozó nyelvét”. Új környezetében megtartotta e nyelvezet szerkezetét. Eredeti, északi származáshelyén része volt az eredeti fővonalnak. Az elválás idejében csak azt vihette magával, mely e fővonal tulajdona is volt. Az új lakóhelyen, Mezopotámiában, a sémita kapcsolatok és ráhatások következtében jellegzetessége idővel megváltozott, sőt istenképzete is átalakult. Templomépítővé vált. Ez nem képezhet rejtélyt, mert hasonló eset velünk is előfordult a X. században, amikor erőszakkal a kereszténységre térítettek bennünket.

Ma, amikor a kutatások nyelvezetünkben, esetleg más egyébben is rokon vonásokat találnak e szumírnak

nevezett kultúrával, az nem azt bizonyítja, hogy e szumíroktól származtunk. De ha a sémita ráhatásokat lefejtve róluk, visszavisszük őket északra, ahonnan eredetileg elindultak, ott megtalálhatjuk a közös alapvonalat. Kezdőpontot mindkét népcsoport — a finnugor és a szumír — számára. Azzal a különbséggel, hogy mi magyarok, eredetiségünket sokkal jobban megtartottuk egészen a X. századig. Mai ismereteinkkel még nem lehet e szétválás pontos idejét megállapítani, vagy a szétválás körülményeit meghatározni. De bízhatunk a tudományok fejlődésében, eljön az idő, amikor e kérdésekre is kapunk elfogadható válaszokat.

Annak ellenére, hogy mi magyarok nem váltunk templomépítőkké, de a szumírok igen, nem jelenti azt, hogy azok kulturális fejlődése túlhaladta volna úgy a sajátunkat, mint az eredeti őstörzsét, melyből kiváltak. Templomot nem építő kultúránk éppen azt bizonyítja, hogy ősi, eredeti vallás- ill. életszemléletünket megtartottuk változatlanul, évezredek multával is. Míg a szumírok a város- és templomépítéseikkel nem hogy túlszárnyalták volna az ősi kultúrát, de a helyesebb meghatározás az, hogy e szemlélettől eltávolodtak. Eredeti istenképzetük éppen a külső idegen befolyások következtében degenerálódott.

A valóságos filozofikus alapokról teológikussá vált.

Sokkal közelebb járunk a valósághoz, ha úgy a finnugor, mint a szumír kérdést ebből a szempontból vizsgáljuk és a X. század európai magyarságának életszemléletéből vezetjük vissza a szálakat mindkét irányba. S így találjuk meg az ősi eredeti fővonalat, melyből úgy a finnugor, mint a szumír ág kihajtott. S e

főtörzs legnyugatibb végeként megtaláljuk sajátmagunkat a Kárpát-medencében, a X. században.

E szemlélet alapján megkapjuk a válaszokat azokra a csiklandós kérdésekre is, hogy Egyiptom ősi kultúrájába honnan keveredtek mai, magyarnak tulajdonított motívumok? Ismereteink szerint mi magyarok nem jártunk soha Egyiptomban, sem az egyiptomiak nem jártak nálunk az idők folyamán. De valahol messze a múltban mégis kell kapcsolatnak lenni, mert köztudott dolog, hogy az „egyiptusok” is valahonnan északról származtak a Nílus völgyébe.

9. FEJEZET

Az emberi kultúrák kialakulásának két vallási jellemzőjét megállapítottuk. Istenképzetük szerint két nagy csoportba osztottuk; e két csoport földrajzi választóvonalát is meghatároztuk. Vizsgáljuk meg behatóbban mindegyik lényegét.

Miért éppen a 45-ik szélességi kör a választóvonal a templomépítők és a templomot nem építők között, erre sajnós, ma még válasz nincs, de ez a tényen nem változtat. Körbejárva a földet, e szétválasztást mindenhol megtaláljuk. E szélességi körtől északra követ köre nem raktak, vallási céllal követ nem építkeztek az emberek. Míg e körtől délre igen buzgó szorgalommal az „örökkévalóságnak” építettek.

A termékenységi kultusz magvát megtaláljuk mindkettőnél, ami természetes, törvényszerű jelenség. Ez ősi „magkultusz” megnyilvánulási formája ugyan népről népre változik külsőségeiben, de gyökere, tartalma a továbbélés, a megmaradás óhaját, az élet folyamatosságának biztosítását kívánja elérni. Ugyanakkor e cél érdekében nemcsak kéri, de követeli a természetfeletti világ uraitól e törekvések elősegítését, a cél elérésének biztosítását. E természetfeletti erők

világának alakítása szabja meg a vallásoknak az építő, vagy nem építő jellegét.

Az istenképzet és ennek következménye, a vallás természete, ill. jellege határozza meg, hogy egy nép templomépítővé válik-e vagy sem. A templomépítők világában soha nem találkozunk mai értelemben vett „monoteizmussal”, azaz egyistenhittel, még a Judaizmusban sem.

A templomépítők istenképzete sajátmagából az emberből indul el szemléletében olyan formában, hogy az istenséget mindenkor sajátmagához, az emberhez, vagy más földi élőlényhez hasonlónak képzei el, fantáziájának gazdagságától függően. Az istenség minden feltételezett szellemi lényegének ellenére tárgyi fizikumává válik. Ennek az istenségnek emberi, vagy vadállati tulajdonságai vannak. Ez az istenség szeret, gyűlöl, haragszik, éhes, menedékre van szüksége, barátkozó, megbocsájtó, átkokat szóró, pusztító - romboló és még számtalan más tulajdonságokkal is rendelkezik. Az ember tulajdonságainak a birtokosa, vagyis emberi képre és hasonlatosságra van alkotva. Istenségét kizárólag természetfeletti „plusz” mivolta határozza meg, különbözteti meg az embertől. Ez az istenség megvásárolható, kegyei megvehetők áldozatokkal. Ez az istenség szereti a fényűzést, a pompát is, ugyanúgy, mint az ember. Az istenségnek valahol — egy embernek tetsző helyen — házat kell építeni, „amelyben lakozik”. Ezt az építményt sok széppel, jóval kell elhalmozni, ami egy istenséghez méltó. Amilyenhez hasonló épületben ember nem lakhat. Ha már az istenségnek háza van, e házat gondozni, takarítani is kell, tehát az istenségnek szüksége van szolgákra is. Habár a természetfeletti világban

megvannak a maga szolgái angyalok, vagy más hasonló szellemek formájában, e földi házat emberi erővel kell gondozni, fenntartani. Ez isteni lakosztályba csakis kiváltságosok juthatnak be, akiket ez az istenség éppen e célra kiválasztott. Más földi halandó (helye válogatja) az életével is fizet, ha ezt az isteni lakhelyet jelenlétével megszentelteti. E templomi építmények visszatükrözik a vallás, az istenképzet, a teológia felfogásait. E templomépítő vallásokban az istenképzet magából az emberből indult el, de az istent utána teljesen elválasztotta az ember mindennapi életéből egy elérhetetlen, álomszerű, megérthetetlen világba. Az isteni kinyilatkoztatások emberi módon, emberek által vannak közvetítve a tömegek felé; ahol az istenség mindenkor el van rejtve, de alá van rendelve az ember céljainak.

Nézzük az Ószövetség Jehováját, kinek minden tevékenységét Izrael igényeinek kiszolgálása határozza meg. Csapásokat mér az egyiptomiakra, megállítja a napot, szétválasztja a vizeket, de folyton önmagával, azaz a természettel ellentétes dolgokat cselekszik, „csudákat” tesz. Jehova még önmagából is kivetkőzik egy népcsoport földi igényeinek kielégítésére. E népcsoporttal kötött „szövetsége” következtében e népcsoportnak állandóan foglalkoztatott szolgájává változott. Jehova félisteni szolgái, az angyalok is állandóan e nép ügyeinek intézésével foglalkoznak. Az emberi képre és hasonlatosságra teremtett istenség, Jehova példáját azért említettük, mert az összes templomépítő vallások között Jehova a legkirívóbb példája e jelenségnek.

Az egyiptomi istenségek is e földi dolgok kivetődéséből születtek ugyan, de magasabbrendűségük nyilvánvaló, mert a legfőbb istenség, Ámon Rá,

hétköznapi, földi cselekedetek végzésére nem hogy nem kötelezhető, de még csak nem is kérhető ember által. Míg Jehova sajátmaga fáradozik itt a földön „népe” ügyeinek intézésével, addig Rá isteni méltóságán alulinak tartja még a világ dolgainak irányítását is. Még e főfeladatot is más istenségekkel végezteti el. Közvetlenül az ember dolgaiba nem avatkozik. Nem is avatkozhat, mert ő a világmindenség, a látható és a láthatatlan világ létrehozója oly isteni magasságokban létezik, akit nem köthet le kizárólag a számára nem sokat jelentő emberiség sorsa. Erre megvannak a hivatott istenségek és földi helytartója a fáraó.

E két istenkép között érezhető az a szintbeli különbség, mely a két hitbeli felfogást egymástól elválasztja.

Jehova személye, minden cselekedete, a teremtéstől kezdve kizárólag emberi érdekek kiszolgálására lett alkotva. Tehát a világmindenségben minden az emberért alkotódott, még Jehova is. Jehova esetében nem is az emberiségért, hanem kizárólagos joggal „saját népéért”. Ámon Rá ennél már emelkedettebb egy fokkal, mert az embert általánosságban tekinti; azaz nemcsak egyiptomiakról van szó, hanem az emberiségről. Nem az emberért alkotódott a világ, hanem az ember lett valamilyen céllal a világba teremtve. E szemléletek már sokkal közelebb járnak a valóságos filozófiai mérlegelések szintjéhez.

Ha a templomépítők istenhitének megnyilvánulásait vizsgáljuk, azonnal szembetűnő a „bálványimádás”. Mert maga a templom, már csak pusztán létezése miatt is, már bálvánnyá vált. Ott lakik az istenség, az a hely szent. Belsejébe csak a kiválasztottak, az istenség szolgálói

léphetnek be. Maga a templom is egy kőből rakott és faragott „szent áhítatra” gerjesztő emberi alkotás, mely isteni félelemmel kell eltöltse a jámbor halandót. Ez emberi kéz által formált építmény érinthető, látható, de istenséget sejtető valami. Ez már bálvány. Függetlenül a templomban elhelyezett képektől, szobroktól, vagy más tárgyaktól. A bálvány jellege független attól, hogy közvetlen szobor vagy kép formájában magát az istenséget ábrázolja, vagy sem; annak csak érzékelhető ábrázolását jelenti.

Bármilyen ember által készített tárgy, — mely jelen esetben éppen az istenség lakóhelyét jelenti, — ugyanazzal a jelentőséggel bír, sőt sokkal fokozottabb hatást vált ki a hívőből. Sokkal több áhítatra gerjed például egy mai keresztény egy gyönyörűen díszített katedrális falai között, mint az útszéli Krisztus feszület láttán. Egy hitetlen pedig, ha esetleg a feszület láttán nem is, de a katedrális falai között még ő is megilletődik.

A templomépítőkről megállapíthatjuk, hogy bizony bálványimádók is. Az első, holt kövekből felépített épületet már „szentélyként”, vallásos áhítattal tisztelték. Az áhítat előidézője az élettelen, holt kövek egymásba rakásának szemmel látható, kézzel tapintható érzékeléséből fakadt. Az istenség jelenlétét egymásra rakott, az élettel semmi kapcsolatban nem levő kövek jelentették. A legtöbb istenség általában az élet teremtője, de e fogalom **a templomépítőknél e szemlélettel teljesen ellentmondásban áll**. Holt kövek közé zárva, holt kövekkel ábrázolják az életet teremtő istenséget.

A templomépítő vallások első, legalapvetőbb elvi, teológiai ellentmondása e holt anyagnak tekintett kővel való istenkifejezéséből származott. A két fogalom

homlokegyenest ellenkezik egymással. A teológikus felfogás az élő istenség fogalmát, jelenlétét holt anyaggal kívánta érzékeltetni. Kinyilatkoztatott természetfelettségének ellenére anyagba kellett formálni ember által, az ember - alkotta istenséget, hogy hihető legyen.

E kövek között a vallásos áhítat tulajdonképpen nem is istenszerető áhítat, hanem a halálfélelem tudatalatti jelenlétéből származik. A holt kövek halmaza közé belépő, misztikus félhomállyal körülvelt hívő a templomban önkéntelenül is megilletődik. Nem az a felemelő tudat érinti meg lelkét, hogy az istenség jelenlétéhez érkezett, hanem egy önkéntelen félelem, mely abban a pillanatban lesz úrrá lelkén, amikor a küszöböt átlépte. Ez „isteni félelem” a környezet adta behatások következtében tudatalatti ugyan, de agyába villantja az elmúlás gondolatát. Akarva, nem akarva, e benne felidézett gondolattól megrebben. Az eddig magasra tartott feje lejjebb hajlik önkéntelenül is. Nem azért, mert az istenség „jelenléte” alázatot és meghajlást parancsol, hanem a villámszerű gondolat: „Jaj, itt valami más van” mint amit kint az életben megszokott. Ez a „valami más” a tudatalatti elmúlás gondolata. Bármilyen szép is legyen egy templom belseje, nem az élet, hanem az elmúlás gondolatát juttatja rögtön a hívő eszébe. Kőből épült ugyan a palota is, de az ember már megszokta, hogy e palotákban vidám élet folyik. Egy ilyen palotába belépve a lélek mélyén az óvatos kíváncsiság kerekedik felül és ha a látottak hatására itt is megilletődik, ez a megilletődés az élet jeleit keresi — és hamarosan meg is találja, — de nem az elmúlást juttatja eszébe. A templomok sajátossága, hogy az abban lakó istenséget akarva, nem akarva, nem az étellel, de az elmúlással hozza kapcsolatba. Ez a „szent áhítat” valójában a létért, az örök életért való sóvárgás

megnyilvánulása. Mert mi másért jött volna a templomba, ha nem azért, hogy örök életet nyerjen? Hiszen a vallása, teológiája azt tanítja, hogy ott a templomban lakik az az istenség, aki valamilyen formában rávehető, hogy számára ezt az örök életet biztosítsa. Pénzadományokkal, áldozatokkal, imádkozással eltöltött órákkal, sőt vezeklésekkel, de ez a templomban lakó istenség nyújtja a megoldást az emberemlékezet óta fájón mardosó problémára, az örök élet elnyerésének titkára.

10. FEJEZET

Hazánkban, de a „honfoglalás” útján is visszafelé kutatva, e területeken a mai napig még soha sehol egyetlen „pogány magyar templomot”, vagy annak maradványait nem találtak. Nem is találhatók ilyen maradványok, mert ezek a területek a 45-ik szélességi kör fölé esnek. Az itt élt és végigvonult népek a templomot nem építők csoportjába tartoztak. Ennek alapján istenképzetük, vallásuk nem engedte meg a templomépítést.

A templomépítő kultúrák terjeszkedési vonala nyugat felé haladva az előgörögök után kialakította azt a sajátos templomépítő kultuszt, mely a hellenisztikus kultúrát képezi. E hellenizmus — összekeveredve későbbi korokban a Judaizmussal, — jutott el Rómáig, majd innen északra, északnyugatra továbbhaladva vontá hatása alá Európa nyugati részét, beleértve az angol szigeteket is.

Bizánc szintén hellenisztikus, vagyis görög kultúralapokon, de már judeokeresztény templomépítő kultúrával vegyítve terjeszkedett észak, északkelet felé. A judaizmus másik „leányvallása” az izlám is terjeszkedett a maga templomépítő kultúrájával kelet, északkeleti irányba és a befolyása alá vont területeken meghonosította saját templomépítő kultúráját, mert mi mást tudott volna adni, mint ami sajátmaga volt.

Az előbb már említett Leningrád—Odessza, észak—déli egyenes vonaltól keletre, egyik templomépítő kultúra sem jutott a 45-ik szélességi kör fölé, ahol az egész Ázsiát és csatolt részeit betöltő népek őságának, azaz fővonalának lakóhelye volt.

A kereszténység megszületése után található itt - ott, még a tatár birodalomban is keresztény templommaradványok, de ezek már keresztény templommaradványai, nem az ős „TEN”, azaz a Mindenható ISTEN templomának maradványai. Az ős TEN-nek hívei templomot nem építettek. A templomépítést a TEN hit bűnnek minősítette.

A 45-ik körtől északra, a végeláthatatlan síkságok, erdőségek és hegyek között, a folyómedrekben bőven akadt kő is. Ha valahol a földön szükség volt tartósan megépített, biztos védelmet nyújtó épületre, akkor ezeknek a területeknek az éghajlati viszonyai ezt erősen megkövetelték. De ha már a halandónak nem is építettek ilyen lakást, akkor legalább az istenség számára kellett volna valamilyen kisebb kőépületet építeni, mert ha senkinek, de az istenségnek kell. A templomépítők szokásai szerint ez lett volna az első építmény a megtelepedés helyén, mint erre számos példa a bizonyíték a templomépítőknél.

Figyelmen kívül hagyva az időjárási követelményeket, az építőanyag nehézség nélküli beszerezhetőségét, templom mégsem épült ez ős TEN számára. Nem épülhetett, mert az istenképzet, a vallási hiedelem és minden elgondolás, melyet élet- vagy világszemlélet néven foglalhatunk össze, merőben ellenkezett a templomépítők teológiai állásfoglalásával.

Ez a szemlélet annak ellenére, hogy vallási tanokat hirdetett, filozofikus alapokra épült. E filozófia a következőképpen okoskodott:

——A világmindenséget, beleértve a csillagos eget is, a látható és láthatatlan világot, magát a földi életet, mindent, ami az ember életével összefügg és még a láthatatlan, de érezhető dolgokat is ez az ős TEN alkotta. —— Ez az ősi filozófus felmérte sajátmagát és képességeit. Ezeket összehasonlította a MINDENHATÓ TEN-nek a képességeivel és száraz logikájával arra a végkövetkeztetésre jutott, hogy olyan hatalommal áll szemben, melyet emberi ésszel felfogni, megmagyarázni, vagy bármilyen formában leírni nem lehet. De ez a hatalom létezik, mert erejének, működésének hatását látta, érezte. Tiszta, egyszerű ázsiai szemlélet.

Hol lakhat ez a hatalom? Hol az állandó tartózkodási helye? Nem sok okoskodás kellett hozzá, hogy megállapítsa azt a valóságot, tapasztalatai alapján, hogy ez a Hatalom mindenütt jelen van. Nemcsak feltételezte, de tudta, hogy az élet alkotója is ez a Hatalom volt. De egyúttal mindennek is, ami környezetét jelentette. A növényzet, állatok, bogarak, madarak, minden élt és mozgott körülötte és ezek mind láthatók voltak; tehát valaki alkotta őket. S ki más alkothatta, mint TEN! Tehát TEN mindenhol jelen van. A csillagok között, a szélben, a fűben, a fában, az állatokban egyaránt. TEN hatalmas, megfoghatatlan, felmérhetetlen s mindenben megtalálható. Működése érezhető. Milyen lakóhelyet építhet ember ilyen erőnek? De kell-e neki lakóhely egyáltalán, amikor mindenütt megtalálható? TEN végigszáguldott a síkságon, minden útjába kerülő akadályt elsöpört, kitepte még a hatalmas fákat is. Haragjában villámjaival tüzet bocsájtott

a földre, sőt parancsára még a föld is megmozdult, tüzet okádott. Ahol minden látható élet létezik, magán a földön, az is remegve teljesíti TEN parancsát. De maga TEN lakozhat a földben is, hiszen a virág, a növényzet mind abból nőtt ki. Az életadás eszköze TEN kezében a FÖLD. Ha már életet ad, akkor olyan, mint az anya. Ősi filozófusunk megrendült tisztelettel nézte, morzsolgatta tenyerében az életet adó földet és vallásos áhítattal elnevezte FÖLDÉDESANYÁM-nak.

TEN a világmindenségben lakik. TEN a földben lakik. TEN a növényekben, a fákban lakik. TEN a vizekben lakik. TEN minden élőlényben lakik. TEN az emberben lakik.

Akkor lehet-e TEN számára házat építeni? Be lehet-e TEN-t zárni egy ember által készített nyomorult kőhalmazba? A kövek holtak. TEN az élet! Hogy lehet az életet holt kövek közé zárni? Ott az élet megszűnik. A barlangban is csak addig van élet, míg az állat, vagy az ember ott lakik. A barlang esetleg védelmet nyújthat, de kőből van, hideg, rideg, elzár az élettől. Kövek közé menni végleg nem lehet. Ott megtelepedni nem lehet, mert ott élet nincs. Hogy lehet akkor TEN-t, az örökké mozgó, működő TEN-t működésében gátolni azzal, hogy kövek közé zárjuk? TEN-nek szabadság kell. TEN mindentől független és szabad. TEN-t szabadságában korlátozni bűn, szentségtörés! De hogy is tehetné meg ezt az ember, amikor ki van szolgáltatva teljesen TEN kényének - kedvének? Hiszen az embert is TEN alkotta; a teremtmény hogy merészkedhet odáig, hogy a Teremtőt korlátozza?

Serdülő magzatát figyelve rájött, hogy egy bizonyos fokig ő is hasonló TEN-hez. Ezt a magzatot ő nemzette, az anyja szülte, ő tanítja, védi, táplálja, ápolja, míg fel nem nő,

hogy a maga lábán is megálljon, hogy tovább éljen. TEN ezt a parancsot adta számára, ezt neki teljesíteni kell. TEN őt is mindennap tanítja, formálja. TEN tanította meg a halászat, a vadászat mesterségére, TEN tanította meg a növények megismerésére. TEN tanította meg titkainak kifürkészésére, a TERMÉSZET megismerésére. TEN titkai mind itt vannak az ember körül, környezetében, a TERMÉSZETBEN. A Természet áll TEN-hez legközelebb. A FÖLD, a LEVEGŐ, a TŰZ, a VÍZ, a fák, a ligetek, a puszták, a hegyek: ez mind TEN közelsége. S neki TEN kötelességül adta, hogy a magzatot felnevelje, tanítsa, hogy emberré legyen. Ez TEN parancsa. TEN nem ember módján gondolkozik. TEN soha nem szól az emberhez szóval. TEN mindenben megmutatja magát, csak nyitott szemmel, nyitott fülekkel kell járni. TEN előbb-utóbb megtanít mindenre. TEN-t állandóan figyelni kell. Jeleit, útmutatásait meg kell érteni.

TEN a maga módján értésemre adta, hogy mi a célja velem. Az, hogy az életet fenntartó, az életfolyamatot biztosító munkáját én folytassam. **TEN a legszentebb, legnagyobb művét, az ÉLET továbbvitelét bízta rám.** TEN-nek sokkal nagyobb tervei lehetnek velem, mintsem azt még ma megérthetném. De figyelek, TEN majd mindenre megtanít.

S a szabad síkságokon, erdőségeken, vizeken, amerre a szem ellátott, TEN jelenléte bebizonyított, kézzelfogható tényé változott ez ősfilozófus szemében, az általa felmérhetetlen nagyságában. A kő halott, TEN az élet. A FÖLD életet ad, terem, de a kőn semmi se terem, a kő maga az elmúlás. TEN a kővel összeegyeztethetetlen. S amikor az ősfilozófus tüzet rakott, szemében a tűz TEN egyik megjelenési formáját jelentette. Nem kövek között

rakott tüzet, de gödröt ásott. Védeni akarta a tüzet, de nem kövel, hanem földdel zárta körül. A földbe ásott gödörbe rakta a tüzet.

A Kárpátmedencében, ezeréves keresztény uralom után is, a paraszt, amikor földje végében tüzet rakott, nem köveket keresett, hanem a kapával vágott gödröt. Abba rakta a tüzet szalonnasütéséhez. Faluhelyen nagy ökörsütések alkalmával sohasem raktak kőhalmokat és nem azokon sütötték meg az ökröt, hanem gödröt ástak. Jó mélyet. A gödör két végébe ágast tettek. A gödörbe hánytak rengeteg fát, meggyújtották s a parázs felett forgatva megsütötték az ökröt, vagy bárányt, vagy amit éppen sütni akartak. A későbbi korokban, a kemence feltalálása után sem használtak a kemence építőanyagául követ. Ha jól meggondoljuk, sokkal tartósabb és hasznosabb építmény lett volna a kőkemence. De a kemencéket mindig földből, sárból, agyagból építették. Nem azért, mintha nem lett volna kő az építéshez. Még a kőből épített falusi házakban sem építettek kőből kemencét. Isten ments arra a helyre követ rakni, ahol magát az „életet”, a kenyeret sütötték. Ez a jelenség nem mondható első pillanatra vallásos felfogásnak, hanem „népszokásnak”. Valójában népünk lelkületében milyen tényezők alakították ki a „népszokásokat”? Minden bizonnyal ez ősi időkből megmaradt, beidegződött régi vallásos szemlélet. Ha valaki ma kemence építéséhez fog Magyarországon, — nem vallási meggyőződésből — de ösztönszerűleg mindent keres építőanyagának, csak követ nem. S ez az ösztönszerűség e régi idők ma is fellelhető maradványa.

Éppen ezért hihetetlennek tűnik, elfogadhatatlan az a „tudományos” megállapítás, melyet nem egyszer látunk

festményeken is megörökítve, melyeken Árpád-kori i eleink „áldozás” közben kőrakáson égő tűz mellett „áldozzák” a fehér lovat. Az előbbi szemlélet alapján ez egyenesen „szentségtörés”-nek számított őseink szemében. Ennek alapján ilyen nem is létezhetett.

(Utalunk elsősorban egyik nemzeti büszkeségünkre, a Feszthy-körképre, „A magyarok bejövetele” hatalmas festményére. Ezen a fehér ló „áldozása” a kőoltárral, magával a fehér lóval és a kőoltár körül táncot lejtő leányokkal mind teljesen helytelen ábrázolás. Nyilvánvalóan Feszthy és a többi festőművészek is csak azt festhették, amire keresztény eredetű „történelmi forrásaik” tanították őket. Ezért nem a festők hibáztathatók, hanem a meghamisított történelem általános tanítása.)

Kereszténységre történt erőszakos áttérítésünk után olvasunk olyan törvényekről, melyek eltiltják a „ligetekben, patakoknál, köveknél a bálványozást.” Nem szabad elfeledkeznünk arról, hogy amikor Árpád magyarjai a Kárpát-medencét elfoglalták, itt már egy olyan vegyes népességű „átjáróházba” kerültek, melyhez hasonlót alig találunk a föld bármelyik részén. Bizánc és Róma hatalmi befolyása éppen itt találkozott. S az itt talált népek már közel kilencszáz éve judeokeresztény befolyás alatt álltak, úgy keletről, mint nyugatról. De már a kereszténységet megelőző római korszakból is „templomépítők” éreztették szellemi hatásukat e terület népein. Az is tény, hogy a templomépítők jellegzetes tulajdonságai közé tartozik a „térítés” is. Ahová betették lábukat, ott a saját vallási felfogásaikat igyekeztek ráerőszakolni a befolyásuk alá került népekre.

A kései, de a korai AVAROK sem voltak mentesek ezen erőszakos térítés hatásaitól. Nagy Károly élete céljául tűzte ki az avarok keresztény hitre való térítését. Mi sem természetesebb, minthogy találhatók e területen avar-építésű keresztény templomok. De Európában, az avar birodalom területén ősi avar „pogány” templomot nem találtak még sehol. Még a legelfogultabb keresztény krónikás sem jegyezte fel róluk, hogy vallásuk, istenképzetük ne lett volna. Ennek ellenére „pogány” templom sehol.

De ha mindezeket figyelmen kívül hagyjuk és a hun birodalmat nézzük Európa területén, ugyanezt látjuk. Ha valaki, úgy Atilla megengedhette volna, hogy a legjobb görög építőmestereket hozza birodalmába és székhelyén, Budán a kor legragyogóbb kőpalotáját építtesse meg magának. Habár a krónikák feljegyzik róla, hogy „szerette a pompát”, — „de a lakomákon ő maga mindig fakupából ivott” — „s királyi palotája is fából épült”. (E fakupára és a faépítkezésre még máshol visszatérünk.) Tehát a pompaszerető uralkodó „pogány istenek” templomot még hatalmának tetőpontján sem építtetett. Nyilvánvaló, hogy itt nem az eszközök, az anyag hiánya, hanem valami más, felsőbbrendű parancs, azaz vallási szemlélet volt az, mely őt a templomépítéstől visszatartotta. De arról sem olvashatunk a ránkmaradt krónikákban, hogy a hunok, avarok, vagy magyarok az általuk meghódított területeken talált római, vagy keresztény templomokat átalakították volna saját vallásuk templomaivá. Ezt viszont a templomépítőknél mindig megtalálunk. Első ténykedésük az, hogy a „régiekné” templomait átalakítják, vagy lerombolják és újat építenek belőle saját isteneiknek. Ez alól nem mentes a judaizmus és az iszlám sem. A

kereszténység viszont mindkettőn túltett. De ez sajátos jellemzője a templomépítőknek.

Amikor katolikus királyaink a „bálványozókkal” kapcsolatban e törvényeiket hozták, ezek kizárólag azokra a népekre vonatkoztak, melyek itt éltek a magyarsággal, **de nem az ősi vallású magyarokra.** Azoknak semmilyen bálványuk, így templomuk sem volt. Ez utolsó honfoglalás alkalmával a magyarsághoz csatlakoztak más népcsoportok is, melyek nem magyar hitűek voltak. Jöttek velünk zsidók, zsidó vallásra tért kazárok, Bizánc által kereszténnyé tett népcsoportok. Ezekben az időkben még maguk a keresztények sem voltak tisztában azzal, hogy valójában miben is hisznek, így a vallási megnyilvánulások számtalan fajtájával kerültek e népek a magyarsággal együtt hazánkba. De ez ősi hitű magyar nem volt templomépítő, éppen ezért nem is volt „térítő”. Ez adta kultúrájának minden magasabbrendűségét e korban, mert vallási türelmességéről közismert volt. Senkit nem kényszerített saját vallási felfogásának elfogadására, ami viszont a templomot nem építő jellegéből természetesen adódik.

A legsajnálatosabb állapot, hogy történelemtanításunk soha nem tett különbséget az **ősi vallású magyarság** és a vele együtt hazánkba élő népek vallási zűrzavara között, hanem a magyarsággal együtt egy kalap alá vonva, csak „pogány magyarok” megtérítéséről írnak. Ez a történetírás mindenhol elhallgatja azt is, hogy a zsidó, keleti keresztény, a déli zsidózók (azok, akik a zsidó vallást ugyan fel nem vették, de a zsidókat utánozták szokásaikban, ezeket nevezték zsidózóknak) álltak szemben a leghevesebben a római kereszténységgel, mert a magyart ez a hit is, mint minden más, egyáltalában nem

befolyásolta az első időkben. E kezdeti keresztények minden sötét babonás szokásait (ne feledjük, hogy a szellemileg legsötétebb középkorban vagyunk ezidőben) a félvad, Bizánc elől menekülő „keresztényezők” összes babonáit itt mind a magyarság rovására írta ez a történelemtudomány: **„Aki nem volt római keresztény, az mind babonákban hívő pogány volt hazánkban”** e krónikák szerint.

Ez ősi hitű magyar vallási felfogása szerint élte „hitéletét”, melyhez nem kellettek eszközök. Nem volt szüksége templomra, kövekre, bálványokra. De mivel vallási felfogása már eleve kizárta a legnagyobb bálvány, a templom építését, így nem voltak, nem is lehettek más bálványai sem.

Egyetlen honfoglaláskori magyar sírból — és ezt ki kell hangsúlyoznunk — MAGYAR SÍRBÓL eddig még egyetlen bálványszobor sem került elő. Nem is kerülhetett elő, ha egyszer nem volt.

TEN minden földi méret feletti hatalmassága nem engedte meg a templomépítést, mert TEN-t egy ember által készített építménybe bezárni nem lehetett. TEN mindenhol és mindenben jelen volt. Milyen formában lehetne TEN-t ábrázolni? Fának, virágnak, állatnak, csillagnak, felhőnek? Egyik sem elég kifejezője TEN összességének és hatalmának. S e filozofikus „művész” rájött, hogy TEN-t semmilyen formában lefesteni, szoborba formálni nem lehet. TEN maga láthatatlan és mégis látható mindenben. E bonyolult, összetett valamiről ember képet festeni vagy szobrot formálni nem tud. De nem is teheti, mert hogy akarja ő, az ember TEN-t megmutatni a másik embernek, amikor TEN megmutatta magát mindenkinek, mindenfajta megjelenési formájában.

S ahova nézünk, amit megérintünk, mindenütt TEN lénye van jelen. A fű, a fa, az egész világ, a csillagok, minden TEN munkáját tükrözi. Ilyen szemlélettel nem születnek faragott bálványok. Különösen TEN természetével homlokegyenest ellenkező, a halált, az elmúlást jelentő kőből TEN-t lemásolni a legnagyobb bűnnek, szentségtörésnek számítana. Tehát ember sem képet, sem bármi más emberalkotta tárgyat TEN fogalmával összehozni nem lehet.

E felfogás már eleve kizárja, hogy ezen ősvallású hunok, avarok, magyarok sírjaiból valaha is valamilyen istenszobor, vagy valamilyen bálvány előkerüljön. (Kivéve az elvétve esetleg fellelhető áldott állapotban levő anya női szobrocskáit, melyekre még visszatérünk).

De ha megmaradunk eredeti választóvonalunk, a 45-ik szélességi kör fölött és az Atlanti óceánon át az amerikai kontinens őslakosságának hitvilágát vizsgáljuk, meglepetésünkre ugyanezeket a jelenségeket találjuk. Az éghajlati és természetadta környezet viszonyai ugyanazok, mint az ázsiai kontinensen. A természetes fejlődés törvényei az itteni népekre ugyanúgy érvényesek, mint bárhol a világon. Csodálkozásunkra, itt sem találunk templomépítőket. Kő itt is van elég. Óriási hegyek húzódnak e kontinens nyugati részén észak - déli irányban. A partvidékek tele vannak kővel mindenütt.

Az ősi vallási felfogás azonban érintetlen. A helyi adottságoknak megfelelően különböző őslakos népcsoportoknál, mint ahogy a nyelvezet is változik, ugyanúgy változnak a díszítőelemek formái, elrendeződései is.

De a lényeg a formák között változatlan. A NAGY SZELLEM, — MANITU az egyetlen legnagyobb, minden hatalommal rendelkező, láthatatlan. Csak munkájában megnyilvánuló LÉNY, Ki mindeneket teremtett, alkotott. MANITU is szabad, a szabadság jelképe. MANITU-t sem lehet kövek közé zárni. Manitu mindenhol jelen van. Manitu rendezte be az élet, a természet dolgait, s az ember meg kell ismerje Manitu rendelkezéseit, hogy az általa teremtett környezetben az ember élni tudjon. Manitu erőt ad a tudással, a megismeréssel. Manitu mindenek felett áll. Manitunak különböző szellemi, de fizikai erőt kifejtő megjelenési formái vannak. A CREE (olvasd: krí) vallási szemléletben az „ATAYOHKAU” az a szellemi erő, mely munkát végez, vagyis alakítja, formálja a földet, az embereket, a világot. Ez Manitu megjelenési formája. A nap, a föld, a víz és minden más jelenségnek van Atayohkau-ja. Ez nem azt jelenti, hogy itt különböző istenségek járnak Manitu ügyeiben, hanem maga Manitu jelenik meg a szél-Atayohkauban, a víz-Atayohkauban és sok más életet formáló, alakító jelenségben.

Manitunak sehol nincs temploma. Manitu mindenhol jelen van. Manitu jelenlétét — LÉNYEGÉT — legjobban érezni a „szent” helyeken. Ahol ember a mindennapi dolgaival még nem tette tönkre környezetét. Az ember hajlamos arra, hogy Manitu munkáját, alkotásait tönkretegye. A „szent” hely lehet az erdő, a forrás, a hegy teteje. Mindenhol, ahol az ember magára maradhat és átlényegülhet a természetben, magában Manituban. Az elvonulás, egyedüllét és az ezzel járó böjtölés azért kell, hogy az ember ne saját dolgaival törődjön, hanem a „lelkigyakorlat” alatt sajátmagában keresse meg újra sajátmagát, hogy ő maga Manitunak melyik Atayohkauja? S e szigorú, zavartalan elmélkedés nem enged mást, csak

vízivást. Mert Manitu éltető ereje a vízből is jött a legelsők között. A vizek a legbölcsebbek. Manitu és ők tudják egyedül, merre s hova tartanak. S a természetben 7—8 napi böjtölés után a fiatal Cree valóban filozófussá válik. A rettegető éjszakai sötét a magányában barátja lesz az ott rejtőzködő vadállatokkal együtt, mert hát mindannyian Manitu teremtményei vagyunk. Ezért testvérek vagyunk. Fű, fa, virág és minden élőlény e földön. Manitu parancsa, hogy élj. Minden eszközt és lehetőséget megadott, hogy legyőzz minden utadba kerülő akadályt. Figyeld Manitu szavát. Manitu sohasem az álmokban jelenti ki neked akaratát. Manitu törvényeit a földre, a természetbe írta.

Sorolhatnánk ezt tovább, de gondolom, az összefüggés már ennyiből is eléggé kézenfekvő. Ugyanazon éghajlatú környezetben, a filozofikus szemlélődés ugyanazokat az istenképzeteket szüli, ugyanolyan végkövetkeztetéseket eredményez. S templomot nem épít. Szent hely még az ősök nyugvóhelye is, de erre még máshol visszatérünk. E hitvilágban semmi logikátlanság nincs. A mai modern filozófia minden törekvésével erre az alapszemléletre szeretne eljutni. A maga modern törekvéseivel szeretne a „templomépítő” szellemi hagyományoktól szabadulni. De lehet-e „templomépítő” szemlélettel valaha is ezt az alappontot újra elérni? Azt már megállapítottuk, hogy a hitszemléletek filozófiai alapokon állnak. Anyagelvű filozófiai alapokon, melyek nem zárják ki egy láthatatlan, emberileg érthetetlen világ létezését. De TEN és MANITU az idők folyamán majd mindenre megtanít bennünket, csak figyelni kell szavát. Az alapvető hit kialakításánál lényegtelen, hogy TEN-nek, vagy MANITU-nak nevezi az emberi nyelvezet ezt a MINDENHATÓ ALKOTÓ ERŐT. A lényeg a filozófiai felismerésben van. Ez adja teljes

lelki tisztaságát, ez biztosítja minden más templomépítő vallás felett fejlettségének színvonalát. Az észak-amerikai kontinensen nem nagyon találtak épületmaradványokat és a tudományok soha nem állították e templomot nem építőkről, hogy műveltségük magas fokon állott volna. Templomépítő kultúrszellemmel vizsgált jelenségek értéket csakis abban találtak, ami számukra, templomépítő szemléletük számára is értéket jelent. Kultúrák „abszolút” fejlettségét ilyen szemellenzős állásponttal megítélni nem lehet. Az ember életében mi a fontosabb? Az anyagi javak halmozása és az ez irányba történő cselekedetek fokozása, vagy e földi életben a „lényeg” az élet, az ember megismerése? E megismerés egy sokkal kiegyensúlyozottabb, boldogabb életformához is vezethet a felhalmozott anyagi javak nélkül is. S e hitszemlélet szerint élők sokkal boldogabb, megelégedettebb emberek voltak még esetleges nehezebb anyagi körülményeik között is, mint a templomépítők. A templomépítők világában a teológia, dogmatika, doktrína, azaz nemcsak szellemi, de fizikai rabszolgaság is van. Míg a templomot nem építő istenségek mind szabadok. A Természettel való összhangot követelik az embertől az élethez. TEN és MANITU törvényei az élet igazi, valóságos filozófiai lényegét tanítják. Nem visznek rémképek, álmok, földtől, embertől elvonatkoztatott mesevilágok megérthetetlen szövevényébe. TEN és MANITU törvényei már itt a földön üdvözülést ígérnek. Nem tartogatják a gyönyöröket egy gyötrelmek között, állandó félelemben leélt élet utáni állapotra, amelyre a templomépítő „kinyilatkoztatásokon” kívül semmi más bizonyíték nincs.—

11. FEJEZET

A honfoglaláskori magyarság, Árpád népe, megtelepedve Kárpát-medencei örökségében, élte sajátos hitéletét, melynek templomot nem építő istenképzete és erkölcsi évezredek át nem csak megartotta lelki egységét, de nagycsaládi társadalmi berendezkedési formájában teljes egyenjogúságot biztosított a társadalom minden egyes tagjának is. E társadalmi rend éppen az egyéni szabadság biztosítása következtében, a ma oly sokat hangoztatott emberi jogok megszokott gyakorlatával, környezetének legfejlettebb társadalma volt.

Új környezetét, szomszédait, azok keresztény hitét, katolikus, feudális társadalmi rendjét élénk érdeklődéssel figyelte a saját, templomot nem építő szemléletével. Hitfelfogásának természete szerint **nem térített meg senkit és vallási alapokon terjeszkedni, hódítani nem akart.**

Templomot nem építő felfogása azonban halálos veszedelmet is tartogatott számára nemzeti fennmaradása szempontjából a IX.-ik század katolikus, templomépítő Európájában. A magyar, sajnos tévesen, sajátmagából indult ki. Természetével a térítés gondolata nem egyezett. Így azt gondolta, hogy környezete is hasonlóan gondolkodik és viszonyul majd hozzá, mint Keleten.

Szerencsétlenségére, a magyarság volt a keleti, ázsiai ősi hitfelfogás legnyugatibb bástyája, egy sziget, teljesen

körülvéve Templomépítő társadalmakkal. Keleten a háttér már Bizánc templomépítő befolyása alá került, mely befolyás hatása lassan északról és délről is körülfogta, míg nyugaton homlokegyenest ütközött a katolikus templomépítők akkor már többszázados teológiai kőfalával. Életfelfogásában, világnézetében, vallásában teljesen egyedül maradt szigetet képezett.

Ősi vallási felfogása lelki egyensúlyban nemzeti tudatával, teljes szellemi és lelki harmóniát biztosított számára. Az „ÉN” fogalmánál sokkal erősebb volt a „MI” tudata, mely egész Európában rettegett katonai tekintélyt eredményezett számára. Új környezeté népeinél ismeretlen családi testvériségi egysége fegyverének erejét szinte győzhetetlenné tette. Az új hazában történt megtelepedésig „lelki problémái” nem voltak, mert társadalmi szerkezete, hitvilága ezeket kiküszöbölte. Rendezett belső lelki élete adta tulajdonképpen fegyverének legnagyobb erejét. Új környezetében, sajnos nem ismerte fel, hogy **egy eddig általa ismeretlen erővel, az eszmék erejével kell megmérkőznie, melyhez csak a kard használhatatlannak bizonyult.**

Gyermekes, ártatlan naivságában nem látta meg, nem is tudta, hogy templomot nem építő világnézete sorsdöntő ütközet előtt áll a templomépítő szellemmel szemben, mely a X. század idejére már teljesen behálózta az akkor ismert világot. E nagy ideológiai összecsapásra egyáltalán nem volt felkészülve. **Nem voltak e harcra kiképzett, évezredes tapasztalatokkal rendelkező harcosai. Hiányzott fegyvertárából a szervezett papság.**

De e hiány hitfelfogásának természetéből adódott. Mivel templomot nem építettek, így a templom körül tevékenykedő papokra sem volt szüksége e társadalomnak.

Ennek következtében ideológiai, vallási, hitbeli harcra nem volt semmilyen fegyvere.

A templomot nem építő társadalmaknak ez természetes velejárója, mert tanítói, gyógyítói ugyan voltak, de azok a társadalmon belül semmilyen politikai befolyással vagy hatalommal nem rendelkeztek. A társadalom tisztelete vette körül őket, de a népen elhatalmasodni nem tudtak, de valószínűen nem is gondoltak erre. Tehát a mai keresztény szellemű történelemkönyveinkben szereplő magyar „táltosok” semmilyen szervezett rendbe nem tartoztak. Nem képezték egy olyan belső hatalmi erőt, mint a keresztény papság. A nép, illetve a társadalom szempontjából ez előnyösebb volt, mert nem kényszerítették lelki rabszolgaságba a hívőt. Ennek természetes következménye volt az egyéni emberi szabadság is. Mi sem természetesebb, hogy az új környezetben egy szervezetlen, hatalomra nem törő, tanító, gyógyító réteg szembekerülve a templomépítők térítő harcra felkészült, minden hatalommal rendelkező seregével szemben megmaradni csak rövid ideig tudott.

Az élet gyakorlati oldalát tekintve, a magyar számára egészséges és szabad társadalmi közösségi szelleme, ősi tisztaságában fennmaradt hite eddig a történelmi pillanatig fenntartotta ugyan, mint nemzetet, **de ez a hit nemzeti megmaradásának egyik feltételét nélkülözte, a térítést.**

A nemzeti megmaradás követelménye itt már hitbeli felfogásai megreformálását kellett volna kikényszerítenie, de mindez elmaradt, mert a reformálás éppen világnézete, hitbeli felfogásai alapjait változtatta volna meg, alakította volna át templomépítő lényegre. Ősi hitfelfogásával mégis isteni küldetés betöltésére jött a Kárpát-medencébe.

Sajnos, magyarjaink nem látták meg, hogy a kézzelfogható, érzékelhető fizikai jelenségek mögött évezredekre visszanyúló, egy más, faji, nemzeti fennmaradás küzdelmének ideológiai megnyilvánulásával kerültek szembe. E tényt még ugyan a XX. századunk második felében is csak nagyon kevesen ismerték fel annak ellenére, hogy e szóban lévő faj ma már nyíltan, érthetően maga is kinyilatkoztatja évezredes törekvéseinek célját.

Ők hitüket soha, semmilyen körülmények között fel nem adták. Sajnos, nálunk az ŐS-TEN szelleme ezeréves nemzeti pusztulásunkban csak hitehagyott, csodaváró, tehetetlen sóvárgásig terjedt csupán. E hitehagyottság szellemi sötétségében vergődve még ma sem tudjuk felismerni sorunkban az ŐS-TEN büntető kezét. Nem ismerjük fel még ma sem az isteni célt, mely végső fokon Ázsia közepéből a templomépítő társadalmak kellős közepébe helyezett bennünket a Kárpát-medencében, **egy isteni, nemzeti hivatással, egy valóságos nemzetközi céllal.**

Amióta a kereszténység megjelent a történelem színpadán, azóta létezik antiszemitizmus, mely „társadalmi jelenség” az emberiség szellemi „fejlődésével” a korok adta körülmények szerint változott, fejlődött. Ennek az „univerzális” antiszemitizmusnak a legsajnálatosabb lényege az, hogy e jelenség mindig valamilyen kész állapotra alapozva születik meg korok szerint, melynek gyökereit végső fokon az irigység, a tehetetlenség táplálja.

A vad antiszemiták rendszerint jó keresztények is, vagy jó muzulmánok. Vallási, vagy faji fanatizmusukban elmerülve sohasem vették észre, hogy éppen az

antiszemitizmus az, ami a júdaizmus létét, terjeszkedését biztosítja. Még soha nem vizsgálták meg vallási felfogásaik alapjait, a tanítások lényegét, hogy azt józan ésszel mérlegelve, felismerjék bennük a júdaizmus céljait. Nem látták meg azt sem, hogy a zsidó kizárólag vallása parancsolatainak engedelmeskedve igyekszik faji fennmaradását minden eszközzel biztosítani, amihez, mint minden más népnek, neki is joga van. A történelem folyamán népek jöttek, mentek. Birodalmak születtek, majd a feledés homályába merültek, de a júdaizmus halálos biztonsággal haladt kitűzött célja felé, mert **tanításai kizárólag a zsidó faji fennmaradás érdekeit szolgálták.** A legkülönfélébb népek, nemzetek közé szétszórva, a zsidó nem maradhatott volna meg, ha bezárkózik a maga vallási tanításainak korlátai közé és éli a maga életét. Faji, nemzeti létbiztonsága megkövetelte a terjeszkedést, a hittérítést is, **hogy a világ népeinek vallási felfogását saját képére és hasonlatosságára formálja.** Ha ezt elmulasztotta volna, már régen a feledés homályába került volna, mint számtalan sok más nép.

Világmérteket vizsgálva, az antiszemitizmus csak a zsidó faji sikereket, a különböző társadalmakban elért eredményeit látja, de rövidlátásában képtelen volt mind a mai napig felismerni a tulajdonképpeni lényegét, a júdaizmus tanításainak nemzeti célját. A zsidó egyénre gyakorolt fajszeretetet, kiírthatatlan nemzetszeretetet fejlesztő hatását. Különböző földrajzi területeken a minden állítólagos „nemzeti öntudatot” ápoló és fejleszteni akaró antiszemiták jobb, elfogadhatóbb, hathatósabb nemzeti fennmaradást biztosító ideológiát alkotni képtelenek voltak a júdaizmussal szembeállítva. Így ostoba tehetetlenségükben csak az antiszemitizmus vak gyűlöletét tudták időről-időre felszítani

látszatzoldásként minden korszak velejárá problémáira. Ugyanakkor maguk is megmaradtak a júdaizmus számukra készült alaptanításaiban: a politikai keresztény ideológiák mellett és azok fenntartásában, mely végső fokon csak a júdaizmus terjeszkedési lehetőségeit növelte.

Mint ahogy ma sem, úgy az Árpád-kor magyarjai sem ismerték fel a tényt, hogy lényegében kétfajta istenképzet, világszemlélet került homlokegyenest összeütközésbe egymással. A templomot nem építő és a templomépítő szemlélet. Ugyanezen felismerés hiányának következtében tudták a templomépítők meghódítani, leigázni, jóformán teljesen megsemmisíteni az amerikai templomot nem építő őslakosságát is.

12. FEJEZET

A X. század katolikus Európájában a júdaizmus világvallássá való fejlesztésének végső szakasza zajlott le tulajdonképpen, amikor mi magyarok e „hittérítés” útjába kerültünk ősi, a nyugati templomépítők által már régen elfelejtett istenképzetünkkel, világnézetünkkel. Mindkét fél figyelve mérlegelte egymást, mert kétféle életszemléletük annyira különbözött egymástól, hogy azok összehangolása, a „békés egymás mellett való élés” a kiegyenlíthetetlen ideológiai különbségek miatt elképzelhetetlennek látszott. Az egyiknek pusztulnia kell, hogy a másik szemlélet maradjon elv alapján megkezdődött a magyarok júdeokereszténységre „térítése”.

A hunok, avarok után, ezek egyik újabb népcsoportja, Árpád magyarjainak „megtérítés” különösen „szent” feladatnak látszott és a nyugati templomépítők a lehető legnagyobb lelkesedéssel láttak e feladat megvalósításához, nem csak vallási, de létfenntartási szempontok miatt is. A magyarok ősi hitével járó társadalmi berendezkedés mintája, az emberi szabadság eszménye a legveszedelmesebb példa volt a nyugati feudális, önkényuralmú rendszerek szemében és ennek megsemmisítése életfontosságú feladattá vált azok számára.

Ahhoz, hogy teljesen érthető képet kapjunk az akkori helyzetről, vissza kell nézzünk a történelemben. Meg kell keressük azt a magot, amelyből az akkori európai helyzet szellemi fája kinőtt, amivel a magyarságnak élet-halálharcot kellett vívnia egy évezreden át a nemzeti megmaradásáért a mai napig is.

A XX. századig a történelemtanítások szándékosan, vagy ostobaságból teljesen elhallgatták, mintegy lábjegyzetként kezelték a zsidók valóságos történelmét. Nemcsak egyházi, de világi történészek is ráébredtek arra a tényre, hogy a mai állapot csak valamilyen előzmények következményeinek lehet az eredménye és ez előzmények kutatásának hevében felszínre, előtérbe került a zsidó történelemnek nemcsak a bibliai magyarázatok szerinti lefolyása, hanem a maga eleven valóságában is. Az ószövetségi magyarázatok, a Talmud a júdaizmus tanításainak más, egyéb részletei ez új szemlélet szemüvegén keresztül egészen más történelmi képet mutatnak az emberiség egy részének történelmi alakulását illetően, mint azt eddig bárki is annak történelmi fontossága szerint mérlegelni tudta volna.

Az ószövetség szerint a zsidók története úgy kezdődik, hogy egy 75 éves öregember fölszedi sátrát valahol a babiloni birodalomban és elindul nyugat felé új hazát keresni, a maga egyéni vallási felfogásával, mert hitfelfogásával eddigi lakóhelyén nem maradhatott. Az idős ember, egy „gojim”, azaz nem-zsidó, megpihen egy Haran nevű helyen, ahol öreg szülei meghalnak és Ábrahámnak megjelenik az általa elképzelt istene, Jehova, aki szövetséget ajánl Ábrahámnak. Nem Ábrahám akarja e szövetséget, de Jehova ajánlkozik. A szövetség feltétele csupán annyi, hogy Ábrahám mindenben Jehova utasításai szerint cselekszik, amiért leszármazottait nagy nemzetté teszi. Kiválasztja a többi népek közül. Jehova saját

népe lesz Ábrahám nemzetsége. Semmilyen magyarázat nincs, hogy Jehovának miért van szüksége egy szövetségesre itt a földön és mit akar valójában e kiválasztott néppel véghezvinni. Ábrahámnak tetszik az ajánlat. (Kinek nem tetszett volna a sivatag közepén hazátlanul bolyongva egy ismeretlen, bizonytalan jövő előtt állva?) Jehovának itt még egy követelése van. Hogy kiválasztott népét felismerhesse, azoknak körül kell metélni minden fiúivadékot. Ezért a jutalom: az ígéret földje. Itt még semmi más ígéret nincs a kiválasztottsággal járó előnyökre. Időbeli ígéret sincs arra, hogy mikor kapja meg Kánaán földjét. Az sincs megmondva Ábrahámnak, hogy ez a kiválasztottság esetleg minőségbeli különbözöséget is jelent más népekkel szemben. Ábrahám Jehovával kötött szövetségének tudatában most már reményteljesen folytatja útját az ígéret földje felé.

Ezután hosszú szünet következik a bibliában és semmi további utalás Jehova céljait illetően választott népével kapcsolatban. De a szövetség feltételét, a körülmetélést maradéktalanul végre kell hajtani az ezután következő nemzedékeknek is. Közben Ábrahámot Jehova próbára is teszi, hogy valójában hiszi-e és komolyan vette-e a szövetséget? Utasítja Ábrahámot, hogy egyetlen fiát, Izsákot áldozza fel neki hűségének bizonyosságául. Ábrahám fájó szívvel ugyan, de Jehovában való vak hitében fiát a Moriah hegyére viszi. Izsákkal szedeti össze a tűzhöz szükséges fát, míg ő az oltárhoz való köveket szedi össze és **követ kőre rakva, a templomépítő hitszentélyét felépíti.** A Jehovába vetett vak hit nem marad jutalom nélkül, mert az utolsó pillanatban angyal jelenik meg a színen. Ábrahám ölni készülő kezét megállítja, Izsák megszabadul. Helyébe egy éppen arra legelő kost kell feláldoznia.

E mitologikus történet eredete megtalálható a görögöknél, ahol Aggamennon király — az Iliász szerint — leányát, Iphigéniát kell feláldoznia, hogy kedvező szelek támadhassanak ahhoz, hogy hajói Trója felé indulhassanak. Aggamennon elvágja Iphigénia torkát, de még életben van a leány, amikor megjelenik Artemis istennő és elragadja Iphigéniát, ki Artemis papnője lesz és főfeladata az áldozatok előkészítése lesz.

Későbbi korokban, a kereszténység kezdeténél is megtalálható e két áldozat, azaz újból megismétlődik. Iphigénia esetében a jelenet színhelyén vér folyt, de halál nem állt be. A zsidó mitológiában e jelenet már nem engedi meg még Jehovának sem, hogy zsidó vér folyjon és Izsák sértetlenül száll le a kövekből épített oltárról, hogy nagy nemzetség származzon tőle. A kereszténység születésének korában viszont a körülmények a zsidó faji megmaradás biztosításának érdekében minden áldozatot megkövetelnek. Amint Ábrahám Izsákkal szedeti össze a fát az áldozathoz, ugyanúgy Jézussal viteti a legenda a fát, vagyis a keresztet a Golgotára. Csakhogy a jézusi idők áldozatokat követeltek; véres áldozatokat követeltek a megmaradásért és Jézussal már kimondatják a keserves csalódásból eredő utolsó szót: „Éli, Éli, lamma sabachtani.” (Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?) - ami tulajdonképpen a 22-ik zsoltár, melyben megjövendölik „Jézus” minden kínszenvedését. A római ostromzárból menekvés nem volt, tehát joggal kérdezhető Jehovától: „Miért hagytál el engem?” (azaz az ostromlott zsidókat.)

A Jehovában való vakhit jutalma Izsák életben maradása, mely valójában majdnem egyenlő a feltámadással. Az oltáron a halálraszánt Izsák csak az

utolsó pillanatban menekül meg, azaz újjászületik az életnek Jehova jóvoltából. Jézus esetében a kor adta körülményeknek ezt át kellett formálni. A teljes végpusztulás előtt álló zsidók Jézus megszemélyesítésében szemrehányóan és csalódva tekintenek Jehovára. Ha a két jelenetet összehasonlítjuk, Izsák ideális zsidó elképzelés szerint szabadul meg a haláltól, míg Jézus esetében erre kilátás nincs, csak remény és hit a feltámadásra. A jeruzsálemi templom lerombolásával, a zsidóság szétszórásával valójában az akkori zsidó államélet kétezer évre meghal, de a remény és a bizakodás a Jézus-hitben a feltámadást biztosítja. A történet szerint Jézusnak meg kellett halnia, mint ahogy a zsidó állam is elpusztult de akkor Jehova nem tett csodát a megmaradás érdekében.

Sokan arra hivatkoznak, hogy az írások szerint Jézus végső elkeseredésében, csalódásában arameusi nyelven mondta a kereszten, amit mondott. Tehát azt állítják, hogy élő személy volt, aki nem is volt zsidó. Csakhogy az akkori időkben e vidéken az arameus volt az uralkodó nyelv és még a zsidók is arameusul beszéltek, mert anyanyelvüket is rég elfelejtették. Kizárólag a Tóra magyarázói tudtak az „íráskönyv nyelvén”, vagyis az írástudók. Így „Jézusnak” a nép nyelvén kellett megszólalnia.

Mint minden mitológiának van valami történelmi alapja, ez alól a biblia sem kivétel. Száraz, egyszerű, természetes jelenségek az idők folyamán képzeletdús mitológiákká alakultak, mert a költői szépséggel megírt mitologizált történetek minden korszak embere számára magasztosabbak, ezért elhíhetőbbnek tűntek fel.

Mai történelmi ismereteink alapján megállapítható, hogy minden valószínűség szerint a közép-kelet servita

népeinek egy csoportja a Hyksos nyomás elől Egyiptom földjére menekült és ott megtelepedett. Részben beolvadtak az egyiptomi társadalomba, de sajátos vallásos elképzeléseiket ugyan megtartották. Így a zsidók elei sem voltak mentesek az akkori idők egyiptomi többistenimádásától, azaz a bálványimádástól.

A biblia szerint e szokásuktól még az egyiptomi kivonulás után sem tudtak megszabadulni Mózes idejében, mert még akkor is vissza-visszatértek az aranyból készült borjú imádásához. Valóságos történelmi kialakulását, eredetét tekintve a zsidóknak, a mitológiáktól eltekintve, a kiindulópontot Egyiptomban kell keresnünk.

III. Amonhotep halálával, 15. sz. időszámításunk előtt, annak fia, IV. Amonhotep került a trónra. A fiatal fáraó anyja Tiy és Eye nevű filozófus főpapnak a befolyása alatt állott. A sors iróniájaként ezt még betetőzte, hogy Ázsiából származó feleséget választottak számára Nofretete személyében. Eye filozófiája szerint, az akkori idők birodalmi nehézségeinek leküzdésében a templomépítő felfogástól való visszatérés teremthette volna meg Egyiptom lelki egységét. A birodalomban élő számtalan népség fölött az uralmat az őslakos nép számára biztosítsa. A meghódított területek megtartása csak egy lelkileg, szellemileg egységbe kovácsolt Egyiptommal látszott lehetségesnek.

Emellett nem szabad mellőzni azt sem, hogy Eye valósággal hitt is elméletében nemcsak politikai okokból, de vallási meggyőződésből is. Felismerte, hogy az eredeti istenhit a templomot nem építő szemléleten alapszik és az egyiptomi sokistenű templomokat elavult intézményként kezelte annak ellenére, hogy Ámon Rá főpapja volt. Filozófiai elgondolásainak megnyerte III. Amonhotep

feleségét, Tiy-t is, aki odaadó hívévé vált. Fia, IV. Amonhotep nevelését teljesen Eye gondjaira bízta. III. Amonhotep gyakorlati érzékű uralkodó lévén, rengeteg problémája között nem sokat törődött a filozófiával, vallással és azon az alapon, hogy „a régi istenek jók voltak őseimnek, jók lesznek nekem is”, inkább a birodalom világi gondjai kötötték le minden idejét. Abban a hitben, hogy reformok ugyan kellenének, de majd csinálják inkább az utódok, belenyugodott fiának Eye elgondolása általi nevelésébe.

A nevelés és a befolyás érvényesítésének biztosítására a hálósobát nem lehetett kihagyni a tervből és így került az ázsiai Nofre-tete a magával hozott egyisten hitével III. Amonhotep udvarába, annak menyeként. IV. Amonhotep trónrajutása után a főpap és a két asszony befolyására teljesen vallási dolgoknak szentelte életét és minden erejét a reformok megvalósítására fordította. Magábazárkózott filozofáló egyéniséggé vált és az uralkodás mindennapi gyakorlati problémáit teljesen elhanyagolta. A templomépítők világában mégis az első és a legnagyobb reformegyéniséggé vált, minden katonai gyengesége ellenére, mert gyökerestől felforgatta a régi templomépítő istenképzetet.

Ámon Rá trónfosztott lett. Templomait átalakította az egyetlen igaz istenség, ATON tiszteletére. Ez elnevezés csak a nyelvi dialektikai különbözőségek miatt vált az Ó-TEN-ből ATON-ra. A lényegen ez mit sem változtatott, mert ATON csakis az aranyszínű napkoronggal volt ábrázolható, mely NAP-ból minden életerő származik a földre. Saját nevét is átváltoztatta „IKHIN-A-TON”-ra, mely „IKHNATON” formában lett közismert a történelemben. Nevének jelentősége az „Egy igaz isten

Fia”, mely semmilyen isteni eredetet nem jelentett ugyan személyét illetően, de éppen az egy igaz Isten felismerésének következtében nevezte magát ez isten gyermekének.

A régi Ámon papság és azok hívei nem nézték jó szemmel a reformokat és amikor Ámon Rá templomainak kincseit, jövedelmét már az új istenség dicsőítésére elkobozta, természetes, hogy a régi szemlélet haszonélvezői minden erejükkel ellene fordultak. Az „új Isten Thébában” rengeteg belviszályt és bajt okozott, de ő rendületlenül kitartott vallási reformtörekvései mellett. A Nílus deltáját már előzönlötték az idegenek. Líbiaiak, görögök, semiták szabadon garázdálkodtak, jöttek-mentek és főleg kereskedtek Egyiptom földjén. A gazdasági zűrzavar, a birodalom szélein történt lázadások egyáltalán nem kedveztek a vallási reformoknak.

Itt már nemcsak az Ámon-hit papi jövedelmei forogtak veszélyben, de egész Egyiptom területét, a különböző kerületeket is ATON-nak adományozta vissza. Rendelkezéseinek szövegéből olvasható: „A keleti hegyektől a nyugati hegyekig ez a terület az én Atyám, ATON tulajdona, ki öröktől fogva az élet adója, ki mindenek alkotója, ki alkotta a hegyeket, síkságokat, vizeket, virágokat, növényeket, városokat, vizek partjait, embereket, állatokat, fákat és mindent, amit az én Atyám, ATON alkotott.”

A fenti szöveg nagyon hasonlít, de mondhatjuk, hogy ugyanaz, mint a 45.-ik szélességi kör tájékán vallott, templomot nem építő vallási megnyilatkozások. Egy nemzedéken belül, minden reformtörekvésének ellenére, ő sem tudott megszabadulni az évezredek óta berögződött templomépítéstől és számos templomot, palotát, szentélyt

építtetett ATON tiszteletére. De az út az egyistenhit felé világos és tiszta volt minden mellékjelenség ellenére is.

Ha a bibliai zsoltárok eredetét keressük, könnyen megtalálhatjuk „IKHNATON” imáinak és dicséreteinek szövegében. Az új város, melyet ATON tiszteletére épített AKHETATON néven, ATON dicséretét, himnuszainak szavát elvitte a roskadozó birodalom minden szögletébe. A történelem legnagyobb reformátora mintegy 17 évi uralkodás után, a ránehezedő óriási vallási és politikai nyomásnak engedve, utódjául kinevezte vejét, SAKERE-t, legidősebb leányának, MERIT-ATON-nak (Aton kedveltje) férjét. Kevéssel ezután, időszámításunk előtt 1358-ban meghalt. Sakere visszaköltözött Thébába és IKHNATON szent városa feledésbe merült, melynek szépségét már csak romjai őrzik, ma TELL-EL-AMARNA néven.

IKHNATON halála után Ámon papjai minden erejükkel az ellenreformációhoz láttak. A birodalom szétesőben volt. Erős politikai, katonai kéz kellett a talpraálláshoz és főleg a régi istenhit és a papi hatalom helyreállításához.

Az első RAMSES idejében a birodalomban a legnagyobb zűrzavar uralkodott. A reform idők alatt az idegenek előzőnlötték a birodalom minden városát, az állam-szerkezetben is hemzsegték az idegenek. Semitákból állt a kikötők vámszedő hivatala, a hadsereg vezetői. A kereskedelmet görög és semita elemek irányították. Memphisben a semiták BAAL és ASTARTE istenségeinek templomai álltak. Mindenütt idegen beszéd hallatszott az utcákon. A szíriai kereskedő Ben-Anath még II. Ramses leányát is feleségül kapta. Befolyásuk annyira megnőtt, hogy a XIX.-ik dinasztia ránkmaradt papyruszaiban az egyiptomi nyelvezet már megtelítődött

semita kifejezésekkel, s e szavak átöröklődtek a közbeszédbe is. A XIX. dinasztia írásainak szövegét, történelmi események feljegyzéseit éppen ezért nem csoda, ha évszázadok elmúltával viszontlátjuk az ószövetségben, mint „isteni kinyilatkoztatásokat”.

II. Ramses helyzete nem volt könnyű. A reformáció okozta katonai, gazdasági problémák kiküszöböléséhez idő és erő kellett. Szerencsére II. Ramses hamarosan átlátta a helyzetet és az Ámon-hit megerősítésével maga mögé állította a papságot, kik benne látták megmentőjüket, hatalmuk megszilárdítóját. A katonai. problémák és politikai gondok között soha nem látott méretű templomépítésekbe kezdett. Természetesen a templomok Ámon Rá tiszteletére épültek. Vissza kellett szorítani az idegeneket a hatalmi befolyástól. Az idegenek nemcsak gazdasági vadászterületnek tekintették Egyiptomot, s a konjunktúrát kihasználva ahol csak lehetett, ott szegték meg a királyi rendelkezéseket. A kikötők uralmát feladni nem akaró semiták terjesztették a korrupciót s minden állami tisztviselőnek volt „mellékjövedelme”, amit II. Ramses mindenképpen fel akart számolni, mert saját jövedelmei is veszélyben forogtak.

Természetesen a nagy építkezésekhez munkaerő kellett. Ide elsősorban az idegeneket sorolták be, hogy a városokból, hivatalokból eltávolítsák őket „közmunkakötelezettség” címe alatt. A reformáció ideje alatt kialakult új társadalmi osztály hatalmából kitzasztva, amennyire lehetőségei engedték, ellenállt az ellenreformáló törekvéseknek abban a reményben, hogy hatalmi helyzetét, vagyonát visszanyeri. Ez természetes jelenség minden társadalmi változás alkalmával. A főpapokat kivégezték, az alsóbb papság rabszolgaságra

jutott, ha nem voltak hajlandók visszatérni a régi Ámon hitre híveikkel együtt. A reformáció idején Egyiptom az idegenek paradicsomává vált és ez most mind megszűnt. II. Ramses egyre nagyobb eréllyel üldözte a reformáció maradványait, hogy a széteső birodalmat valahogy talpraállítsa. Elérkezett ahhoz a pillanathoz, hogy Egyiptom kikötőiből királyi rendelettel kiűzött minden görögöt és semitát. Következő lépésként Egyiptom földjéről kiűzte a semitákat és más idegeneket. E kiűzöttek, az építési közmunkákból szököttek nagy csoportba verődve megkezdik vándorlásukat kelet felé a bizonytalanságba.

Évszázadok elmúltával, mikor megírják az ószövetséget, az egyiptomi kiűzetés, az „EXODUS” egy egészen más heroikus képben kerül szemünk elé, mert végső fokon egy nép nemzeti ideológiai létalapjait kell, hogy képezze.

Egyiptomban a zsidók ugyanúgy, mint más népek, nem voltak a szó szorosabb értelmében véve „rabszolgák”. Mint idegen elemeket kezelték őket Egyiptom földjén, akik megtarthatták vallásukat, bálványaikat, sőt zárt közösségekben is élhettek saját nyelvüket beszélve. Az élelmesebbek természetesen beolvadtak a társadalomba és ott komoly befolyásos állásokat is betöltöttek. Ha figyelmesen elolvassuk az ószövetség idevonatkozó részét, akkor kitűnik, hogy ez a „rabszolgaság” valójában nem is volt olyan rabszolgaság, mint például az amerikai négeresetében. Az ószövetségi szövegek szerint is, mivel nyugat felé kivonulni Egyiptomból nem lehetett a nyugati vidékeken élő népek katonai ellenállása miatt, így az út csak a keleti pusztaságok felé vezethetett.

Mózes II. 13. rész 17. vers:

*„És lőn, a mikor elbocsátá a Fára
a népet, nem vivé őket Isten a Filisz-
teusok földje felé, noha közel vala az
mert monda az Isten: Netalán mást
gondol a nép, ha harcot lát, és visszatér
Egyiptomba.”*

18. vers:

*„Kerülő úton vezeté azért Isten a
népet, a Veres tenger pusztájának útján
és fölfegyverkezve jövének ki Izrael fiai
Egyiptom földéről.”*

De a 16. rész 3. verse már tisztább képet ad a zsidók egyiptomi helyzetéről, amikor a pusztában zúgolódva fordulnak Mózes és Áron ellen:

*„S mondának nekik Izrael fiai: Bár
megholtunk volna az Úr keze által Egyip-
tom földén, a mikor a húsos fazék mellet
ülünk vala, a mikor jól lakhatunk
vala kenyérrel, stb...”*

A kiűzetési parancs igen rövid időt hagyhatott a csomagolásra, mert a 12. rész 39. verse szerint:

*„És sütének a tésztából, melyet
Egyiptomból hoztak vala, kovásztalan
pogácsákat, mert meg nem kelhet vala,
mivelhogy kiűzetének Egyiptomból és
nem késhetének s még eleséget sem ké-
szítenek magoknak.”*

Az ezt megelőző 38. vers azonban megvilágítja, hogy nemcsak zsidókra vonatkozott a kiűzetési parancs:

*„Sok elegy nép is méne fel velük,
juh is, szarvasmarha is, felette sok
barom.”*

Történelmi értelemben vett rabszolgaságról beszélve, a rabszolgák általában nem hordanak fegyvert, mint a 13. rész 18. verse mutatja; továbbá rabszolgáknak nincsenek saját állataik, egyéni vagyonuk, mint azt a fenti 38. vers írja. Ha tárgyilagosan vizsgáljuk a történeteket, akkor a zsidók történelmi színre lépése valójában itt kezdődik, e „kivonulás” alkalmával. Mert e „sok elegy nép” között megtalálhatók nemcsak az idegenek, de a reformáció hívei közül az egyiptomiak is. Ezen hatalomból kiesett, menekülésre kényszerült egyiptomi papok, írástudók a biblia szerint 40 évig vándoroltak, azaz tartózkodtak a pusztában ezzel a vegyes tömeggel, melyből valahogy az akkori adottságoknak megfelelően valamilyen egységes népszövetséget lehetett szervezni. Mózes II. könyve 12. rész 37. verse szerint mintegy „hatszáz ezer” volt a száma csak a férfiaknak a gyermekeken kívül; de az asszonyokról nem tesznek itt említést.

A számok ellenőrizhetetlenek, de megállapítható, hogy egy igen vegyes néptömeg hagyta el Egyiptomot, részben a kiűzetési rendelet következtében, részben azok, akik az építkezésektől szöktek meg.

A későbbi ószövetségi írók az egyiptomi írást és a törvénytudókat összesűrítették egy jelképes személy, Mózes köré. Mielőtt egy ilyen vegyes összetételű néppel bármerre mozdulni lehetett volna, azoknak valamilyen, az együttélést szabályozó törvényt kellett alkotni. A közös sors és a jövő kialakítása csak közös erővel történhetett meg, mert bármelyik rész, ha a tömegtől elmarad, elpusztul a pusztában. A zsidó mitológia ezt az egységet Mózes személye köré szimbolizálta és a törvényadás kiváltságát is Mózesnek tulajdonítja. Mózes

származásának megírásánál a bibliaírók visszanyúltak a régi történelmi időkbe és Mózes történetében megismétlődik Akkád első királyának, I. SARGON-nak származástörténete. I. SARGON, akit szülei vesszőkosárban a folyóba tesznek, majd a víz elviszi a gyermekkel a kosarat messzi vidékre és egy kertészettel foglalkozó egyszerű házaspár kihalássza a kosarat, felneveli a gyermeket. I. SARGON rengeteg nehézség árán hatalomra tör, túléli egy szerelmi kalandot ISTHAR istennővel és Akkád első királyaként kiűzi, azaz visszaűzi a szumírokat északra, ahonnan eredetileg jöttek.

Mózes esete is hasonló (melyet mindenki ismer) azzal a különbséggel, hogy itt Mózeset a fáraó lánya találja meg és az egyiptomi udvarban nevelik fel. Aki, mint egyiptomi herceg, megöl egy egyiptomi építésvezetőt és ezért menekülnie kell. De Mózes esetében Mózes eredetileg zsidó származású volt, mert egy nemzeti ideológia kialakításánál elképzelhetetlen az, hogy egy idegen fajú egyén váljon egy nép legnagyobb tanítójává, törvényadójává.

Annak ellenére, hogy valójában a Jehova - Ábrahám szövetség megtestesülése éppen Mózessel nyilvánul meg, vagyis az „ige testet ölt”, az eszmei elképzelés itt fizikai valósággá változik. De a törvényekkel kapcsolatban újból „kísért a múlt”, mert az első írott törvénykönyv 3—2000 év között időszámításunk előtt születik meg a templomépítők világában a szumíroknál, majd ezt átveszik az akkádok, innen Hamurábi, időszámításunk előtt 1800 körül, míg innen a görögök és Mózes.

De a törvényadás módja is igen görögös. MINOS-nak ZEUS adta a törvényeket Kréta szigetén és egy DAEDALUS nevű építész készíti el számára a Labirintus építményét. Mózes esetében az Úr „adja” Mózesnek a törvényeket a Sínai hegyen

és egy Bezalel nevű építőmester készíti az első Tabernákulumot, vagyis a szentélyt Mózes számára.

Innek kerül a törvény Rómába, mint „Lex Talion”, vagyis a megtorlás törvénye, a „szemet szemért, fogat fogért” elvek alapján.

A bibliai negyven éves vándorlás után már mózesi törvényekkel, az elfoglalandó területek előre felosztásának tervével felszerelt vegyes összetételű semita nép elfoglalja Jerikó városát és megtelepszik az „ígéret földjén”. A mózesi szimbólum idegen mivoltát erősen sejteti az a tény is, hogy Mózes az írások szerint 120 éves volt, mielőtt a folyón átkeltek, de éppen a cél előtt, amiért 80 éves kora óta oly sok harcot vívott, ott hal meg és az ígéret földjének határain kívül temetik el. Tehát ő oda soha be nem tette a lábát, mert idegen volt. Ha Mózes bemegy az ígéret földjére, a későbbiek során oly fontos szerepet játszó kiválasztottság jelentősége és az Ábrahámmal kötött jehovai szövetség ellentmondásba kerül. Csakis Ábrahám semita ivadékaiknak ígértetett meg a Kánaán, de nem idegeneknek, a mitológia szerint.

Mindezt nagy alapossággal fejti ki éppen egy zsidó filozófus, Zsigmund Freud a „Mózes és az egyistenhit” c. művében.

Az új „Izraelita” állam kialakulása az ígéret földjén nem ment könnyen, mert ideológiai nézetkülönbségek alakultak a különböző pártok között. Az Egyiptomból hozott egyistenhit és az erre alapuló mózesi törvények társadalmi berendezkedés szempontjából sok-sok zavart és nézeteltérést szültek. A legtöbb, amit a még mindig vegyes összetételű semita nép elérhetett, hogy alkotott 12 nemzetséget, melyből 10 nemzetség létrehozta Izrael királyságát, míg a fennmaradó kettőből alakult meg Júda királysága. Ez arra enged

következtetni, hogy mindazok a törzsek, illetve népcsoportok, melyek együtt vándoroltak, együtt, közösen szereztek hazát, mégis csak szétváltak és a fajilag tisztább semita 2 törzsből alakult meg Júda királysága. Az eredeti Izrael királysága alatt élő 10 törzs már vegyes összetételében is képes volt egy királyság alatt a múltra való tekintettel együtt élni, de a két tisztán semita törzs elválasztotta magát tőlük még az uralkodásban is.

Az asszír birodalom terjeszkedése, majd Izrael állam felszámolása óriási csapásként hatott a megmaradt Júda királyságára is. Annak ellenére, hogy ők maguk egymást is a legnagyobb kegyetlenkedéssel gyilkolták, mégis az egész 10 nemzetség asszír elhurcolása Júdát kétségbeejtette. Ráébresztette arra a valóságra, hogy ez velük is megtörténhet és ez ellen valahogy védekezni kell.

Az asszír fogságban Izrael fiai beolvadtak az asszír társadalomba, ebbe teljesen felszívódtak és eltűntek. Vagyis a valóságos „Izrael” megsemmisült politikailag is, de etnikailag is.

Júda uralkodói, papjai látván, hogy a jólét elfelejtette a későbbi időkben Izrael fiainak közös múltját és az Ábrahám - Jehova szövetség ígéretének kötelezettségeit az asszír környezetben, mert nem volt miért zsidónak maradni a nem-zsidónak. Jehova ígéretét megtartotta a szövetség szerint. Megkapták az ígéret földjét, az asszírok el is vették tőlük, de a rabszolgaságból hamar felemelkedtek és jobb volt asszírnak lenni Asszíriában, mint zsidónak. Így a zsidó öntudat, helyesebben az „Izrael”-tudat tovább értelmetlen volt.

Júda népe, hogy megmaradjon hasonló körülmények között is, — mert ő is veszélyeztetve volt, — nemzeti létét teljesen más alapokra kellett felépítenie.

De Babilon itt már előreveti árnyékát. A „király kedveltje”, Ézsaiás jó politikai előrelátással már látja a babiloni veszedelmet.

Időszámításunk előtt 640 körül kerül Júda trónjára Jósiás. Júdába az idegenekkel kötött házasságok következtében a hozományokkal együtt jönnek az idegen istenek is és Judea tele van a legvegyesebb népséggel. Az idők forgandósága Júda jövőjét alapjaiban veszélyezteti. A közelgő vész ellen két próféta lép a színre a nép lelki felkészítésére. Mivel a történelmet a zsidó fennmaradás érdekében erő hiányában nem lehet, a zsidó szellemet kell átalakítani a történelemhez a fennmaradás érdekében. Ámos és Hóseás az idők új ideológiájának a kovácsai. Hóseás a nacionalista eszme hirdetője, a nemzeti öntudat felébresztője. Ámos az univerzalitás elméletének a hirdetője, mely szerint csakis az univerzális szellemmel lehet a létet biztosítani, azaz: téríteni kell az emberiséget. Ámos és Hóseás lerakja az új megmaradási elmélet alapjait. „Csodálatosképpen” a templomot javító építőmunkások fizetőmestere „véletlenül” megtalálja a falba elrejtve Mózes ötödik könyvének „eredeti” példányát. E csodás felfedezést, ill. a könyvet valahogy hitelesíteni kell és Jósiás király egy Hulda nevű prófétanővel hitelesítteti a „megtalált” könyvet. Érdekes megjegyezni, hogy a kor legnagyobb prófétáját, Jeremiást a hitelesítésben mellőzik, mert Jeremiás meggyőződése szerint a könyv nem más, mint az írástudók közönséges hamisítványa. (Jeremiás V. 4 és 8. verse.) A könyv megtalálásának csodálatos története olvasható a Krónikák

II. 34 és a Királyok II. 22. részeiben is. Miután Jósiás az isteni csoda folytán megtalált könyvet a prófétaóval szentesíteti, a jó hír futótűzként terjed el Judeában. Jósiás minden erejével nekilát az idegen templomok és bálványok lerombolásához. Ámos és Hóseás kétféle elméletét összekapcsolva a politikus Ézsaiás lefekteti az új eszmei alapokat.

Itt is megtalálható azért a kétféle népréteg számára megírt ideológia. Az arisztokrata Ézsaiás a nemzetközi politika adottságaihoz alakítja az univerzalizmus gondolatát, a nemzel közti messiánizmus -küldetés elméletét. A szegény pásztorból prófétává lett Hóseás a nép nyelvére viszi át az ideológiát, a teljes nacionalizmus vonalára. A gazdagabb rétegek hajlamosabbak az idegen környezetben az anyagi jólét csábításainak engedve beolvadni, s ha ezek elvesznének esetleg, a faj fennmaradására a legbiztosabb támasz a szegény nép. Annak nacionalizmusát kell teljesen megszilárdítani. A nacionalizmussal övezett nemzetközi küldetés csak erősíti a népi rétegek fajfenntartó harci tudatát. Azért Ézsaiás is bajban volt önmagával. Nem tudott végképp dönteni, hogy melyik elv mellett foglaljon állást. Ha Egyiptomba menekül, megússza a babiloni fogságot, de elszakad népétől. Végül Babilon mellett dönt, de hívei erőszakkal Egyiptomba hurcolják és onnan irányítja tovább a nemzetközi elvek kifejlesztését.

Megszületik az ószövetség, a mózesi törvénykönyv, mely megszabja a zsidó öntudat alaptörvényeit. Kialakul az Ábrahám-mitológia és Jehovával kötött szövetség értelmében a kiválasztottság gondolata. De milyen kiválasztottság ez? Milyen célból? A felelet egyszerűen adódott. Az emberiségnek egy közös vallást kell adni és ez

a vallás csakis Jehova által meghatározott alapokon állhat, vagyis judaizmus lehet. Jehova az egyetlen igazi isten, a próféták Jehova szavainak tolmácsai. Júda fiainak kiválasztottsága tulajdonképpen egy messiánizmusi küldetésben nyilvánul meg. A messiánizmusi küldetés: megismertetni Jehovát minden néppel, nemzettel.

Jehova e célra választotta ki népét, Jehova ezért kötötte a szövetséget Ábrahámmal, mert kiválasztott népének hivatása, hogy Jehovát és annak tiszteletét meghonosítsa minden ember szívében e földön.

Faji fennmaradás szempontjából, az egyéni nemzeti öntudat megalapozásának, e tudat végsőkig való felfokozásának jobb módszerét kitalálni nem lehetett, mint erre maga a történelem a legkézenfekvőbb bizonyíték.

Csakis egy ilyen nemzeti hivatástudat volt képes arra, — a történelem bizonyítékai szerint — hogy egy fajt, minden történelmi tragédiája ellenére nemcsak hogy megtartsa, de lélekszámban, öntudatában, teljesen idegen fajú környezetben még egy világot befolyásoló helyzetbe is emeljen.

A zsidó vallási tanítások szerint, a zsidó az egész emberiség megváltásának érdekében ragaszkodik zsidó megmaradásához. Vallási meggyőződése szerint nélküle a világ, az emberiség elpusztul. E messiási küldetés a zsidótól nem az egyéni áldozatot, sajátmaga feláldozását követeli meg más népekért, hanem éppen az ellenkezőjét. Minden körülmények között meg kell tartania sajátmagát, zsidó mivoltát, mert ha ez megszűnik, vele együtt szűnik meg a messiási küldetés is. E nemzeti vallástanítás nem a másokért való egyéni önfeláldozást, de éppen a megmaradást követeli az emberiség javára, mert neki ez

Jehova parancsa. Ezért állította meg Jehova Ábrahámot a pusztában és kötötte meg vele a szövetséget: ennek az univerzális feladatnak az elvégzésére.

Ha ezt összehasonlítjuk a mi magyar keresztény nemzeti hivatáselméletünkkel, mely szerint „a magyarság hivatása Európában a keresztény civilizáció és kultúra védelme”, — akkor a kettő közötti különbség annyira szembetűnő, hogy semmi további magyarázatra nincs szükség ahhoz, hogy miért lett egy magyar katonai nagyhatalomból ezer év alatt Európában egy zsebkendő nagyságú folt és miért lett Júdából kétezeréves szétszórtság után világhatalom.

A zsidó prófétáknak sem volt könnyű dolga megértetni népükkel ezt a faji megmaradás szempontjából létfontosságú messiási küldetést. Izrael pusztulása után Júda jövője is bizonytalanná vált. Az asszírokat felszámolta Babilon és ez az új veszedelem egyre jobban közeledett Júda határaihoz. Csakhogy a Babilonba való hurcolás idején Júda népe már tudatos nemzeti hivatással rendelkezett és a babyloni fogság csakis egy átmeneti állapotnak volt tekinthető. Júda népét a jólét Babilonban már nem tudta hitétől, nemzeti hivatásától elcsábítani.

„Dolgozz a föld jólétén, ahol lakozol, mert annak gyümölcse a tiéd lesz”—mondja a judaizmus tanítása.

Babilonban ennek alapján a rabszolgából egy nemzedéken belül már könyvtáros, írnok, vagyis az akkori kor intelligenciája lett anélkül, hogy nemzeti vallásosságából bármit is feladott volna. Babilont új hazájának tekintette, ahol Jehova parancsa szerint Babilont is meg kell téríteni Jehova hitére. Az univerzális Jehova-hit gondolata minden népre hatott, még a

keményfejű, okokra okozatokat kereső görögökre is. A görög hellénizmus és júdaizmus keveredéséből a görögök több-isten birodalma egyre jobban összezsugorodott, hogy helyt adjon az arisztoteleszi filozofikus szemléletnek. Ez a szemlélet nem maradt hatás nélkül a júdaizmusra sem.

A Babilonban eltöltött idő alatt a próféták ráébredtek, hogy a messiánizmusi küldetés elmélete minden szellemi erejénél fogva még most sem elég erős arra, hogy minden újabb „Babilont” megszüntessen a jövő számára. Ezt csak a zsidó nemzeti öntudat végsőkéig való felfokozásával lehet elérni és a térítéssel.

A perzsák felszámolták Babilont. Cyrus rendelete értelmében minden fogoly nép visszatérhetett eredeti hazájába, így a zsidók is. Csakhogy itt már a zsidók komoly befolyással rendelkeztek, hatalmas vagyonuk volt és azt bizony nem akarták felcserélni a bizonytalan jövőért. Szívesen támogatták a Judeába visszatérni akaró szegényebbek törekvéseit, mert azok ott rájuk tehertételként nehezedtek. Egy egyszeri anyagi segítséggel túl lehetett adni a szegényebb rétegeken és azok örömmel vándoroltak vissza eredeti hazájukba, amelyet valójában még sohasem láttak, de vallási tanításaik alapján egész életük ez eszmei Judea visszafoglalásának vágyában teljesedett be. Mégis a perzsa felszabadítás pillanatában nehéz volt a visszatérés mellett dönteni. A zsidó papság aggodalommal szemlélte e jelenségeket, mert a babiloni „fogságukban” a messiási küldetés megtartotta ugyan a zsidót zsidónak, de a szabadság pillanatában az anyagi jólét vonzereje mintha nagyobb lett volna a messiási küldetés fontosságánál; így veszélybe kerülhetett az egész hivatáselmélet. Ennek következtében csakis egy út van a

megmaradáshoz. Júdeát mindenkép újra be kell népesíteni, a templomot újra fel kell építeni.

Megindul az első „Zionád”, azaz visszavándorlás Shesbazzar, Zerubbabel és Joshua, egy Zadokita (zsidó szekta) főpap vezetésével.

Ezeket nem a szegények iránti szeretet vezérelte, sem a nemzeti öntudat. A Dávid házából származó Shesbazzar és Zerubbabel a megüresedett Juda trónjáért tér vissza, míg Joshua az új Jeruzsálem főpapja akar lenni. Egyedül Joshua élte túl a kísérletet, mert a perzsák észrevették a törekvések igazi célját. E három vezetés alatt megindult Zionád eredményeként száz év alatt mintegy 42.000 zsidó tért vissza Jeruzsálembe. Építettek is valamilyen templomot, melynek láttán Haggai nevű próféta sírva fakadt és kétségbeesve küldte Babilon gazdag zsidóinak felszólításait, átkait Jeruzsálem megmentésére. A helyzeten semmi sem segített. Viszont Jeruzsálem nélkül a zsidónak sincs értelme, hogy zsidó maradjon, mert Jeruzsálem a judaizmus bölcsője.

A helyzetet két valóban nacionalista menti meg; az egyik Ezsdrás, aki pap volt és jegyző Babilonban, a másik Nehémiás, egy igen gazdag arisztokrata Babilonban. E kettő összefogásából áll be a sorsdöntő fordulópontra a zsidó történelemben. A próféciák ideje lejárt és most kell a vallásos ideológiát gyakorlati politikává változtatni.

Míg a próféták a zsidó számára egy univerzális vallási elképzelést adtak megmaradásuk alapjául, Ezsdrás és Nehémiás kidolgozza a politikai alapot. A vallási univerzalizmus mellé a korhoz igazodó nacionalista politika alapjává tették a zsidó kiválasztott jellegét. Ezsdrás a biblia szerint mindössze 1700 lélekkel indul

vissza Jeruzsálembe, de kevés számukat messze felülmúlta nacionalista meggyőződésük. Még a biblia is igyekszik elhomályosítani Ezsdrás érdemeit éppen sovíniszta magatartása miatt és még prófétai „ranggal” sem ruházzák fel; de végső fokon mégis csak Ezsdrás érdeme, hogy nacionalizmust csinált a messiánizmusból. Nehémiás mint perzsa kormányzó érkezik vissza Jeruzsálembe és e kettő neki lát, hogy a vallásos ideológiát nacionalista nemzeti politikává formálja. Három főalapot dolgozott ki Ezsdrás és Nehémiás a nemzeti megmaradás feltételeként: Mózes öt könyvének, vagyis a Tórának végleges szentesítését; a nacionalizmus, a nemzeti öntudat és felsőbbségérzet kinevelését; ezenkívül megtiltották a zsidóknak idegenekkel való házasodást.

Tehát a történelem folyamán először nem a világ népei választják el magukat a zsidóktól, hanem a zsidók szigetelődnek el más népektől nemzeti sajátosságaik megtartására. A zsidó történelemben először fordul elő ilyen eset, mert a mitológiában Ábrahám is Hágárnak nemzett gyermeket; Mózesnek is nem-zsidó felesége volt. Salamon háreme is tele volt idegen származású leányokkal. Még a korabeli zsidók is ellenszenvvel fogadták e rendelkezést, de a faji fennmaradás megkövetelte a törvény legszigorúbb betartását. Minden idegennel kötött házasság eredményeként a zsidó kerül ki, mint vesztes fél, vagyis a faj rövidül meg a vegyes eredetű leszármazottakkal. Felismerték azt a tényt is, hogy egy nép nemzeti egységét nem a dinasztiák, vagy a fegyverek ereje teremti meg, hanem a közös nyelv, a közös múltnak szentségként való tisztelete. A judaizmus alapjait teljesen átdolgozták olyan értelemben, hogy csak otthon, Jeruzsálemben lehet templom, áldozatok, papi rend és a Tóra betűtől betűre való betartása. Júdeán kívül viszont

csak gyülekezőhelyek, azaz zsinagógák épülhetnek idegen földön, de nem templomok. Az idegenben élő zsidónak csak „rabbija”, azaz Tóra-magyarázója, tanítója lehet. Ezen új judaizmus jelszava: az egy isten, egy haza, egy templom! Mózes öt könyvének isteni eredetű kinyilatkoztatása tette a pecsétet a lélek átalakítására és most már a zsidó nem kérdezhetette, nem kétkelkedhetett e törvények eredetében, mert a szentesítéssel mind az öt könyv „isteni kinyilatkoztatássá” vált. Megadták az új judaizmussal a gyakorlati, lelki, politikai talaját egy zsidó nemzeti állam felépítéséhez.

A zsidó egyéni nemzeti és vallási meggyőződése, most már teljesen kiegyensúlyozott állapotban, teljes összhangban azonosulva vetítődött ki tudatában. Így vált nemzetközösségének e közösséget minden történelmi megpróbáltatást átvészelő, megtartó elemévé.

A Tórához ezentúl hozzátenni, vagy belőle elvenni, vagy azon változtatni semmit sem lehetett. Ez az, amit az ószövetségben ma is olvashatunk. Ez „isteni” szövegek megőrzését a Masoreták-ra bízták, akik a legszigorúbb alapossággal őrködtek felette, hogy a szövegeken módosításokat ne lehessen eszközölni az ezt követő korokban. A zsidók, felismerve ez „isteni kinyilatkoztatás”-nak minősített írásoknak az egyénre gyakorolt hatását, az ezt követő századokban kanonizálják az ószövetségben található többi könyveket is. Az ószövetségbe foglalt könyvek kanonizálása (szentesítése) körülbelül időszámításunk után a 90.-ik évben fejeződött be. Érdekes megemlíteni, hogy az ószövetségben megtalálható Jób könyve is, melynek lényege, hogy míg a Tórát, azaz a törvényeket kétségbevonni nem lehet, Jób

könyve alapján a zsidónak joga van még magát az istenséget is felelősségre vonni tetteiért.

Ez új júdaizmus alapján él és fejlődik a zsidó nemzeti állam, az egy isten, egy haza és egy templom ideológiájára felépülve, míg a külföldön élők számára marad a júdaizmus egy másik változata, a messiási küldetés. Külföldön nincs templom, nincs papság, nincsenek áldozatok, csak az imádkozás. A külföldön, szétszórtságban élő zsidó számára is életszükséglet a júdaizmus, mert ez tölti be az igazi világmisszió feladatát, ezért lelki szükségletévé válik nemzetiségének megtartása, **mert a vallása egy a nemzetiségével.** Ha elveszíti a politikai értelemben vett zsidó fajiságát, ezzel elvesztette vallási, azaz isteni kiválasztottságát, Jehovával való szövetségét is. A vallás nem tartható meg nemzetiségi azonulás nélkül, viszont a nemzetiségi hovatartozás sem maradhat meg a vallás nélkül. A júdaizmusnak e változata betöltötte e téren szerepét hosszú ideig, míg a rómaiak által a történelem újabb követeléseket nem támasztott az új helyzetben a faji megmaradás elméletében.

Rúth könyvének kanonizálása az ószövetségben ellentétes volt ugyan Ezsdrás idegenekkel kötött házassági tilalmával, de éppen Rúth könyve hagyott egy kiskaput a szigorú törvényeken a létszámnövekedés érdekében. A moabita Rúthnak zsidóval kötött házassága megengedte nemcsak az idegenekkel való házasságkötést, de az idegeneknek júdaizmusra térítését is. A római birodalom területén már több millió magát zsidónak valló lélek él, kiknek legnagyobb része prozelitált, azaz júdaizmusra térített nem-zsidó volt.

A Makkabeusok Hasmonita királysága összeomlott a rómaiak előtt időszámításunk előtt 63-ban és Judea újból idegen megszállás alá került.

Az akkori idők nagy létszámú zsidóságát e nemzeti pusztulás még nem veszélyeztette, de az örökös felszabadító háborúk a római megszállókkal időszámításunk elejére már végveszélybe sodorta ismét Judeát. A görög és római filozófia hatásaként a júdaizmus, mint világvallás már nem terjedhetett. A nemzeti lét, a megmaradás ismét kritikus történelmi fenyegetéssé vált. Megoldást kellett találni. Mint ahogy az elmúlt kétezer év alatt a zsidók tagadták a júdaizmusban „Jézus” szerepét, mert azt a további prozelitálás eszközének tekintették csak, ugyanúgy az egész elmélet megalapítóját is kifelejtették további történetírásaikból egészen a mi huszadik századunkig. Nem-zsidó írott emlékek őrizték meg a júdaizmus e válságos idejének ideológiai „Messiását”, Philo-t. Philo időszámításunk előtt a 20-ik évben született Alexandria leggazdagabb zsidó családjának sarjaként. Görög nevelésének hatásaként Plato filozófiája az ő szemében teljesen összeegyeztethető volt zsidó mivoltával. Világpolgár szemlélete teljesen összhangban állt zsidó messiánizmusi küldetésével és a két ideológia összekovácsolásából a megmaradás újabbkori elméletét adta népének. Kiválóan beszélt görögül, latinul, de sokan kételkednek héber tudásában és időszámításunk utáni 40-ben bekövetkezett haláláig megtestesítette a modernkori meghatározások szerinti „emancipált, művelt görög zsidót”, kinek életét júdaizmusához ragaszkodó missziós szellem töltötte be. Meggyőzte a zsidó írástudókat, hogy a plátói filozófia legalább annyira tökéletes, mint amilyen isteni minőségű a júdaizmus kinyilatkoztatása. E kettőből a zsidó nemzeti

létfenntartás jövője biztosítható, ha prozelitálás, azaz júdaizmusra térítés helyett inkább e kettő kombinációját adják a nemzsidóknak. Mert e kettőnek isteni eredetű alapja marad a júdaizmus, míg világi nézeteinek alapját Plató filozófiája szolgálja. Tehát megszületett a **vallási kereszténység „megváltás” elmélete a nemzsidók számára.** A történelem csodája folytán Philo „Jézus kortársa volt”, Misztikus elmélkedésre van a nemzsidóknak szüksége és a plátói filozófiát egy megszemélyesített „Meváltó” szimbólumában el lehet fogadtatni a nemzsidó világgal. Ezáltal az ószövetség is megmarad, mert isteni kinyilatkoztatások nélkül a misztikus elmélkedés mit sem ér. Ebben az új felfogásban az allegóriák, vagyis a „jézusi példabeszédek” halmazát használta fel a próféciák megismertetésére és a törvények megtartására.

Vagyis Philo elmélete alapján kezdetben vala az ige, a kinyilatkoztatás, a törvények, míg a nemzsidó világ számára **testet ölt az ige Jézus** személyében a könnyebb érthetőség kedvéért. Így megmarad a júdaizmus is, **míg a kereszténységben a nemzsidó akarva, nem akarva a júdaizmus hívévé válik.** A nemzsidó számára a megváltás Jézus személye, míg a zsidó számára a megmaradás, a szövetség jegye, vagyis a Tóra.

A helyzet hasonló a Babilon előttihez. Most is a szegényebb népréteg a faji fennmaradás biztosítója. A szimbólumnak is ilyennek kell lennie; a népből kell származzon. S megszületik a kor szerint is a lehető legnyomorúságosabb körülmények között a „Jézus” legenda. Az egyszerű ács gyermeke, ki istállóban kell megszülessen, mert sehol máshol hely nincs számára. De Dávid házának leszármazottja, nehogy később tévedések

álljanak elő. A politikai probléma ugyanaz, mint Ámos és Hóseás esetében. Meg kell tartani a nép nacionalizmusát, ugyanakkor nemzetköziséget is kell az új hitnek biztosítani. S a születés pillanatában kialakul a júdeo-kereszténység két politikai irányvonala. Az egyik: hogy még keresztény formák között is, de előbb júdaizmusra térítés, körülmetélés, mert ez a törvény! S e gondolat, ill. elmélet egy személyben kell összpontosuljon, így a judaizálás elméletének kifejezésére megszületik a könnyebb érthetőség biztosítására „PÉTER” megszemélyesítése. A másik: a nemzetköziség elméletének kifejezésére, megszemélyesítésének kifejezésére megszületik „PÁL” legendája. Mindegy, sőt egyáltalán nem fontos, hogy az új keresztényt júdaizmusra térítsük, (Péter), mert ez gyakorlatilag szinte elképzelhetetlen feladat már. Ha már egyszer valaki kereszténnyé lett a jézusi elmélet alapján, az már a júdaizmus hívévé is vált (Pál). S e kettősség harcában az élet követelményei, a gyakorlatiasság a „PÁL” szimbólumban megtestesített elmélet kivitelezése mellett dönt, melynek gyakorlati eredményességét a keresztény történelem és térítés bizonyítja.

Tehát a zsidó faji megmaradás érdekében az egyik út Damascusba vezet, azaz a kereszténységbe, míg a másik út a diaszpórában élő zsidó számára a Tóra és az ószövetség.

Ennek az igazságát ma alátámasztja egy tekintélyes kiadónál megjelent terjedelmes munka a világvallásokat illetően, melynek címe: „Man and his Gods” (Az ember és istenei.) — a 431. oldalon kifejtik egy zsidó teológus rabbi nyilatkozatát a következő formában:

„—mivel a judaizmus, mint az emberiség vallása, külső okoknál fogva nem terjedhetett, Rabbi Epstein ma már

kimondhatja, hogy a terjesztés feladatát a judaizmus két nagy leányvallására, a kereszténységre és az iszlámra bízta.” —

(Hamlyn Publishing Group, New York, 1971.)

A zsidó történelem sem mentes a különböző nézetek, pártok állandó, belső harcaitól. Időszámításunk kezdetén, a római megszállás alatt levő Jeruzsálemben is választani kellett a „békepárt” és a fegyveres felkelés híveinek ellentétes nézetei között. Az egyik, az óvatosabb, veszélytelenebb utat akarja követni. A judaizmus ideológiai erejében bízva, Róma megszámlálhatatlan nemzetiségeit nem nehéz a római birodalom ellen fordítani a judaizmus messiánizmus elméletével. Ez ugyan egy lassú erjedési folyamat, belülről megbontani egy birodalmat, de célszerű és veszélytelenebb. De a „békepártiak”-at saját anyagi helyzetük is köti. Az idegen megszállók kiszolgálásával hatalmi helyzetük saját népük felett, az idegen fegyverek erejével biztosított. A rómaiak számára az adókat úgy is a népnek kell kiizzadni, de emellett még saját jövedelmeik is biztosítva vannak a megszállók kegyeiből. Minek a háború, a vérontás? Majd magától megoldódik minden lassan, de biztosan. Nem szabad veszélyeztetni azt a keveset, ami még meg van. A másik oldal viszont már megelégte a rómaiak elnyomását, nemzeti szabadságot akar, mert a többször elnyomott nép terhei jóformán elviselhetetlenek. Jeruzsálemtől messze van Róma. A megoldást csakis a fegyverek hozhatják meg, mert Róma is számtalan belső bajjal küszködik. Néró uralkodása alatt, 66-ban kitör a zsidó lázadás, mely 4 évig tart. Az eredmény siralmas. Jeruzsálemet és a templomot lerombolják a rómaiak.

Vespasiánus közben kénytelen visszatérni Rómába, mert Nérót megölik és ő lesz a császár. A háborút és a zsidó ügyek végleges megoldását fiára, Titusra bízta. A zsidó írások Titusról, mint a „gonoszról” emlékeznek meg mindenütt, habár Titus egy fokkal sem volt rosszabb, sem jobb, mint elődei. A zsidókat sem gyűlölte jobban más leigázott népeknél. Szemében a zsidók Róma ellen lázadtak és ez megtorlást követelt. Akkoriban szokás volt, hogy a lázadó népek nagy részét szétszórták a birodalom minden sarkába, hogy újabb lázadástól ne kelljen tartani. Titus ugyanezt tette a zsidókkal. Ebben az időben a római felsőbb osztályok között divatossá vált a júdaizmus és a plátói filozófia kombinációjának gondolata és számos titkos kör alakult „istenfélők” név alatt. Ugyanakkor e szellem lejutott a nép közé is és jelentős tömegeket nyert meg nemcsak a júdaizmus, de a kettő összevont változata is, kik magukat titkon „keresztényeknek” nevezték. Ezeknek a csoportoknak semmi közük nem volt még és nem is tudtak e megváltó fogalomról, hogy „JÉZUS”. Mielőtt Judeát végleg felszámolták volna a rómaiak, két hatalmas lázadás történt Judeában. Az egyik Traján idejében, 112 és 115 között. E lázadás leverésére még Párthiából is vissza kellett hozni a légiókat. E lázadásokat nem csak zsidók csinálták, de mindazok a népek, kik együtt éltek a zsidókkal e területeken római megszállás alatt. Mivel a lázadások vezetői a zsidókból kerültek ki és a szükséges pénzt is főleg a zsidók adták, így mint zsidó lázadások maradtak fenn a történelemben. A harmadik és utolsó nagy lázadás 132 és 135 között, Rabbi Akiba és Bar-Kochba vezetésével történik. A birodalom egész területén található zsidóságot mozgósították e végső felkelésre. Bar-Kochba kijelentette magát Messiásnak, amit Rabbi Akibán kívül senki sem ismert el. A harc

közben a papok ennek ellenére ki akarták közösíteni szentségtörés címén Bar-Kochbát, akit egyedül Rabbi Akiba erőfeszítései mentettek meg a zsidó számára a legnagyobb büntetéstől.

Bar-Kochba nem a vallásban, de csakis kardjában bízott és a papság legnagyobb megrökönyödésére azt a kijelentést tette: „Uram, most ne segíts nekünk, de ne avatkozz tovább a dolgainkba.” Ebben az időben a Philo-féle „keresztények” már erős szervezettel rendelkeztek és már létezett számukra a Messiás fogalma „Jézus” személyében. Ezek annyira komolyan vették Philo elméletét, hogy már egyáltalán nem azonosították magukat a régi, ortodox júdaizmushoz ragaszkodó zsidókkal. Ezek a Philo-féle zsidó és nemzsidó „keresztények” most már magukénak vallották a „messiánizmus” elméletét. Most már az ő kizárólagos hivatásukká vált a Philo-féle júdeokereszténység világméretű terjesztése. Bar-Kochbát nem fogadták el messiásnak, mivel nekik már volt egy. Így nem is csatlakoztak a Bar-Kochba vezette lázadáshoz. Ezt az ortodox zsidók soha meg nem bocsájtották nekik és kiátkozták őket még a júdaizmusból is.

Bar-Kochba sikeresen vezette a felkelést, visszafoglalta Jeruzsálemet és már úgy látszott, hogy győzedelmeskedni fog. A rómaiak visszahívták Britanniából legjobb tábornokukat, Julius Severus-t, aki 50.000 katonájával véget vetett a felkelésnek. Bar-Kochba 135-ben esett el Betar védelmében és vele együtt a remény is megsemmisült a római iga alóli felszabadulásra. Hadrián végleg bekebelezte Judeát és elnevezte Palesztinának a környező területekkel együtt. Hadrián nem volt antiszemita. Észrevette, hogy a zsidók csökönyös nemzeti ellenállása tulajdonképpen vallásuk tanításában rejlik és

ezt az ideológiai fegyvert akarta megsemmisíteni. Ezzel, - úgy gondolta, - a zsidók ellenállását is végleg megtöri. Ezért rombolta le templomaikat. minden vallási intézményüket és a júdaizmus legmegrögzöttebb híveinek, a „keresztényeknek” az irtásába kezdett a legnagyobb erővel. Természetes, minél jobban üldöznek egy mozgalmat egy olyan társadalomban, mint Róma, az annál jobban terjed. Igen rövid idő alatt egyik uralkodó a másikat követi a trónon. 193-ban trónra jut az első semita származású római ügyvéd, Septimus Severus, aki filozofikus felvilágosodásból, vallási türelmességből fölhagy a keresztények üldözésével. Ennek fia, Caracalla már egyenjogú állampolgárságot adott a birodalom minden polgárának, kivéve a keresztényeket. A keresztény hitfelfogást a legsötétebb pogányságnak tartotta és istengyalázásnak és megvetette őket. Röviden ezután Egalabalus került a római birodalom trónjára, aki már eltúrta a keresztényeket, sőt irántuk érzett jóindulata jeléül körülmetéltette magát. Ő engedte meg, hogy Jupiter templomában a keresztény vallást is gyakorolhatták. Jóllehet 14 éves korában került trónra és 18 éves korában már megölték, mégis az ő kezdeményezésére szűnt meg a keresztényüldözés Rómában. Az utolsó semita uralkodó: Alexander Severus (222—235) halálával a júdeokereszténységnek már templomai vannak a birodalomban és elfogadott vallás lett.

A minden eresztékében bomlásnak indult birodalmat már 311-ben uralomra jutó Nagy Konstantin sem tudja összetartani, aki már mint júdeokeresztény került a trónra, de valójában csak a halálos ágyán keresztelkedett meg. Jóllehet a birodalom lakosságának csak mintegy 20 százaléka volt judeokeresztény, Konstantin hivatalosan elfogadott államvallássá nyilvánította a

júdeokereszténységet. Halála után egy évszázadon belül **az üldözött keresztényekből az emberiség történelmének a legvéresebb üldözőivé váltak.**

Konstatint északi „barbárok”-tól származó keresztény uralkodók követték, míg e vonal Juliánus trónrajutásával megszakadt. Juliánus visszaállította a Jupiter-hitet. A keresztényeket kitalomból és megígérte a zsidóknak, hogy templomukat Jeruzsálemben újra felépíthetik. A zsidók reménykedtek, hogy végre visszatérhetnek az ortodox judaizmushoz és a szerencsétlen, szükséghozta judeokereszténységet felszámolhatják, mint továbbá már szükségtelen segítőeszközt. De a történelem közbeszólt. Juliánus a szasszanidák elleni hadjáratban meghalt (363.). Egyesek szerint keresztények gyilkolták meg. Juliánussal együtt meghalt a zsidók reménye is, hogy visszaállíthatják a júdaizmust a Philo előtti formákban. Ugyanakkor Juliánus halála biztosította Philo elméletének győzelmét. Most már minden akadály elhárult a júdeokereszténységnek államvallássá való fejlesztésének útjából.

E templomépítő kultúrák vallási felfogása végső fokon a hellenizmusból származott a nyugati világban. Átformálta Rómát, majd a júdaizmus faji fennmaradásáért folytatott küzdelmében átalakította azt. A római sasok védelme alatt vonult nyugat felé a júdaizmus a Tórával, s előtte haladt a júdeokereszténység a kereszttel, mely változatból a negyedik században már csak a kereszt látszik, mint vallási jelkép. E kereszt jelképének hatása alatt alakul ki az új Európa, melyben az új Egyház a kezdeti zsidó pápáival megalkotja az újszövetséget Philo elképzelései alapján. A zsidó maradhat a Tórája mellett mint zsidó, s meg kell őrizze zsidó mivoltát. Míg a nemzsidó számára a philoi elmélet alapján a júdaizmus

megtartására a misztikus elmélkedések céljára megszületik az újszövetség könyve. A philoi júdaizmus számára minden eszközzel biztosítani kell a világi hatalmat, hogy azt hivatalos államvallássá téve semmi se akadályozza terjeszkedésében, mert végső célja, hogy e hitet az emberiség világvallásává tegye a júdaizmus messiási küldetésének beteljesítése érdekében.

A IX. század Európájában a kereszt jelképe alatt már csak az újszövetség látszik a felszínen; a kereszténység a júdaizmus új messiásainak a reverendájával. A Bar-Kochba lázadás óta fennálló gyűlölködés azonban tovább izzik a színfalak mögött alig-alig észrevehetően. Ez új keresztény messiások kisajátították maguknak az eredeti júdaizmus ószövetségét és az időszámításunk előtti szemlélet már csak tehertétel, hátráltató, visszahúzó jelenség a philoi szemlélet terjesztői szemében. Végső fokon a cél ugyanaz, csak az eszközök és a kivitelezés módozataiban vannak késhegyig menő ellentétek. Dehát e jelenség a júdaizmus történetében nem új. A végrehajtási, kivitelezési kettősség állandó harca végig kíséri a júdaizmus történetét annak kezdete óta. A buzgó keresztény — hitének, egyházának tanítása értelmében — a zsidó hitű zsidót mint Jézusának gyilkosát üldözi az újkeresztény Európában. De a zsidók nélkül megélni még sem tud, mert a régi judaista zsidó kizárásával a sajátmaga jogfolytonosságát is törvénytelené teszi. Tehát a kereszténységnek életbevágó szüksége van a júdaizmusra, mint ahogy a júdaizmusnak is nélkülözhetetlen volt a kereszténység, hogy a zavaros, nemzeti létveszéllyel terhes időkből átmentse, megtartsa azt a jövő számára.

Egy előző fejezetben említettük, hogy a kereszténység legnagyobb ellentmondása az antiszemitizmus. Reméljük,

az olvasó most már megérti e megállapítás alapját. Éppen ezért a mi magyar esetünkben sem lehet a háborús idők szelleme szerinti „újabb ezeréves keresztény magyar államot” antiszemita politikai elméletek szerint nemhogy fenntartani, de megvalósítani sem, mert az elmélet már csírájában ellentmondásos, ennek következtében jövője nincs!

A júdeokereszténység terjesztése, világvallássá tétele nem volt könnyű feladat. Európa északi, nyugati népeit ősi hitükről áttéríteni az evangéliumok minden „szépsége” mellett is csak a fegyverek erejével lehetett. Viszont, hogy e hit kapós, azaz maradandó legyen, az uralkodókörök számára olyan társadalmi előnyöket kellett biztosítson, amiért érdemes volt e messiási, „apostoli” hivatást betölteni. A keresztény társadalomban kialakul a feudalizmus, azaz a hűbériség, mely korlátlan uralmat biztosít a keresztény térítő uralkodók és azok kiszolgálói számára. Az istentől rendelt legfelsőbb hatalom az egyház, így ő a legfenségesebb feudális hűbérúr. A királyokat az egyház avatja fel, koronázza meg és tartja meg uralmukat. A keresztény király minden látszólagos függetlensége ellenére is az egyház hűbérese. Az egyház támogatása nélkül hatalmában meg nem maradhat, viszont az egyház hatalmi, vagyoni gyarapodása sem képzelhető el a királyi fegyveres hatalom ereje nélkül. Philo és apostolai időszámításunk kezdetén nem számítottak arra, hogy milyen nehéz feladat a nemzetköziséget megvalósítani. Kitörölni a nacionalizmust a többi nemzsidó népek lelkiületéből. Minden faj legalább annyira túl akar élni mindenkit, mint a zsidóság. E túlélési törekvések harca szüli számunkra a történelmet, melyet éppen egy zsidó származású angol miniszterelnök, Disraeli állapított meg e híres mondásában:

„Az emberiség történelme nem más, mint a fajoknak a megmaradásért vívott harca.”

A júdeokereszténység elterjedt ugyan, de az idők folyamán éppen a velejáró hatalmi pozíciók következtében mindinkább nemzeti színezeteket vett fel. VIII. Henrik angol király lehet, hogy Philoról sohasem hallott, de mégis függetlenítette magát a központi római keresztény irányítástól és nemzeti formára alakította országában a kereszténységet. Éppen ennek köszönhette, hogy ezután országából világhatalom lett közel négy száz esztendőre. Az elmúlt kétezer év történelmében a júdaizmus tanítómesterei minden keresztényi terjeszkedés ellenére észrevették a modern kor követelményei által támasztott Philo-féle elmélet hiányosságait. A felvilágosodás korában a júdeokereszténység szellemi rabláncai lazulni kezdenek, a vallás kezdi hitelét, tekintélyét veszteni, mert az egyház maga vált a világ legnagyobb elnyomójává. Lehet, hogy a júdaizmus elméletének megalkotói a zsidóság faji fennmaradásának érdekében e keresztény világvallás gyakorlatát nem ilyen formában képzeltek el. A hitfelfogás elterjesztésével nem lehet az egész emberiséget egy rabszolgatáborba kényszeríteni, mert az előbb-utóbb sokkal veszesebb következményekkel járhat, mint azt előre felmérni lehetne. A júdaizmus messiási küldetésének van egy elhallgatott kitétele is, mely a túlbuzgó zsidó ószövetségi magyarázókkal ellentétben a faji fennmaradás biztosítása mellett az emberiség egyhitű testvéri közösségét képzelte el. Ez egyhitű júdaista szellemi világban már nincs veszélyeztetve a zsidóság nemzeti léte. Ez teljesen logikus elgondolás. Csakhogy az emberiség eme tábora minden júdeokereszténységének ellenére, technikai fejlődésének következtében egészen más irányba fejlődött, mint azt valójában Philo és apostolai

elképzelték. Philo idejében még elképzelhetetlen volt a kapitalizmus gondolata. A kapitalizmus kialakulásával a júdeokeresztény erkölcsi befolyás és világszemlélet a háttérbe szorult. Jön a reneszánsz, a reformáció, a modern filozófia. De e filozófia visszanyúl Arisztoteleszhez és életszemlélete anyagelvűvé válik. Philo jelentősége mindinkább a háttérbe szorul.

Ha Arisztotelesz a fejlődés útja és Plato időszerűtlenné válik a modern kor Hegel-ével, Feuerbach-jával szemben, akkor a Philo-féle nézet egyik alkotó eleme, Plato kiesésével az egész elmélet elbukik.

A zsidó feji fennmaradás ösztönének rugalmassága erre a korra is kidolgozza a választ, mivel alapeleme a minden körülményekhez való alkalmazkodás, a rugalmasság, a dialektika. S ez új kapitalista korszakban, melyben a kereszténység már túlélte önmagát, a megmaradás követelményei új elméletet követelnek.

A fennmaradás biztosítására minden korra és követelményre, a zsidók meg tudták alkotni a nemzsidók számára megváltó elméletüket. Az első nagy történelmi lépés a megmaradás érdekében az ószövetség megalkotása, mely isteni kinyilatkoztatásával évezredekre biztosította a fennmaradást. Egy újabbkori válságos idő problémájára megszületett az újszövetség, mely betöltött minden várakozást.

Kelet felé a semita világ szellemi átalakításának céljára megszülettek a Koránt, mely Korán alaptétele ugyancsak a júdaizmus célját tükrözi: az egész világ egy hiten, Allah hitén kell legyen ahhoz, hogy e földön béke, nyugalom, azaz paradicsomi állapotok legyenek. Ábrahámtól indul el ez is; Allah egy és Mohamed az ő prófétája.

A XIX. század modernkori megmaradási követelményeinek kielégítésére megszületik a kapitalizusból a megváltás eszméje, a zsidó messiánizmus betöltésére, az egyhitű emberi testvériség megvalósítására, a „Világ proletárjai egyesüljete!” jelszó alatt. S e messiási ideát is egy zsidó, Marx Károly adja az emberiségnek, mely ideológia szerint már le kellene, hogy omoljanak a nacionalizmus válaszfalai is; valóban egy egységes irányítás és szemlélet szerint kellene, hogy éljen az emberiség. Amit nem lehetett elérni a korábbi időkben vallási alapokon, azt a modernkor anyagelvűségének szemlélete szerint gazdasági alapokon talán el lehet érni. Csakhogy az idők felgyorsult ütemének következtében a marxizmus minden dialektikája ellenére sem képes fejlődést tartani a követelményekkel, mert minden nagyhangon meghirdetett fejlődőképessége ellenére szűklátókörű dogmatikává vált, ugyanúgy, mint a kereszténység. Mai, közel háromnegyed százados gyakorlati tapasztalatok bizonyítják, hogy még a magukat marxistának nevező társadalmak sem tudják a nacionalizmus örökérvényű eszméjét feloldani és a célokban elképzelt egyetemes emberi közösséget megvalósítani; ezt még a fegyverek erejével sem képes.

Ma már joggal kérdezhető, hogy **van-e különbség a fekete és a vörös internacionalizmus között? Lényegében nincs, mert mindkettő nemzetközisége a júdaizmus messianizmusában gyökerezik.**

Mint minden megváltó eszmében, úgy ebben is az elnyomott a felszabadulása pillanatában sokkal kegyetlenebb elnyomóvá válik, mint amilyen az előző elnyomó volt.

Végsőfokon a nyugati templomépítő népek számára a júdaizmus, azaz a zsidóság adta történelmük legnagyobb és ezen emberi társadalmakat átformáló ideológiáit. Egyetlen elképzelés sem alakította annyira e népek történelmét, mint a júdaizmus messiánizmusának különböző doktrínái.

Az ószövetség, az újszövetség, a Korán, a marxizmus.

Európai történelmünk folyamán a judeokereszténység harcolt a judeo-izlámmal, de a júdaizmus szempontjából lényegtelen volt, hogy e két túlbuzgó „messiás” közül melyik kerül ki győztesen. Bármelyik győz, a júdaizmus messiánizmusának világmegváltó törekvéseit viszi előre; mindegy, hogy a kereszt, vagy a félhold szimbóluma alatt. Amikor a júdaizmus legmodernebb világmegváltó szemlélete vívta élet-halálharcát az orosz forradalom alatt a júdeomarxizmus és a judeokereszténység jelvényei mögött, ugyanúgy mindegy, hogy melyik győz; mert ha a sarló és kalapács jegyében folytatódik a zsidó messiási küldetés, ugyanazt a célt éri el, mint a másik győzelmével.

Az új marxista hit apostolai mérték össze erejüket a régi kereszt apostolainak a táborával és eddig még egyik sem győzött a másik felett. A kétezer éve kipróbált kereszt jegye még elég erős és kiállta e harcban a próbát. A régi és az új elmélet erejének következtében mindkettő használható. Ennek alapján a „békés egymás mellett élés” megvalósítható. Majd az idő meghozza, hogy melyik az időtállóbb. Mindenesetre a kereszt táborának rengeteg szektáját egyesíteni kell az ökumeniában, az új, modernkor evangélistáival egy tradicionális formák nélküli evangelizáló kereszténységben, Billy Graham főapostol által. Mindegy, hogy vörös, vagy fekete, de a békés együttéléssel kinek-kinek a szájíze szerint melyik

felel meg; de a júdaizmus világmegváltó missziója számára egyengeti az utat.

Mi, magyarok ezer év alatt Európában egyik eszme hatása alól sem tudtuk magunkat kivonni, mert nemzeti hivatástudatunkból hiányzott a legfontosabb mérce, mely szerint minden kívülről jött eszmének **csak annyi értéke lehet számunkra, amennyivel az biztosítja faji, nemzeti fennmaradásunkat.**

E fejezet elején említettük, hogy Árpád-kori magyarjaink nem láttak a színfalak mögé és nem tudták felismerni, hogy az új eszmei világban, európai környezetünkben tulajdonképpen mivel is kerültek szembe? De meglátta-e közülünk bárki is az elmúlt ezer év alatt? Megláttuk-e, hogy végsőfokon mások nemzeti fennmaradásának eszközévé váltunk, míg sajátmagunk nemzeti megmaradásának követelményeit bűnös ostobasággal elmulasztottuk ősi hitünk feladásával. Idegen eszmék híveivé váltunk, ezzel saját soraink lelki egységét bontottuk meg. Ostobaságainkért csakis sajátmagunkat okolhatjuk. Az ŐS-TEN törvényét szegtük meg, s e törvény szigorának, sérthetetlenségének következményeit idéztük fel vesztünkre.

13. FEJEZET

A kereszténység történetében legtöbbit hangoztatott alapelem, melyre tulajdonképpen a kereszténység lét-jogosultságát igyekszik építeni, a „keresztényi erkölcsök felsőbbrendűsége”. E közhely valóságos értékének vizsgálatánál az eddig ismertek alapján kitűnik, hogy a szó legszorosabb értelmében vett „erkölcs” fogalma viseli magán a legnagyobb kérdőjelet.

A judeokereszténység világhuralmi törekvései, de már maga az eredete a fogalomnak, minden természetes, ember által „erkölcsnek” elképzelt valaminek még a lehetőségét is kizárja.

A kereszténység eredete, múltja, történelme talán a nyugati templomépítő világ emberiségének legvéresebb, legembertelenebb, minden emberi szabadságeszmét lábbal tipró, sötét szellemi kornak a tükörképe, mely azt mutatja, ahogy embernek nem kellene élni. E „messiási” küldetés vagy hivatás sokkal több szenvedést, nyomort zúdított az emberiségre, mint azt egy ily rövid kötet lapjain valójában fel lehetne mérni. A valóságos cél: az emberiség feletti világi hatalom beteljesedése, melyet mindenfajta istenszemlélet végsőkig való meggyalázásával igyekezett a messiánizmus elérni. Kihasználta az emberi hiszékenységet, a butaságot és a földi hatalomért vívott küzdelmében „isteni kinyilatkoztatásokkal”, „isteni szentesítésekkel”, vagyis magával a judeokeresztény

istenséggel szentesítette véres, átkos, elnyomó törekvéseit.

Az írásokban hivatkozás történik Jézus „testvérére”, Jánosra, akit később Péter személye vált fel a messiánizmus terjesztésének kivitelezésében. E törekvések szerint a kereszténységet teljesen a judaizmus szoros, szerves részeként kell terjeszteni „Jézus nevében”. Először a judaizmus alaptanításait kell a nem-zsidóval elfogadtatni ahhoz, hogy a keresztények táborába léphessen. Ez az elmélet elbukott a két tábor harcában a terjesztés kivitelezését illetően. Győzedelmeskedett a Paulista elmélet, mely szerint, akinek nem kell a judaizmus, az legyen keresztény és a kereszténységen keresztül vezethető a judaizmushoz anélkül, hogy a „hívó” észrevenné, hogy tulajdonképpen milyen játékot is űznek istenkereső, nyomorúságából kiutat kereső törekvéseiből. De e „Pál”-féle módszer sokkal „kapósabb”, vagyis könnyebb utat ajánlott a nem-zsidónak az üdvözüléshez. Amíg az ortodox judaista felfogás kemény, úgymond aszkéta életet, a mózesi törvények szószerinti megtartását követelte a zsidótól, addig a páli szemlélet megkönnyítette a nem-zsidó útját a halott Jézuson keresztül az „üdvösséghez”. A meghalt Jézus vérével minden bűn „lemosható”. Ezzel a jézusi áldozattal minden bűn megbocsájtott, míg a mózesi törvények a bűnök elkövetőitől megbánást, egyéni felelősséget, de ami a legsúlyosabb, jóvátételt követeltek a bűnöstől. Egy ilyen árucikket nehéz a nem-zsidónak eladni. De e korai időkben a zsidó is szívesebben hajlott a paulista felfogások felé, mert számára ez könnyebbségeket jelentett a mózesi törvények szigorával szemben.

„Pál” összes levelei, melyeket a görög szigeteken és más vidékeken szétszórtságban élő zsidó gyülekezetekhez írt, ezt az új, könnyebb, megreformált formát hirdette a zsidónak, aki örömet fogadta „Pál leveleit” abban a hitben, hogy a judaizmus egy újabb formájával van dolga. Ugyanakkor ki volt téve az ortodox judaista álláspont magyarázatainak is, és döntenie kellett, hogy melyiket válassza. „Pál útja” könnyebb volt és elfogadhatóbb.

Tulajdonképpen a valóság itt nem más, mint a zsidó papság és a farizeusok befolyásáért vívott harca. A keresztény szimbólum, Jézus nem felszentelt pap, hanem csak közönséges Tóra magyarázó, vagyis tanító; a papság elleniszemélyi és hatalmi harcnak megszemélyesítője. Ez új magyarázatokban azonban ott rejtőzik a lényeg a jézusi formákban is: „nem eltörölni, de betölteni jöttem a törvényeket.” A törvények megtartásának ez az új módszere nemcsak érthetetlen volt az ortodox zsidó papság számára, de a hatalmi pozíciója is függött tőle.

S ez új formula megkezdte a hívek toborzását az új „Anyaszentegyház” felépítése érdekében. Az írások szerint a mozgalom célja: „megalakítani a földön Jehova királyságát”, de helyette megszületett a keresztény Egyház. Ez új mozgalomban Jeruzsálem eszméje háttérbe szorul, hogy Róma, azaz a Vatikán vegye át a vezető szerepet.

E friss kereszténységre azonban a legnagyobb veszélyt nem a zsidó nézetkülönbségek közötti harc jelentette, hanem a Közép-keleten újjáéledő perzsa „feltámadás” elmélet, a MIDRÁS féle vallási felfogások. Midrás időszámításunk előtt az ötödik században született Perzsiában, egy barlangban, december 25-én. Születésekor pásztorok járultak a jászolhoz a barlangban, mert

megjelentetett nekik, hogy megszületett a földre az istenfiú, aki megváltja őket a feltámadásra. Midrás legnagyobb tette volt, hogy egy fehér bikát megölt, hogy annak vére megtermékenyítse a földet. Ennek következtében minden évben a keresztény húsvét táján Midrás újjászületik, vagyis feltámad. Ennek a hitnek követői éppen ezért a tavaszi újjászületés idején egy vasrács felett bárányokat vágtak le és a vasrács alatt álló hívekre csurgott a bárányok vére. Így a bárány vére által újjászülettek. Ezt a vallási szertartást kenyérvetés és borivás követte annak jeléül, hogy az újjászületettek egységes seregébe tartoznak. Ez volt a közös áldozaton való részvétel.

A Midrás-hit mellett egy másik veszélyt egy hasonló, ugyancsak Perzsiából eredő, szintén feltámadás-elméletet hirdető vallás, a manicheizmus jelentette. Egy szasszanida főpap, Mani, aki időszámításunk után 216 — 276 között élt, messiásnak jelentette ki magát, mire a feldühödött papság halálra korbácsolta. De a mitológia szerint Mani minden évben tavasszal újjászületik, hogy a feltámadás tanát hirdesse, melyben a legnagyobb bűn a szekszualitás, a szülés és a földi javak gyűjtése a túlvilági javak kárára. Görögök, rómaiak terjesztették e két hitet Európában, mely a legnagyobb „konkurenciát” jelentette ez új kereszténység számára. Az új judeokeresztényekre Midrás és a Mani-féle tanok oly nagy hatással voltak, hogy az eredeti keresztény felfogások teljesen háttérbe szorultak. Ez új keresztények Midrás és Mani neveit vették Jézus helyett az imáikba és a tanításokba. A negyedik században ez már úgy elterjedt, hogy az új római egyház, eredetiségének megtartása érdekében kardot húzott. Úgy a Midrás hívőket, mint a manicheistákat kardélre hányta, ahol elérte őket. E szekták tagjainak lemészárlása azonban

nem oldotta meg a problémákat. A hívek lelkiületébe oly mélyen begyökerezett keleti elméleteket kitörölni nem lehetett. Perzsia felé és a Közel-keletre valami újat kellett Midrás és Mani helyett adni és ez időre tehető valójában az izlám gondolatának megszületése, mely a közel-keleti felfogással jobban megegyezett.

Európában viszont az egyház kénytelen volt megalkudni a helyzettel. Nagyszabású „ideológiai” tisztogatást kellett végrehajtania. A niceai zsinaton az egyházatyák a következőképp döntöttek azon az alapon, hogy „a kecske is jóllakjon, a káposzta is megmaradjon”.

A régi etruszk hitvilágból fennmaradt és még elevenen élő „szentháromság” fogalmát, mely állt egy atyaistenből, egy fiúistenből és egy anyaistenből, átváltoztatták egy, a ma is ismert keresztény „Szentháromság” fogalmára és azt kanonizálták „Atya - Fiú – Szentlélek” formájában. Jézus születése idejét december 25-ére tették hivatalosan is, hogy ezzel ne Midrás, de Jézus születésnapját ünnepeltessék a hívőkkel. Ugyanakkor a Midrás-hit „báránnyvér” elméletét kanonizálták a ma ismert keresztény formára, mely szerint: „Jézus, az Isten báránnya, kinek vére elveszi a világ bűneit.” Ennek emlékezetére és megünneplésére Jézusnak, vagyis a „báránynak” húsvét előtt Nagypénteken meg kell halnia, hogy utána feltámadjon és az új élet megkezdődjön. Ennek emlékezetére a hívőnek, ugyanúgy, mint a régi szokások szerint, kenyeret és bort kell magához vennie a közös „szentáldozáson”, vagy az „Úrvacsora” jegyében. Ugyanakkor kanonizálták a szintén etruszk mitológiából származó sátán, pokol, tisztítóűz és mennyország fogalmait. Kanonizálták az Ószövetséget, mint isteni kinyilatkoztatásokat, valamint összeválogatták a ma

ismert Újszövetség anyagát a különböző korokban írt evangéliumokkal együtt és nevet adtak az apostoloknak. Hivatalosan kijelentették, hogy az Újszövetség írói mind élő személyek voltak, — mármint az apostolok, — akik isteni sugallatra írták könyveiket. Az egyházatyákat egyáltalán nem zavarta, hogy például a négy evangélista írásai annyi ellentmondással vannak telítve, hogy még a ma élő kereszténynek is nehéz választani, hogy melyiket fogadja el igaznak.

Megtartották az egyház szervezési felépítésében az összes régi zsidó intézményeket, de más elnevezések alatt. A rabbit pappá szentelték. A zsidó „cicesz”-t szentesítették a „skapuláré” formájában, s a zsinagógából „templom” lett. E zsinat után az egyház fegyvertára most már teljes volt ideológiailag ugyanúgy, mint századokkal azelőtt Hóseás idejében. Megkezdhette a térítést egy egységes, „isteni kinyilatkoztatásokra” épült ideológiával, „melyből sem elvenni, vagy melyhez semmit hozzátenni” a legsúlyosabb átkok terhe alatt nem lehetett.

A cél: a földön megvalósítani Jehova, vagyis az „Úr” királyságát. Ebben a politikai, nemzetiségi határokat nem ismerő új világkirályságban minden keresztény ennek a világállamnak az alattvalója függetlenül nemzeti, faji hovatartozásától. Ez „isteni” birodalom feloszlik „egyházmegyékre”, melyek élén a püspökök állnak, mint helyi kormányzók, majd ezek fölött a kardinálisok, vagy hercegprímások, akiknek legfőbb ura maga a pápa „öszentsége”, mint Jézus földi helytartója.

Európában a feudalizmus nem terv szerint született. Mondhatnánk, hogy a véletlen hozta létre. A római birodalom felbomlása után nem volt egy központi hatalmú uralkodó irányítás, így mindenki úgymond magára maradt

és igyekezett a maga kis területén kiépíteni a maga uralmát, amennyire azt kard-ja, azaz ereje engedte. Kisebb csoportosulásokból születtek meg az apró, zsebkendőnyi kis „birodalmak” a maguk uralkodóival. Természetesen mindenki igyekezett a saját hatalmi körét minél szélesebb körre kiterjeszteni. A kóborló katonák, hivatalos és hívatlan adószedők martalékává vált paraszt az örökös zaklatástól való menekvésére egyetlen kiutat látott: a közelében lévő legnagyobb földesúr védelme alá helyezte magát. Ez a földesúr a parasztot földjével együtt „védelmébe” vette, de ugyanakkor e „védelemnek” megkövetelte az árát is. Az ötödik századtól a X. századig Európában kialakuló nyugati társadalom uralkodói a szó szorosabb értelmében véve csak a történelmi múlt által feldicsőített közönséges rablók voltak. Ezen kis uralkodók körülvették magukat a kor szellemének divatos szabad rablójával, a lovaggal, aki büntetlenül garázdálkodhatott, rabolhatott, gyilkolhatott, mert ezekre urától felhatalmazást kapott. E „lovag” felajánlotta kardját valamely „főrablónak” és annak szolgálatába szegődve képviselte annak címerét, színeit. Ha egy másik udvarban szolgálataiért többet ígértek, a lovagi „hűség” azonnal megszűnt, megcserélte címerét és színeit és most már „szívvel, lélekkel” új gazdája „igaz” ügyét szolgálta.

De ezen apró kiskirályok egymás ellen is állandó harcban álltak, mert amelyik erősebb volt és ki tudta rabolni a másikat, azzal még erősebb lett, hatalma növekedett. A legyőzött vagy behódolt és a győző szolgálatába lépett, hogy a győző kegyéből valamije megmaradjon, vagy elpusztult. Azok, akik ez állandó kis rablóháborúból győztesen, megerősödve kerültek ki, lassan kialakították e társadalom új uralkodórétegét és

összerabolt vagyonuk nagyságához mértén jöttek a bárói, grófi, hercegi, stb. címek is.

E rablóbandák hatalmi versengései közepette élte a paraszt a maga nyomorúságos életét. Lassan minden önállósága megszűnt, emberi méltóságától megfosztották és az egyik rabló kizsákmányolta, hogy „megvédje” a másik rabló zaklatásaitól. Földje, lakóhelye, jószága végül is a földesúr tulajdonává vált saját személyével és családtagjaival együtt. Lakóhelyét most már a földesura engedelmével el sem hagyhatta, saját személye és hozzátartozóié is jószággá, azaz a földesura tulajdonává vált. De e „társadalmi fejlődésből” az egyház sem maradhatott ki, mert „lépést kellett tartania az idővel” a hatalomért folytatott harcban. Az egyház törekvése oda irányult, hogy ezeket a földesurakat a hatalmába kerítse, mert azokkal együtt azok javai is, befolyásuk, fegyveres erejük is az egyház hatáskörébe kerültek. Az egyház tehát igyekezett kialakítani a maga „világkirályságát” az általa „felszentelt” uralkodók által. Mert akit az egyház elismert uralkodónak, azt minden földi halandó köteles volt annak elfogadni. De nehogy a hatalom kiessen egy-egy család kezéből, az utód számára is biztosítani kellett e hatalmat, amit csak az egyház segítségével lehetett elérni. Így alakul ki az az elmélet, hogy aki úrnak született, az csakis úr lehet, míg aki parasztnak született, az csak paraszt maradhat még utódaiban is. Tehát meg van a teljes dermedtségbe fagyasztott feudális, hűbéri zártkörű társadalom, melynek keretein belül emberi jogai csakis a „kiválasztottaknak”, az uralkodóköreknél lehettek. E társadalmi szerkezetbe fagyasztott parasztság örök időkre rabszolgaságra volt ítélve, mert az egyház kinyilatkoztatta, hogy ez a rend „istentől eredő világi rend” melyet megbolygatni „isten ellen való véték”. De az egyház és a

világi hatalmasságok harca változatlanul folyik, mert az egyre növekvő egyház hatalma súlyos teher még az uralkodókon is, mely állandó összetűzések, háborúk okozója, magva.

Minden harc ellenére, az egyház hatalomra törő helyzete könnyebb volt, mint az az első látszatra szembetűnik. Róma bukása után semmilyen „spirituális”, úgymond szellemi, vagy lelki örökséget nem hagyott maga után az uralma alatt álló népeknek. Az egyház korai ígérete szerint, melyek a „jézusi tanításokban” gyökereztek, — mely szerint az istenség előtt mindenki egyforma, mindenki egyenlő, — nagy hatást váltott ki az útmutatást, irányítást váró tömegekből. Mint a kommunizmus korai előde, ez a kereszténység egyenlőséget hirdetett — a túlvilágon, de nem ebben a földi életben. S e keresztény egyház elvitathatatlan „érdeme”, hogy karddal, vérrel terjesztette Európa „pogány”-nak mondott népei között a kereszténységet és a kereszténységre való térítéssel megismertette ezekkel a népekkel a judaizmus tanításait. Ugyanakkor el is hitette e népekkel a zsidóság világmegváltó, messiási hivatását az Ószövetség szerint. Vagyis a nem-zsidó, „pogány”-nak mondott népek számára a kereszténység egy lépcsőfok volt a judaizmus eszmevilágába.

A tömeges térítési sikereinek ellenére, melyeket a „keresztelésekkel” ért el az egyház, a belső hatalmi harcok következtében sokszor a megsemmisülés veszélyével kellett számolnia. Erkölcsi síkon, minden eszközzel a hatalom megtartásáért és kiterjesztéséért folytatott belső harcok következtében az oly sokat hangoztatott „keresztény erkölcs” képlete éppen a gyakorlati életben kifejtett tevékenysége miatt teljes vereséget szenvedett.

Az egyház erkölcsi téren vezető szerepét, tekintélyét elvesztette és hiábavaló volt minden „evangéliumokra” való hivatkozás, e tekintélyt visszaállítani, erkölcsi példának állítani nem lehetett. Ilyen körülmények között hatalmát megtartani csakis a legembertelenebb, legkegyetlenebb, véres szellemi- és fizikai terror-rendszerével tudta.

Az első pápák a lehető legnagyobb fényűzésben, nagy udvartartással, szeretőkkel, háremekkel körülvéve éltek, emellett a „krisztusi szegénységet” hirdették a hívőknek. Természetes jelenség volt, hogy törvényes, vagy törvénytelen utódaik számára kívánták biztosítani a pápai hatalmat, vagyis megtartani a családon belül. Az egyházi hivatalokat hatalmas pénzekért árulták és aki anyagilag megtehetette, bármikor vásárolhatott magának egy püspöksüveget, vagy éppen pápaságot is. Péter trónja a cézárok trónjának minden „ótvarát” örökölte. 500 év alatt, Symmachustól (498) VI. Gergelyig (1045) összesen 98 pápát sorol föl a történelem, akiknek átlag uralkodási ideje nem haladta meg az öt esztendőt. E pár évszázad alatt egy pápa mártír lett, kettőt megvakítottak, öt lemondott az életéért való télelmében, kilencet elűztek trónjukról, tizenegyet hivatalukban megöltek, míg kettő szó nélkül megszökött e magasztos hivatalból. A X.-ik században érte el tetőfokát pápai berkekben a minden emberi elképzelést felülmúló gyilkosságok, összeesküvések, büntettek, erőszakoskodások halmazata. Érdekesség szempontjából érdemes megjegyezni, hogy például a kiközösített Formosus nevű pápát (896) halála után sírjából kiásták, székre kötözték oszladozó holttestét és pápai bíróság elé „állították”. A holttestet örök kárhozatra ítélték, áldást osztogató három ujját letépték, majd a tetemet a Tiberis hullámaiba dobták. Egy év múlva a

pápát, aki ezt a színjátékot megrendezte, megölték. A szépséges római matróna, Theodóra, akitől mindenki rettegett Rómában, 18 éves fiát IX. János néven pápává koronáztatta, akit röviddel ezután 20 éves korában megöltek kiskorú szeretőjének az ágyában. „A szerelem mártírjaként halt meg” — írja róla Luitprand, Cremona érseke. Ugyanakkor a rettenhetetlen Theodóra a következő pápa, X. János szeretője lett, mely pápát Theodóra ugyancsak szépségéről és hasonló kegyetlenségéről híres lánya, Marózia gyilkoltatott meg féltékenységből. Marózia férjhez ment a spoletói herceghez, de a „keresztényi erkölcsök” jegyében egyáltalán nem tartotta kivetni valónak, hogy ugyanakkor III. Sergius pápa szeretője is legyen, mely viszonyból született fia követte apját a pápai trónon XI. János név alatt, 25 éves korában. Később Marózia újból férjhez ment és az új frigyét ki más köthette volna meg, mint törvénytelen fia, XI. János pápa. De a családi vonal tovább folytatódik, mert Marózia unokája már 16 éves korában, mint XII. János ül a pápai trónon, aki már ebben a serdülő korában a krónikák szerint (Luitprand) „szerelmi praktikák terén már széleskörű ismereteket szerzett.” Ez elé a XII. János pápa elé járult térden csúszva a „hatalmas” I. Ottó császár, hogy e pápa elismerje és neki adja a német-római császári címet és koronát. Ebben az időben egyetlen tisztességes nő nem lépte át a Vatikán kapuját, mert egész biztos lehetett, hogy a falakon belül megerőszkolták. XII. Jánost 24 éves korában meggyilkolták. Ezután IV. Benedek következett, akit elűztek és megöltek. Utána VI. Benedeket ágyában fojtották meg. VII. Bonifácot leszúrták, XVI. Jánost előbb megvakították, azután megölték. Betetőzésül következett a pápák történetében a legfiatalabb pápa, aki mintegy 14 éves lehetett, amikor trónra került IX. Benedek néven, aki

nemsokára ezután egyszerűen megszökött Rómából, hogy feleségül vegye szépséges első unokatestvérét.

Nyomatékosan szeretném kihangsúlyozni, hogy mind e fent leírt események a X. században történtek meg e „civilizált” keresztény Európában, ahová — az előbbi személyiségek által „pogány”-nak minősített — őseink éppen megtelepedtek és új hazát teremtettek a Kárpát-medencében Árpád vezérlete alatt.

Királyok és püspökök rémületére ezután egy zsidó származású pápa, VII. Gergely került a trónra (1073—1083). Az még rendjén volt, hogy az első jeruzsálemi egyháznak 15 zsidó püspöke volt. Jézus, Péter, Pál és a ezek által megszemélyesített ideák zsidóktól származtak, de a XI. században egy zsidó pápa már hátborzongatóan idegesítő jelenség volt e korban. VII. Gergely egy Baruch nevű római zsidó bankárnak volt az unokája. A római Pierlone bankház megalapítója. Vagyonát és befolyását illetően hasonló a későbbi korok Rotschildok bankházához. 1030-ban, 70 éves korában Baruchot megkeresztelték és a „Benedictus-Christianus-Baruch” nevet kapta. Egy évszázad alatt e Pierlone-ház három pápát adott az egyháznak. Az első, Baruch fia: János Gratián, mint VI. Gergely (1045-46). A második VII. Gergely, aki Angliát kiközösítette a „szentségekből”. Ugyancsak ő űzte el angliai trónjáról Jánost és a német trónról IV. Henriket is. A harmadik dédunoka Péter, aki ellenpápa lett II. Anacletus név alatt.

Meg kell itt említeni még III. Ince pápát is (1198-1216), aki folytatta VII. Gergely egyházi reformjait, s akiket Luther Márton a katolikus egyház „legnagyobb judaizálóinak” nevezett. (Joachim Prinz: „Pápák a ghettóból” c. műve szerint.)

A hagyományok szerint VII. Gergely „olyan csúnya volt, mint Pál apostol és az ördög együttvéve.” Egyházi hagyományok szerint, mint a „szent sátán” maradt meg emléke.

VII. Gergely meglátta, hogy a pápai hierarchia nagyon messzire távolodott az eredeti judaista tartalmi elképzelésektől és ez az egyház már egyáltalán nem képviseli az „isten földi országa” elképzelésnek a megszemélyesítését. Szerinte az egyház az isten országa e földön és annak a feje a pápa; tehát a pápa ekként viselkedjen. Aki nem tiszteli a pápát, az isten ellen támad. Elővette ő is a Talmudot a teológusokkal együtt és az előbbi alapján megíratta az új doktrínákat az egyház szerepét és a pápákat illetően. Természetesen judaizmusa érvényesült doktrínáiban és itt már felfedezhető az ortodox zsidó szellem, mert szerinte nem is Jézus, a fiú az egyház alapítója, hanem maga az Atya, vagyis Jehova. Kanonizált doktrínáiban ugyanúgy, mint előde, Ezdrás, kötelezte a püspököket, papokat, hogy feleségeiktől elváljanak, hagyják el családjukat hogy életüket kizárólag az egyháznak szentelhessék. Nők érintése tilos lett a papoknak. Betiltotta az egyházi hivatalok pénzért való megszerzését. Csakis felszentelt papok szolgálhatták ki a szentségeket.

Természetesen a legnagyobb reakciót e reformokra IV. Henrik fejtette ki, mert ezek óriási jövedelmektől fosztották meg őt. Itt tört ki az az ideológiai harc, hogy kinek engedelmeskedjék a papság: világi uralkodójának, vagy a pápának? Mint ismeretes, e harcból a pápa került ki győztesen és elűzte IV. Henriket. De Henrik elég jó politikus volt ahhoz, hogy a kizáratást visszavonassa a

pápával. Télen zsákba öltözve, mezítláb átkelt az Alpokon Canossa várába a pápa bocsánataért.

A pápa „jóságos tekintélyének” látszatmegtartásáért kénytelen volt engedni és visszafogadta, azaz megbocsájtott Henriknek. Végül az eredmény valójában az, hogy e „Canossa járással” Henrik lett a győztes a pápával szemben. Politikai hatalmát megerősítette. A második kizárást semmibevette, végi is elűzette a pápát trónjáról és ellenpápát nevezett ki helyette.

Gergely reformjai azonban legnagyobbbrészt megmaradtak és megtartották az egyházat az eredeti judaista elképzelések útján. Európa új uralkodói csakis a pápa általi felkenésük után váltak valóban uralkodókká, a pápa szentesítésével. Ennek az ára a pápai hatalom és célkitűzéseinek kiszolgálása volt a „felkenés” fejében. **E királyi hatalomban való megerősítéssel a keresztény katolikus király elveszítette abszolút függetlenségét és a pápa vazallusa, azaz hűbérese lett,** ha király akart maradni. Természetesen a pápai követelmények közé tartozott elsősorban az egyház országon belüli hatalmának a biztosítása is, a velejáró anyagi javakkal együtt. A keresztény „királlyá szentelt” uralkodó kötelességei közé tartozott a hit terjesztése, vagyis az apostolkodás is. Minden uralkodó köteles volt kereszténységre téríteni, nevelni saját népét minden eszközzel, mert ettől hatalmi helyzete függött. Ezenfelül e keresztény uralkodó köteles volt résztvenni más, nem-keresztény „pogány” népek megtérítésében is.

Egy korábbi fejezetben említettük, hogy valóságos nemzeti függetlenségről magyar esetünkben, kereszténységre való térítésünk óta nem beszélhetünk,

mert királyaink teljesen ki voltak szolgáltatva a pápai hatalomnak.

De legjobb bizonyítéka ennek az egész koronázási ceremónia. A koronázási ceremóniákat nyugaton szerkesztették az egyháziak; természetesen, hogy hatalmi törekvéseik biztosítása is benne van e koronázási „ordo”-ban, azaz ceremóniában.

I. István királlyal a leghitelesebb, vele kapcsolatos „ereklyénk” az egyetlen koronázási palást. I. István felesége, Gizella egy harangalakú miseruhát ajándékozott a fehérvári templomnak, melyről sokáig azt hitték, hogy István palástja volt. A palástba szőtt felirat is ezt bizonyítaná. A miseruhát minden valószínűség szerint a XII.-ik században alakították át palásttá. Mivel az Istvánnal való kapcsolat bizonyítása kellett az öt követő uralkodóknak, így e miseruha, később palást vált a koronázási kellékek egyik igen fontos darabjává. E palástba István képe van belehímezve a koronával és **lándzsával** együtt. Ez István idejében készült és a valóságot ábrázolta. Ami a legdöntőbb a „függetlenségi” kérdés esetében István idejében, az e miseruhába hímzett képén a korona mellett a **lándzsa** jelenléte.

Az ó-germán mitológia szerint MANNUS nevű istenség alkotta a világmindenséget és teremtette természetesen az embert is, melynek neve a „Mann”, azaz az „isten fia”. Ez istenség legfőbb hatalmi jelvénye a LÁNDZSA, azaz a „GER”. Ennek az istenségnek fiai tulajdonképpen a nagy hatalmi szimbólum gyermekei, azaz: „GER – MANN”-ok, vagyis a mai nevükön germánok. Ezek a lándzsa jegyében ennek az istenségnek az alattvalói és parancsait maradéktalanul kötelesek végrehajtani. Amikor az istenség valamelyik földi

teremtmenyét különleges feladattal valahová elküldi, akkor lándzsát ad a kezébe annak jeléül, hogy a lándzsa hordozója Mannus istenség ügyében jár. A későbbi időkben ez Nyugat-Európában annyira elterjedtté vált, hogy minden rangú hatalommal rendelkező valaki lándzsát adott az alattvalójának annak jeléül, hogy az ő dolgaiban jár, vagyis fáradozik, az ő ügyeinek a képviselője. Ezt a szokást a német-római császárságot megelőzően a rómaiak is átvették és az alattvalóknak, hűbéreseknak a függőségi viszony kifejezésére lándzsát adtak. Aki azt elfogadta, az a lándzsa adóját hűbérurának ismerte el. I. István királyunk a korona mellé lándzsát is kapott a pápától és ezt el is fogadta, vagyis a pápa vazallusává vált. Habár a koronát jóelőre a lengyelek számára készítették, mégis Istvánnak küldte el a pápa, mert a rettegett magyarok első királyát még sem lehetett ily hirtelen és nyíltan csak a lándzsával hűbéressé tenni. Tehát koronát is kellett adni a nyugati látszat megtartására. Amikor Aba Sámuel a ménfői csatát elvesztette 1044-ben, III. Henrik a koronát, a lándzsát és az összes pápai, a „királyi jelvényeket” visszaküldte Rómába, amelyeket a Veronika-kapu felett helyeztek el. Amikor később e kaput lerombolták, ezek a „díszek” is elvesztek. Így az eredeti „Szent Korona”, „Szent István koronája” itt tűnt el és soha többé nem került elő. III. Henrik császár a ménfői csata után az elkergetett Orseolói Pétert visszahelyezi a „királyi” hatalomba, de ekkor Magyarországot már meghódított, bekebelezett gyarmatának tekinti és az újból trónra segített Péternek, mint vazallusának csak lándzsát ad hatalmi jelvényül, azaz a hűbéresség jeléül, de nem koronát. Később azonban a magyaroknak korona kellett, mert az egyház hatalmát Magyarországon korona nélkül nem hogy

terjeszteni, de megtartani sem tudták volna. Ezért a jogfolytonosság, az apostoli királyság jogfolytonosságának biztosítására a nyugati koronázási „ordók” mellé három magyar sajátosság is megszokottá vált. A királyt mindig Fehérváron, az I. István által alapított templomban kell koronázni, ahol István sírja is van. Feltétlenül e koronázási palástot kell a királyra teríteni, mert ez közvetlen kapcsolatban volt az első „apostoli” királlyal és végezetül kell a korona. Így e három összesége a magyar számára biztosítja a látszatot a „Szent István” legenda folyamatosságára. Készült egy másik korona, mely részben Bizáncból, részben István fejereklyetartójából készült. **De a paláston mindenkor ott a kép a lándzsával, a hűbéresség jelvényével.** A királyt mindenkor csakis az egyháziak szentelhetik fel, olajjal megkenve, mint a bibliában az oltár előtt, a főpap lábánál. a földön hasonfekve, mint a bibliai történetben, Dávidnak Sámuel próféta által történt „felkenése” szerint. A későbbi korban a lándzsát a kard váltotta fel és ez lett a hűbériség jelvénye. Aki valakinek kardot adományozott, az azt jelentette, hogy ügyeinek képviselőjévé tette, vagyis annak hűbérura lett. Nálunk I. István király óta a királyokat csakis a főpapok koronázhatták meg, „szentelték fel” annak jeléül, hogy a hatalom csakis az egyházon keresztül származott „Isten kegyelméből” a királyra. Csakhogy az egyház kit „részesített” e kegyelmekben, azt az szabta meg, hogy „ügyei” intézésére mennyire volt megbízható a leendő király. A német-római császárt nem a helyi főpap, de maga a pápa szentelte fel annak jeléül, hogy itt sokkal nagyobb hatalomról van szó, mint egy egyszerű kis királyságról. 1045-ben, amikor III. Henrik Pétert visszahelyezi hivatalába, itt már kizárólag német hűbériségről van szó; ide már nem kellett korona,

egyházi áldás, mert a hűbéri hatalom kifejezésére elegendő a lándzsa is. Az egyháziak által felszentelt „koronás” király csak az egyház függvénye, így tehát több önállósággal rendelkezik. De a lándzsa és később a kard itt is elmaradhatatlan kelléke az egyházi felkenésnek, koronázásnak, mert a király függ az egyháztól és az esküszövegben elsősorban az egyháznak esküszik örök hűséget az új király. Koronázni csak templomban lehet, csakis egyháziak által; ekkor válik a király „Isten felkentjévé”, azaz „szent” királlyá. A koronázási mise keretében, az imákban az első helyen szerepel ez a tétel:

„Az Egyházat kell megvédeni, a hit ellenségeit szétszórni.”

A koronázási jelvények átadásánál legelőször a lándzsát, vagy később a kardot adják át a királynak és legutoljára a koronát:

„Vedd az ország koronáját, melyet a püspökök méltatlan keze helyez fejedre az Atyának, Fiúnak és Szent Léleknek nevében és értsd meg, hogy az a szentség dicsőségét és tisztességét és a bátorság erényét jelenti, és tudd meg, hogy **általa szolgálatunk részese leszel, s ezért nyújts segítséget Krisztus Egyházának minden balsorsában, és légy hasznos és előrelátó kormányzója az országnak.**” — mondja a szöveg.

De ebben a szövegben a lényeg az „általa szolgálatunk részese leszel” kitételben van. Mert a püspökök „szolgálatának”, vagyis az egyháznak szolgálójává válik a király. Mert ugyanebben és minden más szövegben első helyen mindig az egyházat említik és csak utána az országot.

Az I. István koronázása óta kialakult jellegzetes szokások, az egyház és a főúri rend érdekeit védő adalékok e koronázással kapcsolatban, valamint a korona későbbi szerepe, mely e királyi hűbéresség szimbólumává válik, szüli meg nálunk azt a téves és nem létező meghatározásokat, mint „Szent István Alkotmánya”, mely valójában soha nem létezett és semmilyen írott formában soha meg nem jelent. Valamint a korona „szentté” nyilvánítása, szimbólummá tétele, a magyarság azonosítása ez elképzelt „szentistváni koronával”, majd a „Szent Korona Tana”, mely valójában sohasem egy valóságos „ALKOTMÁNYT” képviselt, hanem az 1000 év óta szokásokból és a kor uralmi érdekeinek védelmére csúrt-csavart magyarázatok hagyatéka. Werbőczy a hírhedt törvényeiben igyekszik ezekből törvényt faragni vajmi kevés sikerrel és az egész „misztikum” valójában csak misztikum maradt a magyar számára, mely misztikum irányította, befolyásolta ezeréves történelmünket, de még napjainkat is.

Valójában még nem akadt senki, aki ennek valódi lényegét, jelentőségét megmagyarázta volna a magyarnak. Még ma is misztikum. Egy nemzet sorsának irányítása misztikumokra alapozva, annak a nemzetnek csakis a pusztulásához vezethet, ha az a misztikum egy idegen, vagyis római egyházi érdekek védelmére készült misztikum.

Így válik nálunk „törvénné”, hogy a király akadályoztatása, vagy távolléte esetén, a mindenkori hercegprímás gyakorolja a legfelsőbb hatalmat. Ezért nem lett Báthory-ból soha király, így adódott az a helyzet, hogy e „szentistváni” hagyatékok miatt egyetlen református nem álmodhatott arról, hogy Magyarországon valaha

király lehessen. 1945 után mintegy „visszavágásként” szovjet segítséggel ki más lehetett volna az első köztársasági elnök, mint egy református pap (Tildy Zoltán), közismertebben: „a palástos hóhér”.

Ez magyarázza meg Mindszenty hercegprímás görcsös ragaszkodását az 1945 után beállt új helyzetben a hazai talajhoz, mert mint az ország „első zászlósura”, őt „illeti” meg a hatalom, nem a megszállókat e „törvény” szerint. Abban a reményben, hogy a megszállók e hagyományokat esetleg majd tiszteletben tartják, nem akarta Magyarországot elhagyni. De amint az idők bizonyították, tévedett. S amikor az új szocialista állam rendezte viszonyát az egyházzal, kialakul az a fura helyzet, hogy az egyház elismeri az „ateista-kommunista” kormányt Magyarországon a „szentistváni apostoli kormányzat” jogutódának. Ez olyan „apostoli hatalommal” ruházta fel ezt az istentagadó-kommunista államhatalmat, melynek értelmében kinevezhet püspököket, főpapokat, de az egyház érdekeit védelmezni köteles Magyarországon. El kell tartsa a papokat, főpapokat, fenn kell tartsa hivatalaikat. Így az egyház katonái a „szocialista – istentagadó” rendszer fizetett zsoldosaivá váltak. Fura egy helyzet, de ne csodálkozzunk azon sem, ha a korona hazatérte után, a „szentistváni - kommunista jogfolytonosság” még nagyobb hitele és kidomborítása érdekében még a „Szent korona nevében” hozzák majd a rendeleteket, törvényeket a Magyar Népköztársaságban.

De mindez nemzeti függőségi viszonyunkon mit sem változtat. A valóság az, hogy első „szent” királyunk Róma vazallusa lett, ezzel eldobta magától és nemzetétől az abszolút nemzeti függetlenséget. Róma szolgálatába állott nemcsak ő maga, de utódai is. Tehát e pillanattól kezdve,

— a koronázás pillanatától kezdve — az elmúlt ezer éven át az **abszolút magyar nemzeti függetlenségről nem beszélhetünk még akkor sem, ha egyesek esetleg arra hivatkoznának, hogy ez „apostoli” királyság a kor divatja volt és csakis ilyen formák között lehetett katolikus királyunk. Ezért a katolikus királyi címért egy nemzet függetlenségét kellett feláldozni és egy nemzet önérzetét kellett a sárba taposni. elindítani a nemzeti pusztulás útján. A régi Vezérek Tanácsának idején ez elképzelhetetlen volt. S ez abszolút királyi hatalom jegyében énekelték a koronázási szertartások alatt:**

„Légy úr a te atyádfiain...” (mely az „Adjon neked a mindenható Isten” c. imában található bibliai idézet.) Ily állapot a Vezérek uralma alatt, vagyis a „pogány” korban elképzelhetetlen volt.

A keresztény korszakban kialakult magyar hűbéri társadalom uralkodóosztálya és az egész társadalmi keresztmetszet is átazonosult e nyugati mintájú szervezetre. Ha voltak is királyaink, akik e függőségi viszonytól szabadulni akarván, törekvéseikben egy valóságos független állapotot kívántak elérni, azonnal kitették magukat annak a veszélynek, hogy valamilyen kiszámíthatatlan úton „eléri őket Róma keze” és mégis csak kényelmesebb volt abszolút királyi hatalom egy esetleges visegrádi mérgezett fűgénéél, — mint ezt Mátyás királyunk esete is bizonyítja a sok példa között.

De még ezért a „megoldásért” is az ókorban kellett keresni a példát és Mátyás esetében megismételték Visegrádon Augustus római császár tragédiáját, akit szintén a felesége, Livia ölt meg mérgezett fűgével.

Mindenesetre egy tény tagadhatatlan: hogy egy zsidó VII. Gergelynek kellett visszatéríteni a keresztény egyházat az eredeti kitűzött cél útvonalára, a judaizmus eszmei felfogásának a terjesztésére. VII. Gergely után már nem olvashatunk a pápák történetében oly véres drámákról, mint az őt megelőző korokban. Egyetlen pápát sem vakítottak meg, nem gyilkoltak meg ezután olyan eszközökkel, mint VII. Gergely előtt. Azt is elérte, hogy utána soha többé tizen-éves korú fiatalember nem kerülhetek Péter trónjára. Ez az a korszak, mely valójában felelevenítette a platói eszméket, a görög gondolkodást az egyházban, hogy biztosítsa a szabad fejlődést a Philó-féle elgondolásnak. A judaizmus és Plató elméletének összekapcsolását a kereszténység formájában.

Az Árpádot megelőző idők avarjai komoly problémákat okoztak ez Európára kiterjedő hatalmi törekvéseknek. Örökös háborúskodásban álltak avarjaink e nyugattal, mely folytonos háborúskodások végül is felőrölték katonai erejüket és az avar birodalom feloszlott. Nyugat által „Nagy” Károlynak nevezett túlbuzgó keresztény uralkodó a pápaság támogatását élvezve, élete hivatásának céljaként tűzte ki az avarok áttérítését, vagy megsemmisítését. E hosszadalmas harcok nemcsak az avarokat, de Károly halála után az ő birodalmát is a felbomlás útjára vitték. Utódai képtelenek voltak Károly örökségét megtartani, munkáját folytatni. Károly a nyugat-európai templomokat az elrabolt avar kincsekkel, ötvösművészeti remekművekkel gazdagította, díszítette. Lassan az avarok szerepe és jelentősége elhalványul Európa történelmében. Nemsokkal ezután megjelenik keletről az avarság vérségi utóda, Árpád magyarjai, kiknek jelenléte jogos örökségükben újra lázba hozta a

keresztény Európát. Róma ismét a „hun veszedelemtől” retteg a keresztény nyugattal együtt. A keletről megjelent utód örökösödési jogait az akkori korban tökéletesebb és hathatósabb fegyvereivel érvényesíti is. A keresztény krónikák feljegyzései szerint végrehajtott „rabló-hadjáratok” — „kalandozások” mögött azonban véres történelmi tanulságok rejtőznek. Az avar példa ott lebeg a magyar vezérek szeme előtt és a nyugat irántuk táplált érzelmei az új hazában még fellelhető avar utódok szájáról tudatosul. S a nyugatra „kalandozó” magyar a keresztény templomokat díszítő arany és egyéb kincseket, mint jogos tulajdonát visszaszerzi, melyeket Károly uralkodása alatt a holtak el avar elődeiktől. Tudatosítani kellett a nyugattal azt is, hogy itt egy lélekben erős, egységes, friss, életerős néppel áll szemben, mely katonai erejénél fogva nem retten meg senkitől és nem kíván az avarok sorsára jutni. Fegyvereinek felsőbbrendűségét, katonai erejét hamar megismeri a nyugat és a helyzet aggodalommal tölti el Nyugat-európát. Mi lesz, ha Attila nyomdokaiba lépnek a „hunszármazékok”? Mi lesz, ha esetleg befejezik Attila munkáját és Róma előtt nem állnak meg? Ezeket úgy látszik, sem a „pestis járvány”, sem a pápáknak adott szó megállítani nem fogja. Minden lehetőségük meg van rá, hogy lerohanhatják, meghódíthatják egész Európát. Kívülről, katonailag verhetetlenek. Az általuk fogságba ejtett „rabok” a váltságdíj kifizetése után sem hajlandók elhagyni a magyarok házatáját, mert a magyarok foglyaként több szabadságot élveznek, mint saját hazájukban. Az egész társadalmi berendezkedésük, hitfelfogásuk életveszélyt jelent a hatalmát terjeszteni kívánó keresztény világ számára. Az új ország a keletről jövő kereskedelem európai központja, mert a legnagyobb köz- és vagyon-

biztonság uralkodik e vezérek alatt. A határaikon túl élő keresztény feudalista társadalom jobbágysai megszöknek földesuraiktól, a magyarokhoz menekülnek, mert azok befogadják őket és egyenjogú tagokká válnak e „pogány” társadalomban. Ők maguk templomot nem építenek, mindenkit hagynak a saját hite szerint élni. Olyan istent imád mindenki fennhatóságuk alatt, amilyent akar. Még a szaracénok is kedvelik a magyarokat és már feljutottak egészen a visegrádi Duna-kanyarig. Bizánc is igyekszik megnyerni barátságukat, adót fizet nekik.

Nyugati keresztény szemszögből ezek túrhetetlen állapotok. E népet kívülről, katonai erővel megsemmisíteni nem lehet! Tehát kereszténységre kell téríteni őket. Vezéreiket nyugati hercegnőkkel kell összeházásítani. Találni kell köztük valakit, aki hajlandó eltávolítani a Vezérek Tanácsát és hajlamos az egyeduralkodásra. Valamiféle vérszerződés köti össze őket, ezt kell valahogy megsemmisíteni a keresztény felfogással, mert ez a titka minden politikai erejüknek. A vezérek fiait nyugati, keresztény módszerrel kell nevelni papok által. Ez kettős célt szolgál. Egyrészt túszoikat kapunk; a másik előnye, hogy az abszolút egyeduralkodás előnyeit ismerik meg e fiak. Nyugat békét ajánl, de e béke mögött álnok tervek húzódnak meg.

A magyar nézet viszont azon az alapon, hogy ha már itt vagyunk, ez új hazában, most már inkább éljünk békében a szomszédokkal, hogy jobban gyarapodhassunk. Katonailag félnünk nem kell, mert akkor és oda csapunk le, amikor és ahol a szükség megkívánja. Barátkozzunk! Küldjük fiainkat hozzájuk, hátha tanulnak valamit tőlük, ez békés szándékaink bizonyítéka is. Komoly hozománnyal

rendelkeznek ezek a nyugati hercegnők, nem fog ártani a „nyugati sógorság”. Tévedtek!

Nem valószínű, hogy nem tudtak volna a kereszténység térítő szándékairól. Véres példák állottak előttük e térítésekkel kapcsolatban. Ott volt az avar példa. Az egyház meghódítja, vérrel-vassal kereszténységre téríti a lengyeleket 966-ban. Mégis abban a tévhitben, hogy ez velük nem történhet meg katonai erejük miatt, minden ellenkezés nélkül beengedik a nyugati hittérítőket az országba. A fejedelem és a vezérek házaiban már keresztény asszonyok nevelik az utódokat a X.-ik században.

Géza fejedelem már hajlik a kereszténység felé, mert kecsegtetőnek látszik ez a keresztény abszolút királyi hatalom. Ebben az uralkodói helyzetben nem függne a Vezérek Tanácsától. A Szer valójában őrajta uralkodik, mert a Szer alkotja a törvényeket, ő csak végrehajtja a Szer rendelkezéseit. Mint fejedelem e Szer előtt felelős tetteiért. A Szeren ott vannak nem-csak a vezérek, de minden nemzetség feje is. Mindegyik a maga családközösségének az érdekeit igyekszik védeni, vitatkoznak, s neki e vitákban döntő szava nincs! Amit a nagycsalád közösségek képviselői határoznak, neki az a törvény. E törvényt megszegni nem lehet. Baj van a nemzetséggel is, mert végsőfokon neki, a fejedelemnek azok is parancsolnak. Azok őrzik ellen, hogy hogyan hajtja végre a Szer határozatait. Végsőfokon ez a fejedelmi cím csak egy üres cím. Az egész nemzet tisztelete veszi körül, igaz, de önmaga sokat nem határozhat. Dehát így volt ez már ősidők óta, ennek így kell lenni, mert a Törvény, az ősi Vérszerződés törvényei

ezt így írják elő. Kecsegtető valami ez a királyi cím. Máshol is vannak királyok, kiknek szava a Törvény.

Gézának tetszett a gondolat, de az ország királyságra való átalakításába már nem mert belefogni. Rettegett a legszentebb törvény, a Vérszerződés megszegésétől. Saját népével kellett volna szembefordulnia, saját vérei ellen kellett volna kardot emelni, ami a legsúlyosabb következményeket hozhatja rá; nemcsak sajátmagára, de utódaira is felhossa a vér átkát. ősi hitének parancsai visszatartották e legszentebb vallási törvény megszegésétől.

Fiát, Istvánt már katolikus német, olasz papok, lovagok nevelik, oktatják a nyugati hadviselés és lovagság mesterségére. Diplomáciai okokból már kiszemelték leendő feleségét is. István már magába szívta a keresztény vallási elemeket. Cseh katolikus oktatói már meggyőzték, hogy ősi „pogány” hite nem tetszik a keresztény istennek, és ha a fejedelmi székbe kerül, nemzete érdeke, hogy népét elvezesse az üdvösség útjára. Meggyőzik apja példájával, kinek mennyi gondja, baja van a Vezérek Tanácsával. Neki, mint a jövőbeli királynak ilyen gondjai már nem lesznek. Ő lesz a teljhatalmú uralkodó, maga a TÖRVÉNY egy személyben.

A fiatal Istvánnak tetszik a gondolat. Számba veszi a vezéreket, leltárt készít leendő ellenfeleiről, akiket véres csatákban kell majd legyőznie, hogy egyeduralmát megteremthesse. Ez testvérháborút jelent, ami ugyan a régi törvények szerint a legnagyobb bűn, de hát ez már őrá nem vonatkozik, mert keresztény lett. Csakhogy önerejéből mindezt végrehajtani nem tudja. A nemzetségek erősek, hatalmasak. A katonai segítség külföldről rendelkezésére áll. Amikor megházasodik, a

bajor hercegnő kíséretében már „tízezer páncélos német vitéz” jön az országba, hogy a királyt megvédelmezze saját népének haragjától; ugyanakkor gondoskodik arról is, nehogy a király meggondolja magát és visszatérjen a régi útra.

Ezzel megkezdődik európai történelmünk tragédiája. Elindulunk a süllyedés útján, hogy ezer év elmúltával egy katonai nagyhatalomból csak parányi foltta váljunk a térképen.

István a maga erejéből soha nem tudta volna a magyarságot a kereszténységre téríteni. Ehhez külső segítségre volt szüksége. Ahhoz, hogy királyi hatalmában megmaradjon, közvetlen környezetének ereje elégtelennek bizonyult. De e keresztény áttérítéssel valójában az egységes nemzeti erőt bontotta meg, mely tulajdonképpen a magyarság erejének a titka volt. E megbomlott nemzeti egység csakis katasztrófával végződhet egy nemzet jövője szempontjából.

Sokat hallottunk már gyermekkorunk óta a „turáni átok”-ról, de ennek a magyarázata mindig elmaradt. De a nép száján, lelkületében élt és megmaradt a mai napig. Jelentőségét az iskolákban soha nem magyarázták meg, mert ez átok tulajdonképpen akkor kezdett lesújtani ránk, amikor István idegen segítséggel kereszténységre térítette népünket a fegyverek erejével.

A régi, mesélő magyar történelemtanítás azt állítja Anonymus írásainak alapján, hogy őseink Etelközben kötöttek Vérszerződést, mármint a „Hét Vezér”, hogy egy közös nemzetcsaládot alkotnak és a jövőben jóban, rosszban együtt kitartanak.

A történelmi valóság az, hogy messze keleten, a templomot nem építő népeknél e TURÁNI NÉPEKNÉL a legszentebb vallási törvény a VÉR TÖRVÉNYE volt. A vallási felfogás, a hit szerint a vér volt az emberben az élet hordozója, vagyis a vér isteni szimbólum, az élet jelképe volt. A NÉGY ELEM - A NAP (TÚZ), VÍZ, FÖLD, LEVEGŐ képezte az isteni életalkotó erőt e világban, de az emberben az isteni lény a vérben jelent meg valósággá. Ez természetes következtetés volt, mert akinek kifolyt a vére, abból elszállt az éltető istenség, tehát e vérrel törvényszerű kapcsolatban kell álljon az ÉLET fogalma. Akiben nincs vér, abban nincs élet. Éppen ezért a legszentebb családi kapcsolatok a vérszerinti kapcsolatok voltak. E családok létszáma emelkedésével nemzetségek, népcsoportok alakultak ki belőlük, de a közös ősrre való tekintettel e népek között e szent vérségi kapcsolat fennállt.

Aki e vérségi kapcsolatokat valamilyen formában megsértette, az az isteni élettörvény ellen vétett, ami a legnagyobb bűnnek számított. E korai idők életkörülményei következtében a fennmaradás, a túlélés alapfeltétele az egymásra utaltságban rejlett. Ilyen összefogás természetesen adódik a családi, vagyis a vérségi kapcsolatokból. E kapcsolatok ellen vétő valójában az egész közösség létét is veszélyeztette, tehát ez megbocsájthatatlan vétségnek minősült. Az idők folyamán ez annyira a tudatba ivódott, hogy e keleti népek között a legszentebb törvényé vált. Testvérgyilkosság, vagy e közösség tagjának vérét ontani e közösségen belül, a legnagyobb bűnnek minősült. Nemcsak az egyén élete, de ezen keresztül a közösség léte is e vérközösség képében jelentette az egyén és a közösség fizikai létét, életét is,

mely a hitfelfogás szerint közvetlen kapcsolatban állt az ISTEN fogalmával.

Amikor valamilyen fogadalomra, vagy eskütételre került sor, egy szerződésre, mi mással lehetett volna megpecsételni, mint a fogadalmat kötők, a szerződést kötők vérével.

Regino krónikájában olvasható, hogy eleink annyira pogányok voltak, hogy semmilyen istenük nem volt, de vérre, farkasra, kutyára esküdtek.

Honnan tudhatta volna ez a szerencsétlen vad katolikus, hogy e mögött a jelenség mögött az ember által elképzelhető legmagasztosabb istenszemlélet és életszemlélet húzódik meg? Az is tudott dolog hogy a termékenységi kultuszok egyik jelképes állatai közé tartozott a farkas és a kutya is. A kutya elég szapora állat. Fajtáján kívül is elpárzik, amikor párzási ideje eljön, mert ösztöne szerint a szukának életet kell hozni a földre, szaporodnia kell! Mindegy, hogy mely fajtából, de szaporodási ösztöne szerint neki meg kell termékenyülnie. A farkas már magasabbrendű állat. A farkas már zárt családi közösségben él, falkában. A farkas családi élete, párválasztása hasonló, talán legközelebb áll az ember viselkedéséhez. A farkas „életfelfogása”, mely ugyan ösztönszerű, de emellett tudatosnak látszik, viselkedése, egész életmódja alapján ítélve nemes állat. Családi szimbólum, a családi élet jelképe. (lásd Romulus és Remus történetét.)

Hogy mikor és milyen formában, milyen módszert használtak e vérrel való pecsételéssel egy szerződés szentesítésére, azt a mindenkori fogadalom, vagy szerződés fontossága határozta meg. Az adott szó mellett

sokkal nagyobb jelentősége volt a vérnek minden írásnál, mert a vér szent és a vallási felfogás szerint ennél nagyobb jelentőségű hitelesítést semmi sem adhatott. Amikor e népek valamilyen egyezséget kötöttek, elővettek egy kutyát és azt az egyezés színhelyén karddal kettévágták azért, hogy aki e szerződést megszegné, annak vére úgy folyón ki, mint e kutyáé, valamint további termékenysége, azaz életadó, életfolyamatosító képessége ugyanúgy szűnjön meg, mint az megszűnt a termékenységi szimbólum, a kutya esetében. Amikor egy fontos szerződést kötött valaki és még nagyobb súlyt kívánt adni szavának, az kötelezettségének teljes magára vállalása jeléül farkast vágott ketté annak kifejezésére, mint ahogy a farkas, a családi élet szimbóluma, úgy a saját családi életének, vagy nemzetségének folyamata is szűnjön meg, mint a farkasé, ha a szerződést megszegné. Katolikus, keresztény szemszögből, e látvány ősi jelentőségének ismerete nélkül úgy tűnik, mintha ezek valóban vad pogányok lennének, istenük sincs, mert a kutya, vagy a farkas vére esküsznek. De e „pogánynak” minősített jelenség mögött sokkal több komolyság és valóságos istenhit rejtőzött, mert fizikai szemléltető eljárással hívta ki magára a szerződéskötő a végzetet, ha a szerződést megszegné. Nem egy mesebeli, érthetetlen istenség nevére esküdött, hanem magára az ÉLETRE, melynek megszűnése a szeme előtt kifolyt vér formájában látható, érzékelhető. képben elevenedett meg. Aki ilyen szerződést kötött, azt ugyan soha meg nem szegte, mert önmaga mondott átkot saját fejére és vallási hite szerint ez átok beteljesedésében rendíthetetlenül hitt is.

Legmagasztosabb szerződéskötés volt a házasságkötés. A házassággal két család vont a szorosabbra e vérségi köteléket. Az utódok már mindkét család vérét hordták magukban, tehát e két család az utódok révén egyazon vérközösség szorosabb kötelékébe tartoztak. Ha a házasságkötés esetleg távolabbi

népcsalád összekötését jelentette, ennek jelentősége még nagyobb volt, mert e távolabbi kapcsolatot hozta egymással közvetlen közelségbe. A házasságkötő feleknek fogadalmukat saját vérükkel kellett megpecsételniük már az egybekelés pillanatában, hogy e családközösségi kapcsolatot valóban komolyan vették és az életfolyamat biztosítására eltökélt szándékuktól semmi sem tántoríthatja el őket.

Házasságkötési jelképeink közé tartozott, hogy a vőlegény és a menyasszony a szertartás színhelyén megjelenve, az általuk hozott két faágacskát kereszt formájában összekötötte. Függetlenül anyagi helyzetüktől, az ágacskáknak egyenlő hosszúnak kellett lenni, mert az új élet indulásánál e házasságba egyenlő ranggal, eséllyel indultak, az élet folytatására. Mindkettő egyenlő felelősséggel tartozik azért, hogy e házasság ne csak tartós, de termékeny is legyen. Az ágacskák így összekötve egyenlőszárú keresztet képeztek, melynek négy ága egyben jelképezte a négy életadó és életet fenntartó elemet is. Népművészetünkben nagyon sok helyen és formában még ma is megjelenik ez az egyenlőszárú kereszt, melynek valójában semmi köze sincs a kereszténység keresztjéhez. Az első az életnek, a másik a halálnak a jele, tehát jelentőségük homlokegyenest ellenkezik egymással. De az ágacskák összekötése egyben szimbolizálta az életfát is, mert a szent fa ágainak összekötéséből hajt ki az új élet ága, hogy az utódokban hatalmas fává terebélyesedjék. Természetesebb, fenségesebb, valóban az életből, a természetből vett jelképeket ennél elképzelni ma sem lehet. Szentségük, nagyszerűségük éppen e természetes egyszerűségben nyilvánult meg, mely mindenki által érthetően, a maga egyszerűségében magyarázta a

legnagyobb „misztikum”, az élet jelentőségét és folyamatának fontosságát.

A házasságkötés a legszentebb lépés volt az élet folytatása felé, amikor különböző családok vérségi rokonságba kerültek egymással. Ennek kidomborítására a szerződő felek, mi sem természetesebb, mint saját vérükkel pecsételték meg e szerződést és borba csepegtetett, összekevert vérükből ittak mindketten annak jeléül, hogy e pillanattól kezdve szétválaszthatatlan vérségi kapcsolat köti össze őket egymással. E szerződést a vallási felfogás szerint ezután felbontani, vagy bármilyen formában megszegni nem lehetett a legsúlyosabb átok terhe alatt. Az élet kézzelfogható, látható jele, a legszentebb isteni szimbólum, a vér, mely összekötötte, egybefonta őket megbonthatatlanul. A társadalmi felépítés terén minél jobban tágulnak a méretek, annál jobban nő e VÉRSZERZŐDÉSNEK a jelentősége.

Itt meg kell említsük azt is, hogy mi magyarok híresek vagyunk arról, hogy igen választékosan, sőt „művészi” tudunk káromkodni. Ez tagadhatatlan tény, az élet valósága. Rajtunk kívül talán csak a török nyelv képes hasonló teljesítményekre. Sajnos, nyelvészeink még ezen a téren összehasonlításokat nem végeztek más nyelvekkel, pedig bármilyen furcsán hangzik is, de e területen nyelvünk eredetével és — mondjuk ki bátran, — fejlettségével kapcsolatban nagyon sok új felfedezni való van! Minden választékosságunk ellenére, káromkodásaink között sehol nem szerepel semmilyen formájú káromkodás a vérrel kapcsolatban. Káromkodó kifejezéseink „enciklopédiájából” a magyar szóhasználat a vér fogalmát száműzte. Eredetét ugyan megtalálni már nem nagyon

lehetne, de az egyetlen nyelv, melynek káromkodásaiban a vér szerepel, az közvetlen szomszédságunkban, az elszlávosodott szerbekenél van meg még ma is. Ha a szerb valamilyen rettenetesen nagy és sértő káromkodást akar valakire mondani, azt a káromlandó vérevel kapcsolatban mondja. Tehát a legnagyobb átok, amit valaha valaki kimondhat, azt csakis a vérrel, az isteni éltető elemmel kapcsolatban teheti.

De valójában mi a helyzet akkor, ha e szerződő felek a saját fejükre kimondott átok következtében ez átok beteljesedését saját bőrükön kezdik érezni? A válasz csak az lehet, hogy valahol valóban felhoztuk magunkra valamilyen cselekedettel ezt a rettenetes átkot és annak minden következményét.

Őseink már sokkal korábban, évezredekkel Etelközt megelőzve éltek a VÉRSZERZŐDÉS jegyében. Katolikus krónikáinkban Etelköz csak egy igen későre dátumozott kiindulópont a magyarság számára a történelem útján. A Vérszerződés fogalma nem Etelközben született. Az is bizonytalan, hogy ott ez valóban megtörtént-e abban a formában, ahogy azt a krónika feljegyezte. Köthettek ott szerződést más népcsoportokkal, akik a magyarság közé akartak telepedni, de ne feledjük el azt a tényt sem, hogy Etelközben már szoros nagycsaládi szövetségben éltek magyarjaink, tehát az akkori életmód és életkörülmények ismeretében ott magyarvérűnek magyarvérűvel semmilyen szerződés kötésére ezen a szinten szüksége nem volt. Azokat már évezredekkel előtte a közös nyelv, a közös eredet, a közös vallási felfogások már e vérségi kapcsolatok alapján szorosan egybefonták.

Az új hazába telepedve e vérségi alapokon álló társadalom e vérségi törvények alapján rendezte be

államéletét. E berendezkedés nem Etelközből, de már az azt megelőző ősi idők óta irányítója volt e magyar közösségnek. Ha a PUSZTASZERI ALKOTMÁNY részleteit vizsgáljuk, kitűnik, hogy e törvény szelleme irányítja ezt az egész alkotmányozó gyűlést. Semmi újat itt nem alkottak, csak megerősítették, hogy az új hazában a régi törvények ugyanúgy, változatlanul tovább érvényesek, mint azelőtt. Az új környezet követelményeihez igazodva, a különböző nemzetségek elhelyezkedése, vagyis az ország felosztása az egyetlen új jelenség ez alkotmányozó gyűlés előtt. Ami magától értetődő jelenség.

Ha Pusztaszeren születik e törvény, illetve új ALKOTMÁNY, fizikailag lehetetlen lett volna oly rövid idő alatt ez új törvénytárat tudatosítani és Európa legnagyobb közbiztonsággal rendelkező államát megteremteni, ha ez az ALKOTMÁNY nem évszázadokra, de évezredekre nyúlik vissza és azt szinte ösztön-szerűen hajtja végre mindenki az új hazában is. Az itt talált és behódolt népek számára ez új világ igen tetszetős lehetett, mert a honfoglalás után e törvények befogadása egyáltalán nem volt probléma ezek számára. Az AVARSÁG maradványainak sem volt új ez az Alkotmány, mert ugyanarról a töről fakadtak ők is, tehát e törvények úgymond már a vérükben éltek. Végre a nagy zűrzavar után rend lesz. ősi rend lesz, mely szerint az élet megkönnyebbül. László Gyula neves kutatónk munkáiból kiderül, hogy az általa feltárt „avar temetők” között itt - ott, nagyritkán találni Árpád-kori „magyar” sírokat. Az is elfogadható megállapítás, hogy az Árpád-kori temető tulajdonképpen tükörképe az Árpád-kori településnek, vagy falunak. E ritkán előforduló „magyar” sírokból természetesen következik, hogy az avarság által lakott

területekre nem kellett tömegével telepíteni „honfoglaló” magyarokat, hogy azok a pusztaszeri Törvényeket betartsák és nehogy államot képezzenek az államban saját elképzeléseik szerint. Teljesen bizonyos, hogy az avarság maradéka csak régi törvényeinek felelevenítését látta a Pusztaszeri Alkotmányban, így számára e törvények szerint élni semmi nehézséget nem okozott. Talán legjobb bizonyíték ennek az alátámasztására, hogy az új keresztény törvények bevezetése után évszázadok vasszigora sem tudta ez új keresztény törvényeket meghonosítani a fegyverrel e törvényekre kényszerített nép lelkében. Tehát a Pusztaszer és fogalma ősi eredetre vall, mely szerint az új államélet csak folytatása volt a réginek.

A Vérszerződés vallási köteléke valamint a „pusztaszeri Alkotmány” államélet irányító szerepe kizárta azt a lehetőséget, hogy bármelyik nemzetség úrrá lehessen a másik nemzetségen vagy egyik a másik vagyonának, anyagi javainak kárára gyarapodhasson. A Szer, vagyis a „parlament” hozta meg a törvényeket és a választott fejedelem csakis e törvények, rendelkezések végrehajtó hatalma volt. A katolikus krónika- és történelemírásból igen ügyesen kimaradt az a döntő fontosságú rész, hogy a Vérszerződés megszegése **milyen következményekkel jár a szerződésszegőre, de ezenfelül még az egész nemzetségére is**. Mai hivatalos irányított történelem-szemléletünk csak István „nagy művéről” emlékezik meg, de még most sem hajlandók a lényegre tapintani. Valójában István nem nemzeti érdekből, hanem egyéni hatalomvágyból számolta föl a VEZÉREK TANÁCSÁT idegen fegyverek segítségével. Az efajta történelemírások annak ellenére, hogy állítólag mindig az „emberrel” foglalkoznak, szándékosan elhallgatják és elkerülik a

valóságos egyéni „motivációt”, vagyis azt az egyéni emberi törekvést, mely mindig azt nézi, hogy „jó, jó, de ebből mi az ÉN hasznom?” Minden misztifikált és agyondicsőített uralkodó tettei mögött sohasem tűnik fel a valóságos ember és annak önző egyéni érdeke.

Történelemírásunk szerint csakis „szentekkel” vagy „bábokkal” van tele történelmünk tárháza, de nem emberekkel. Egy - egy király szent volt, de miért? Kinek az érdekei szabták meg „szentségét” vagy hitvány „bábságát”? Ahogy történelmünket, nemzeti tragédiáinkat ismerjük, nyugodtan kijelenthetjük, hogy **sohasem az abszolút nemzeti érdek, de más érdekek szabták meg uralkodóink nagyságát vagy hitványságát.**

István királyunk is ember volt. Húsból, vérből való ember, telve ugyanolyan emberi hibákkal, mint minden más földi halandó. Ha egyszer ezt az egyéni hatalomvággal telített „embert” venné történelemkutatásunk bonckés alá, akkor kiderülne, hogy **ezeréves romlásunk, minden nemzeti nyomorunk ELINDÍTÓJA e „szent” királyunk „nagy műve” volt.**

Ezer év távlatából azt látni, hogy korának legfejlettebb, legdemokratikusabb társadalom-berendezkedési formáját idegen fegyverek segítségével szétzúzta, hogy e társadalmat fejlődése útján egy évezredre visszavesse a legsötétebb középkor szellemi elmaradottságába.

Saját fajtája ellen fogott fegyvert, hogy saját fajtájának vérént ontsa. De ezt még betetőzte azzal, hogy idegen fegyvereket is segítségül hozott saját vérenek rabszolgasorsba való kényszerítésére. Új istent kényszerített népére annak ősi hite elpusztításával. Minden addig élő és létező ősi törvényt eltörölt, hogy egyéni abszolút uralmát biztosítsa. Népe nyakára

idegeneket telepített, hogy azok segítsenek népe elnyomásában. Összetörte a nyugati népek által ismeretlen, vérségi törvényekre alapult nemzeti, lelki, politikai egységet. Magyart magyar ellen fordított, hogy azok egymás vérét ontsák az új istenért és az új feudalista rabszolgatartó rend megteremtéséért. Mindent, ami addig ősidők óta szent volt, idegen fegyverek és saját fegyverének erejével elpusztított. Saját népe nemzeti függetlenségét dobta oda az idegenek egyéni uralmának biztosításáért. Ez a „szent” István a judeokereszténység terjesztésének és saját egyéni hatalmának érdekében **TESTVÉRGYILKOSSÁ** tette a magyart! Az általa megrontott és szétbomlasztott nemzeti egységet egy évezred alatt képtelenek voltunk megvalósítani, mert **ez általa behozott idegen eszmék mótelyétől testvérgyilkossá vált magyarság a kereszténység szellemében teljesen elidegenült egymástól, saját magától.**

Az ősi törvények szerint bűne leírhatatlan, mert egy életerős, fiatal, fejlődőképes nemzetet a nemzeti pusztulásba vitt a királyi címért.

A már korábban leírt X. században, a Vatikánban uralkodó „keresztény erkölcsök” példáján nekibuzdulva először is közvetlen rokonságát, saját családját irtotta ki vadállati kegyetlenséggel a római mintára. Keresztényi kegyelettel megvakítottatta, forró ólmot öntetett füleikbe, vagy családtagjaikkal együtt élve eltemettette, felnégyeltette rokonságát, kiknek neveit egy lapon említeni e nemzetgyilkossal hitünk szerint szentségtörés lenne. Az egyszerű magyart csak karóba húzatta, vagy tömegével élve eltemettette. Csanáddal vívott harcának győzelme után CSAK 40.000 magyart hányatott kardélre német segítséggel e jámbor keresztény uralkodónk.

Akad-e már valaha magát „magyarnak” nevező történész, aki e tényeket összegyűjtve valóban lemérte volna e nemzetgyilkos áruló tevékenységének súlyát és az ezt követő magyar ezerévre kiható nemzetromboló hatásait? Valóban isteni csoda, hogy még élünk és magyarul beszélünk.

Turáni Átokról beszéltünk. Van, létezik ez az átok és még ma is érezteti hatását rajtunk. Hol van a nemzeti egység? Létezhet-e? Beszélhetünk-e egyáltalán nemzeti egységről, amikor a judeokereszténység nemzetromboló szellemi rabláncától ezer év multával sem tudtunk megszabadulni? Sajátmagunk hoztuk magunkra ezt az átkot a Vérszerződés megszegésével. Testvérgyilkosokká váltunk. Elhagytuk ősi Istenünket, hitünket, idegen érdekekért gyilkoltuk halomra a saját magyar vértestvéreinket. Sokkal nagyobb becsülete volt nálunk az idegennek az elmúlt ezerév alatt, mint saját népünknek, a magyarnak, kivel egyazon ősi töről fakadtunk, kivel együtt szenvedtük végig ezt az átkozott ezerévet.

A Vérszerződésben sajátmagunk mondjuk az átkot magunkra, ha e Szerződést megszegjük. E vérszerződés turáni eredetű, ennek megszegéséből eredő átok súlyát is ide kell eredeztetnünk. Nincs olyan nép a földön, mely e Vérszerződést hasonló következetességgel szegte volna meg, mint mi az elmúlt keresztény ezerév alatt. Ki okolható ezért? Nem sajátmagunk vagyunk-e okozói ez átok minden következményének?

De e Turáni Átkot emlegetve, végső fokon az ostobaságban gyökerezik még ennek az átoknak a beteljesedése is. Túlbugzó, hívő keresztény magyarjaink még a saját bibliájukat sem ismerik és ezer év alatt képtelenek voltak hitbuzgalmukban megérteni, hogy valójában a keresztény

újszövetség mit tartogat számukra és ennek az „üdvözítő” hitnek tulajdonképpen mi is a célja?

Lássuk, mit örökített meg „Máté” evangélista, mely az evangélium szerint Jézus mondása volt: (Máté 10. rész, 34. verstől.)

34. — *„Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet bocsássak e földre; nem azért jöttem, hogy békességet bocsássak, hanem hogy fegyvert.*

35. — *Mert azért jöttem, hogy meghasonlást támasszak az ember és az ő atyja, a leány és az ő anyja, a meny és az ő napa között;*

36. — *És hogy az embernek ellensége legyen az ő házanépe.”*

Ezt megelőzően a 21. vers sokkal tömörebben nyilatkozik:

— *„Halálra adja pedig testvér testvérét, atya gyermekét; és támadnak magzatok szüleik ellen, és megöletik őket.”*

„Lukács” evangéliuma ezt megismétli és még tömörebb formában félreérthetetlenül megvilágítja a célt:

Lukács 12. rész, 49. vers:

— *„Azért jöttem, hogy e világra tüzet bocsássak: és mit akarok, ha az immár meggerjedett?”*

Majd ugyanezen rész 51. versétől így folytatja:

51. — *„Gondoljátok-e, hogy azért jöttem, hogy békességet adjak e földön? Nem, mondom nektek; sőt inkább meghasonlást.*

52. — *Mert mostantól kezdve öten lesznek egy házban, a kik meghasonlanak, három kettő ellen, és kettő három ellen.*

53. — *Meghasonlik az atya a fiú ellen, és a fiú az atya ellen; az anya a leány ellen, és a leány az anya ellen; a napa a menyé ellen, és a menyé a napa ellen.*”

Íme a kereszténység „szent” világmegváltó célja a biblia szavai vagyis az „alapokmány” szerint. De ezen evangéliumi szépségek között feltalálható egy igencsak csillogó gyöngyszem is, mely keresztényeink szellemi képességeivel teljesen tisztába volt és a lényegét kifejtette az „apostol”, mert egyáltalán nem kellett félnie a józan gondolkodástól keresztény berkekben. Az evangéliumokról magának az „apostolnak” a következő véleménye volt:

Pál Korinthusbeliekhez írott első levele, I. rész, 21. verse:

21. — *„Mert minekutána az Isten bölcsességében nem ismerte meg a világ a bölcsesség által az Istent, tetszék az Istennek, hogy az igehirdetés bolondsága által tartsa meg a hívőket.”*

„Máté” azonban már óvatosabb volt és a következőket mondatja Jézussal:

Máté 11. rész, 25. vers:

— *„Abban az időben szólván Jézus, monda: Hálákat adok néked Atyám, mennynek és földnek Ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcsek és az értelmesek előtt, és a kisdedeknek megjelentetted.”*

Ehhez már semmilyen kommentár nem szükséges, csak egy szikrányi értelem. De mi is várható e keresztény „eszmei” felfogástól, amikor ismét a bibliára hivatkozva, megállapíthatók a következők:

Máté 12. rész, 33. vers:

— *„Vagy legyetek jó fák, és teremjete jó gyümölcsöt, vagy legyetek rossz fák, és teremjete romlott gyümölcsöt; mert gyümölcseről ismerik meg a fát.”*

A választás itt szabad; olyan gyümölcsöt terem minden fa, amelyet éppen akar a cél érdekében. A magyar keresztény történelem ismeretében a keresztény „gyümölcsök” után ítélnünk csak meg a „fát”, mely azokat termelte. Sajnos, a romlott gyümölcsökben NEM szűkölködünk még ma sem.

Dehát a biblia szavai is megmagyarázzák „Turáni átkunk” lényegét. Ugyancsak Máténál találjuk meg az örökérvényű, ősi történelmi tapasztalatokból táplálkozó megállapítást:

Máté 12. rész, 25. vers:

— ***„Jézus pedig, tudva az ő gondolataikat, monda nekik: Minden ország, a mely magával meghasonlik, elpusztul; és egy város vagy háznép sem állhat meg, a mely meghasonlik magával.”***

Dehát a kereszténységnek **éppen ez volt a célja**, hogy a meghasonlást előidézze, legalábbis a már idézett bibliai versek szerint.

S ha magunkba nézünk, ráébredünk, hogy ha valaha valamely nép meghasonlott önmagával, akkor mi magyarok ennek iskolapéldáját szolgáltattuk a történelemben. A biblia is az ókor régen kialakult bölcséleti elméleteire támaszkodott és e régi elemek könnyen felismerhetők a fejezetekben. A vérségi kötelékek szentségének eredete időben szinte felmérhetetlen. A vér és a Lélek, mint az éltető elem, egymástól elválaszthatatlan. A kifolyt vér jelképezi az

élet, vagyis a Lélek elszállását a testből. Tehát ha az embert éltető valóságos Lelket keressük a régi felfogások szerint, akkor csak a VÉR nyújtja a Lélek fizikai jelenlétét. Nálunk közismert mondás a vérszegény emberekre, hogy csak „hálni jár belé a lélek”. Amikor e bibliai szöveget olvasgatjuk, itt is leírják a „Turáni Átok” törvényét az akkori idők fogalmai szerint, amikor még a „Szentháromság” a keresztényi formájában nem létezett.

Ugyancsak Máté 12. részének 31. és 32. verse a figyelemreméltó:

— *„Azt mondom azért néktek: Minden bűn és káromlás megbocsáttatik az embernek; de a Lélek káromlása nem bocsáttatik meg az embernek.*

Még aki az ember Fia ellen szól, annak is megbocsáttatik; ki a Szent Lélek ellen szól, annak sem ezen, sem a más világon meg nem bocsáttatik.”

Tehát a földön nagyobb bünt ember el nem követhet, mint a Lélek, vagyis a saját vére ellen elkövetett bünt. Ha visszanezünk egy pillanatra az eredeti etruszk „Szentháromságra”, mely állt az Anya—Atya—Fiú istenségekből, világosan látható, hogy az ősi anyajogú társadalmakban e vérségi kapcsolat élő kifejezője csakis az ANYA személyében lehetséges. Az apa helyzete lehet esetleg bizonytalan, az anyáé biztos! Tehát az Anyán keresztül adódik tovább az élet, vagyis a vér a látható, érthető formájában. Tehát az anyaság az életadó állapot. Ezért szent. S ez élet—vér—lélek kapcsolódásából az etruszk Anyaisten szimbolikusan Lélekké, azaz éltető elemmé változik, majd később a „Szentlélek” formájára. Mert lehet Atya és Fiú isten, a Lélek, az Anya nélkül egyik sem létezhet. S e bibliai példabeszédek e VÉR, azaz

LÉLEK elleni bűnt megbocsájthatatlannak ítélik az ősi hagyományok alapján.

Hogy mekkora bűnt követtünk el kereszténységre térésünkkel és az áttérítés körülményeivel, amikor először emelt a magyar fegyvert a magyarra és annak vérét ontotta egy idegen eszméért, azt még ma sem tudjuk kellőképp felfogni. De tagadhatatlan tény, hogy ezzel az áttéréssel „meghasonlottunk” és a keresztény szellem hozta közénk a meghasonlást, melytől még ma sem tudtunk szabadulni. De ne is álmodjunk nemzeti egységről, nemzeti felemelkedésről mindaddig, míg **ezen idegen hit mellett kitartunk és távol maradunk az egy igaz Isten közelségétől**. Ne feledjük el, hogy nem a Magyarok Istene taszított el bennünket magától, de mi magunk, saját ostobaságunkban szolgáltunk idegen isteneket egy évezreden át. Ma már a tudatlanság és az ostobaság nem lehet mentsége senkinek, mert ezeréves történelmi tapasztalatok megdönthetetlen bizonyítékai állnak rendelkezésünkre e téren.

Sokan beszélnek áldott anyanyelvünket e világban, de nem gondoljuk, hogy a magyarul beszélők vérükben, szívük érzéseiben is magyarok. Sokan beszélnek nyelvünket, de ez még nem jelenti, hogy azok „Atyánkfiai” is.

Sajnos, elkövettünk egy rettenetes történelmi baklövést, amikor ősi hitünket oly hűtlenül elhagytuk. A kereszténység világhatalmi törekvéseinek nem láttunk a színfalai mögé. Uralkodóink népünk érdekeit nem képviselték, de e nép nevében nyilatkoztak és döntöttek sorsának alakulásában. Míg a „pogány” világban élő magyar demokratikusan választotta fejedelmét

közakaratból, addig keresztény királyainknak élet-halálharcot kellett folytatniok a hatalom birtoklásáért.

I. István idejében természetes és jogos volt a vezérek István elleni harca, mert az ősi törvények nem engedték meg egyiknek sem, hogy úrrá legyen a másik felett, hanem a közös „parlamenti” határozatok voltak a mérvadók. És amikor ősi emberi szabadságjogaikat, törvény által biztosított szent jogaikat védelmezték egy törvénysértő egyeduradalomra törővel szemben, inkább elpusztultak, mintsem jogaikat feladták volna. Nem az István ellen „lázdók” kezdeményezték ezt a testvérharcot. Ők csak a régi törvények megtartásának védelmét tartották szem előtt. E törekvésekben is voltak bizonyos egyéni érdekek. Csakhogy itt az egyéni érdek azonosult a nép, a társadalom érdekeivel, mert a vezérek egyéni szabadsága egyet jelentett a nép emberi szabadságjogaival is. Tehát jogos önvédelemből „lázdak” a törvénysértő ellen, nemzeti érdekből.

Szegényes vigaszunkra legyen mondva, hogy Európában nem vagyunk az egyetlen nép, mely áldozatává vált e keresztény terjeszkedésnek. A mi tragédiánk a XI. században kezdődik István királlyal. A XII. században sor kerül a dánokra, a svédekre, vikingekre. 1155-ben a már áttérített svédek segítségével saját vérükbe „megkeresztelik” a finneket is, mely „kereszttség” jóformán teljesen kiirtotta az akkori időkben jelentős létszámban bíró finn birodalmat. A poroszok ugyancsak saját vérükben „keresztelkedtek át” a teuton lovagok jóvoltából, mely az akkori lakosságból itt-ott hagyott néhányat életben. Az utolsó nem-keresztény fellegrárat, a litvánokat csak a XIV. században tudták a kereszténységre téríteni hasonló belső árulásokkal, mint a magyarságot. A

litván Jagelló herceget is csak az akkor már katolikus lengyel Jadwiga házasságával tudták a kereszténység jármába hajtani.

De bármerre nézünk a kereszténység történetében, az **csak vér és megszámlálhatatlan ember élet árán tudott elterjedni, hatalmában megmaradni.** E fejezet elején erkölcsi kérdéseket feszegettünk. Hogy lehet erkölcsökről beszélni egy olyan eszmerendszerben, mely már születése pillanatában arra készül, hogy lángbaborítsa a világot és nyomorba tapossa az emberiséget. Farizeusi képmutatással szeretetről „evangelizál”, de e hamis, istenkáromló tanok mögött **maga a keresztény SÁTÁN leselkedik a jámbor hívőre, hogy pokollá tegye földi életét.** Világmegváltó messiásként tündökölve öldösi halomra az emberiséget. Soha nem látott rabszolgaságban zsákmányolja ki hívei millióit egy olyan keresztény társadalomban, ahol a tudás bűnnek számít. Mert a tudók átlátnak e mesterkedéseken, meglátják a valóságot és akkor összeomlik a messiási küldetés, egy faj fennmaradásáért mesterien összekovácsolt ideológiája.

(Most már nagyon is érthető, hogy a biblia ószövetségének az elején adta Isten szájába a biblia írója a tilalmat a tudás fájáról való evéssel kapcsolatban. Nyilvánvalóan el kellett titkolni az igazi végső célt, azért kellett megtiltani a tudást.)

Itt nem ennek az ideológiának, e fennmaradási elméletnek a kitalálói a hibásak; azok fajuk érdekében csak a Természet parancsait követték és betartották — s ma is betartják — az Élet törvényeit. De van-e bocsánat vagy mentség azok számára, akik ezt az irányvonalat közülünk még e huszadik században is birkamódra követik

egy kétezer éve még mindig áldozatokat követelő
judeokeresztény Golgotára?

14. FEJEZET

Az előbbi fejezet következtetéseit levonva megállapítható, hogy a mi „Turáni Átkunk” tulajdonképpen maga a kereszténység! Mert valójában mi ez az átok?

- 1.) A nemzeti meghasonlás.
- 2.) A nemzeti egység hiánya, a különböző idegen vallási és politikai nézetek elkötelezettségéből eredően.
- 3.) Fentiekből eredően, magyarnak a magyartól való elidegenülése.
- 4.) Ezen elidegenülésnek oly mérvű fokozottsága, melyben egyik magyar a másikat minden lelkiismeret furdalás nélkül képes meggyilkolni, ha annak vallási vagy politikai elkötelezettsége más, mint a sajátja.

Ilyen lelki elfajulás után nemzeti tudatról, magyarságtudatról beszélni nem lehet, mert a különböző, idegenből származott eszmék elkötelezettjei nem magyarságuknak, de ez idegen eszmék érdekeinek váltak a képviselőivé, amely esetben a valóságos magyar nemzeti érdek az idegen nézetek között elveszett. Ennél nagyobb átok pedig egy nemzetet sem sújthat!

Ez az átok abban a pillanatban kezdte meg beteljesedését rajtunk, amikor I. István királyunk e keresztényi útra tért az egyéni abszolút királyi hatalmának elérésére. Ettől

a pillanattól kezdve válik magyar a magyarnak halálos ellenségévé és ez az állapot ezer év óta tart köztünk mind a mai napig.

Ezt az átkot viszont magunkról mindaddig levetni nem fogjuk, ez átok súlyától szabadulni nemcsak mint nemzet, de mint egyén, szabadulni nem fogunk, míg annak magját ki nem írtjuk magunk közül. Történelmileg, politikailag — erkölcsileg — ily lezüllött állapotban nemzeti szabadságról, nemzeti önállóságról, felemelkedésről és megmaradásról nem is álmodhatunk. Elsősorban saját keresztény eszmevilágunkat kell kigyomlálni, mint az átok eredőjét. E júdeokereszténység már születése pillanatában, se tartogatott semmi jót számunkra nemzeti jövőnket illetően, ami ma már cáfolhatatlan ezeréves véres, gyakorlati bizonyítékaink alapján. Akinek ezer év bizonyítéka nem elegendő, azon még a Magyarok Istene sem tud segíteni. Sem Jehova, de semmilyen istenség.

Nemzeti züllésünk elkezdődött e „szent” királyunk hatalomátvételével és ezer éven át csak mind mélyebbre süllyedtünk. Katolikus történelemtanításunk, de minden mai judeokeresztény történelemmagyarázatban felhozott „Augsburgi vereség” ma már nem érv e nemzetárulás igazolására.

E keresztény világnézet behozatala után árpádházi királyaink I. István példáját követve, teljes kihalásukig véres harcok árán tudtak csak hatalomra jutni az országban és uralkodóházunk teljesen átvedlett a nyugati keresztény mintájú királyságok gátlástalan hatalmi versengéseire.

A kevertvérű Árpádház kihalása után egyetlen tisztavérű magyar uralkodónk nincs! Még az uralkodói,

régi jogfolytonosság is megszűnt velük, nehogy véletlenül valahogy vissza tudjunk térni a régi útra, a nemzeti felemelkedés útjára egy valóban magyar uralkodóval. Voltak ugyan királyaink, kik több önállóságra törekedtek, de e törekvések között a nyugati hatalmaktól való egyéni függőségi viszony csökkentését akarták elérni csupán.

Katolikus krónikáinkban legnagyobb „vészként” a tatárjárás szerepel. De ha a tényeket közelebbről megvizsgáljuk, kiderül, hogy ezek a nyugat felé tartó tatárok tulajdonképpen szövetségünket keresték. Tudták rólunk, hogy honnan jöttünk, kik vagyunk. Csak azt nem tételezték fel rólunk, hogy kereszténységünkben oly mélyre süllyedtünk, hogy e vérségi keleti segítséget visszautasítjuk. Az eredeti tatár célokban és nyugati tervekben nekünk magyaroknak szerep volt szánva. Itt volt a nagyszerű alkalom, hogy egy akkori győzhetetlen testvéri katonai erő szövetségében egyszer és mindenkorra lerázzuk magunkról a kereszténység, ezzel a nyugat igáját örök időkre. De „jámbor keresztény” IV. Bélánk inkább a „muhi sírba” vitte a „nemzet színejavát”, természetesen papi tanácsra. Jó keresztényi szokások szerint előbb a királyhoz igyekvő tatár követeket a csanádi érsek álnokul vadállati kegyetlenséggel lemészároltatta, nehogy véletlenül Béla királyunk esetleg ráálljon a jó ajánlatra. S kire sújtott a tatárok büntető keze, mint a nemzetre. Ezért a tatárok nem is hibáztathatók. Arról sem szabad elfelejtkezni, hogy az itt említett „nemzet színejava” nem a valóságos nemzetet alkotó jobbágyból került ki, hanem az akkori feudális földesúri, többnyire idegen származású elemekből és az egyházból. Ezek érdeke volt, hogy magyarországi birtokaikban megmaradhassanak, tehát számukra a „tatárjárás” valóban végveszélyt jelentett. Az elriasztott, megfélemlített alsóbb néprétegek mit sem

tudva a valóságról, a „kutyafejű” tatárok közeledtére messze elfutottak, mert kereszténységükben már nem emlékeztek arra, hogy néhány nemzedékkel előtte, őseinket is ugyanilyen „kutyafejűnek” jellemezte a nyugati krónika. De e tatárjárás pusztítása is egy hatalmas történelmi kérdőjel. Csak a muhi pusztát és környékét nézzük meg közelebbről. Ha itt valóban „egy nemzet süllyedt el”, mint ahogy azt a krónikák feljegyezték, **hol vannak a sírok?** Ha valóban oly nagyméretű volt a gyilkolás, valamilyen tömegsírnak, csontoknak, fegyvereknek maradnia kellett volna e szörnyű tragédia után. A nyers igazság az, hogy régészeink mind a mai napig ezen a vidéken nem hogy tömegsírokat, de még egy elrozdásodott kardnak, fegyvernek a maradványait sem tudták sehonnán kiásni. De egy ilyen nagy csata után feltételezhető az is, hogy a győzedelmes tatároknak is voltak halottaik még az „előkelőkből” is. Akkori tatár szokások szerint a csatában elesettek fölé hatalmas, földből hányt „kurgán”-ban (tatárhalomban) temették el katonai pompával. Hol vannak ezek a „tatárdombok” által őrzött sírok? Régészetünk erre mind a mai napig választ adni nem tudott! De nagyon lehetséges, hogy nincs is válasz, mert a katolikus krónikák szava-hihetlensége következtében az egész „tatárjárás” története nagyon is kétes. Nagyon finoman hallgat ez a történetírás arról a tényről, hogy amint a tatárok keleti határaink felé közeledtek, „ami biztos, az biztos” alapon nyugatról már betörték keresztény szomszédaink az országba pusztítva, rombolva, gyújtogatva mindent, ami útjukba került, „nehogy a tatárok kezébe kerüljön”. De a szándék valójában a magyarok kiirtását tükrözi.

Ezek a pogány tatárok a krónikák szerint „kicsalogatták” a parasztokat az erdőkből és a

rejtekhelyekről, hogy szántsanak, vessenek és végezzék nyugodtan munkájukat a földeken, melyek már újból saját tulajdonukká váltak.

A krónikák szerint IV. Béla király hamisított pecsétes levelét mutogatták a parasztnak, hogy öt bűvőhelyéről kicsalják. Tételezzük fel, hogy ha a tatárok „hamisítani” tudtak egy magyar nyelvű levelet, — mivel a nép csak magyarul tudott, akkor a tatároknak feltétlenül kellett tudniuk magyarul. Az sem valószínű, hogy e „tatárdúlta” országban csak egyetlen levelet „hamisítottak” volna és csak azt hordozták volna körül „bűvőhelyről bűvőhelyre” „kicsalogatás” céljából. Ehhez nagyon sok levél kellett volna. Ha viszont sok ilyen levelet „hamisítottak”, azokat másolni kellett valakiknek. A „foglyul ejtett” paraszt írni nem tudott, így a tatárok segítségére sem lehetett ebben. Tehát a tatárok között kellett magyarul író - olvasó „tatárnak” lennie. Ha ezek a tatárok **magyar nyelven** írtak, akkor viszont kellett magyar írásnak is lenni, mert „latinul írt magyar szöveg” nem létezhet. Tehát a parasztnak csak magyarul írott levelet lehetett felolvasni és a felolvasónak is nélkülözhetetlen a magyar nyelvtudás, mert a felolvasás után a kételkedő parasztok „kérdéseket” is tehettek fel, melyekre nem „tatáruul”, de magyarul kellett válaszolni. E sokszámú levélből hogy, hogy nem maradt meg egy sem? Valószínű hogy azért, mert ilyen levél nem volt. De aki írás nélkül „csalogatja” ki a parasztot bűvőhelyéről, annak feltétlenül magyarul kellett „csalogatni”.

Nagyobb a valószínűsége annak, hogy a tatárok magyarul megmagyarázták a parasztnak, hogy „idegen uraid elűztük, ugyanolyan szabad lettél, mint honfoglaló

eleid, visszaállt a régi rend, nyugodtan mehettek földjeitekre, melyek visszajutottak jogos tulajdonotokba”.

E hódító tatárok, keleti történészek által ránk hagyott írott forrásai alapján, egészen más természetű lények voltak, mint a mi „emlékeink” szerint. Eme források szerint a tatárok a vezetőréteget esetleg legyőzték, de még itt is inkább személyes párbajokat kedveltek, hogy az „ellenségből” minél több maradjon meg a csata utánra. A keleti krónikák sehol nem jegyezték fel, hogy e pogány tatárok a falvak népét irtották volna ki, vagy halomra gyilkolták volna a lakosságot. Mongólia közepéből, vagy Kínától a Kárpát-medencéig igen hosszú az út. Az Aranyhorda sehol ilyen nyomokat nem hagyott maga után a történészeknek, vagy a régészeknek. Miért éppen a mi esetünkben változtatták volna meg régi szokásaikat? Mire „Timur Dzsingiz”, azaz Dzsingiz kán elérte a „minden tatárok kánja” címet, rengeteg háborút kellett végigharcolnia. de a legyőzött népeket sehol ki nem irtotta, de birodalma részesévé tette azokat az általa kinevezett vezetők uralma alatt. Jóllehet nálunk a nyugati papok lemészárolták a tatár követeket, meg még sok más hasonló „erkölcsös” keresztényi dolgokat is cselekedtek a nép urai, de ne tételezzük fel a világot meghódító tatárságról azt az ostobaságot, hogy mindezeket a tényeket ne ismerték volna.

Mint hadviselő nép, a tatárság hadvezérei tisztában voltak azzal az egyszerű. logikus stratégiai követelménnyel, hogy egy messze távolban harcoló haderőnek a jövő évekre is lesz szüksége élelemre sajátmaguk és állataik számára. Ezt az élelemmennyiséget pedig ők maguk nem képesek megtermelni harcban való lekötöttségük miatt; tehát feltétlenül életben kell hagyni a

földművelő lakosságot, hogy ezt a nélkülözhetetlen élelmet neki évről - évre kitermelje. A tatárok sem tudtak a jövőbe látni és nem tudhatták, hogy nemsokára vissza kell fordulniuk keletre a főkán halála utáni uralkodóválasztásra. Ezért „hosszútávon” kellett kitervezniük létük alapját, az élelem-termelést is bármely meghódított országban.

*„Bújt az üldözött s felé kard nyúlt barlangjába;
Szertenézett s nem lelé honát a hazában.”*

írja Himnuszunk kesergő költője. Ne feledjük, hogy az „üldözött” itt nem a paraszt volt, hanem az idegen uralkodó főúri-főpapi osztály. A kereszténység majdnem két és félszázados uralma ez új feudalista rendben a parasztnak olyan „otthont” hagyott, amelyet bárhol megtalált. Vagyis földkunyhókat csak otthagynak és egy másik helyen újat ásnak, építenek egy-két nap alatt.

Míg a tatárok oly „kegyetlenül irtják a magyart”, addig a keresztény nyugati segítség abban nyilvánul meg, hogy az országot kirabolják. Messze bent a keleti végeken kezdik meg a „visszavonulást” a nyugati keresztény „magyar” hadak. Mivel a paraszt ugyanolyan jószág, mint a ló vagy a marha, vagy elhajtják a parasztot, vagy inkább ott helyben megölik őket „keresztényi kegyeletből”, nehogy a „tatárok gyilkos kezére jussanak”. Mire e nagy visszavonulás végetér, „kegyes” IV. Béla királyunk is a németek foglya. A krónikák szerint teljesítette hivatását, feláldozta a „nemzetet” a „művelt keresztény nyugat védelmében”. S e „hálás” nyugat hűségéért meg is fizetett. Koronáját is elvették, mindenéből kifosztották. Egyszer már meg kellene írni e „szörnyű” tatárjárás igazi történetét is, mert annyi itt az ellentmondás, mint magában az egész kereszténységben együttvéve.

Történelmünk egyik legérdekesebb alakja IV. (Kun) László királyunk esete. Végre akadt egy királyunk, akiben megpezdül az ősi vér, de egy önálló Magyarország kibontakozni mégsem tud a rengeteg belső intrika és vagyoni viszályok miatt. Mire eljut arra a pontra, hogy valahogy a kereszténység ellen tudna fordulni hazája felszabadítása érdekében, egyszerűen meggyilkolják. Nem a „pogány kunok”, mert azoknak egyáltalán nem hozott semmi jót László halála. Ezt még az elemi iskolások is tudják.

De a tatárjárást követő idők gyorsan felelevenítik a „szentistváni hagyatékot” a „soknyelvű és erkölcsű” országgal kapcsolatban és be kell telepíteni az országot idegenekkel a tatárok „pusztításai” után.

Az idegen feudalista hatalom egyre jobban erősödik az országban az idegen uralkodókörök jóvoltából, mert Magyarország már nem más, mint a nyugati kereszténység gyarmata. Idegen királyaink követik egymást a trónon, míg végre eljutunk Hunyadi Mátyásig. Apja, Hunyadi János óriási birtokait veszélyezteti a török előrenyomulás. „Két pogány közé” került ő is. Minden igyekezete hiábavaló, mert elutasítja a felajánlt török szövetséget és inkább a „nyugati kereszténység védőjévé” vált. S e védelem valóban kivérezteteti az országot. E védelemért megkaptuk a déli harangszót! Fia, Mátyás már jobban politizált és megkísérelte, amit ember megtehetett. De hiába volt a „fekete sereg”, Kinizsi Pál és a többi hősök. A visegrádi füge őt is eltávolította az élők sorából és a nyugati keresztény terjeszkedés útjából.

Minden török ajánlat elutasítása után a „nemzet színe virágát” ismét eltemetik a mohácsi sírba.

A nyugati kereszténység és a keleti iszlám meghúzza az akkori idők „lófarkú függönyét” és a török sem vonul tovább nyugatra. 150 esztendőre három részre szakad az ország. Felháborodva írják a katolikus és más keresztény krónikák, hogy a „hitehagyott” paraszt inkább a pogány török uralma alá szökik a „szabad” nyugatról, mert ott emberibb sors várja.

Itt ki kell hangsúlyoznunk a kereszténység velejéig romlott nemzetirtó szerepét a Mohácsot megelőző időben a Dózsa György-vezette „parasztlázadással” kapcsolatban. Jóllehet, hogy e valóságos nemzeti szentünk és mártírunk emlékét e keresztény mesélő történelem minden eszközzel el akarta homályosítani, de emléke kitörölhetetlen a magyar történelemből. Jellemző e keresztény „nemzetvezetésre”, hogy a kibírhatatlan jobbágysorsból kitörni akaró paraszt, amikor végre fegyvert fog emberi jogaiért, a „kereszténységet féltő” uralkodóosztály nem a török ellen vonul, hanem lemészárol 70.000 parasztot.

Dózsát jó keresztényi szokás szerint a legszadistább módon tüzes trónra ültetve, tüzes vasabronccsal „megkoronázzák”, míg kiéheztetett híveit kényszerítik a még élő vezérük testébe harapni és nyers húsát megenni. „Keresztényi szeretet”! Az egyszerűbbeket csak „kegyelettel” karóba húzzák. Zápolyának jobban tetszik és kecsegtetőbb az erdélyi egyeduralkodás, mint a „keresztény nemzet” megmentése. De krónikáink ezután 150 évig átkozzák a törököt (de Zápolyát sehol). Akinek e krónikák szerint e nemzeti pusztulásunkat köszönhetjük. De valójában neki köszönhetjük-e?

Ez a legyilkolt 70.000 jó magyar hiányzott a mohácsi csatamezőről 12 év múlva.

Ezután a nemzetirtás után (1514-ben) születik meg törvényhozásunkban a legnagyobb szégyenfolt, mely természetesen csakis egy keresztény elméből származhatott; a Werbőczy-féle hírhedt Hármaskönyv. Ennek 62 törvénycikke a parasztnak a sorsát a teljes rabszolgaságig szigorította meg és jóformán csak annyi jogot engedélyezett számára a „keresztényi testvéri szeretet és az evangéliumok tanítása” alapján, hogy családjával együtt bármikor éhenhalhatott.

De a kereszténység újabb rémségeket tartogat számunkra. Jön Luther Márton és a reformáció. A reformáció hozott ugyan bizonyos fejlődést, de a nemzet valóságos fenntartóján, a paraszt sorsán semmit sem változtatott. Legnagyobb hátránya minden eredménye ellenére az volt, hogy a magyarságot ismét „meghasonlaltatta”. A több emberi jogokat ígérő reformáció felé hajló magyar most már halálos ellenségévé vált a „pápista” magyarnak. Egyugyanazon judeokereszténység bibliájára alapozva újabb lelki hasadás osztotta meg a magyarságot. Most már a pápista magyar nyugodtan mészárolhatta a kálvinista magyart és fordítva. Mindkettő Jézus nevében! Jó keresztény hagyományok alapján élve elégetni az eretnekeket keresztény erénynek számít. Mindegy, hogy férfi, vagy nő, vagy csecsemő. Az eretneket magjával együtt kell elégetni, hogy ne szaporodjon. Ismét a katolikus egyház jelenik meg a színen egy főpapjával, aki Pázmány Péter személyében megszüli a magyar ellenreformáció „bibliáját”. Ez ellenreformáció ismét sok vért követel, magyar vért!

Ezután „felszabadít” bennünket a keresztény nyugat, mert a török nagyhatalom meggyengült. De e „felszabadításban” sokkal rosszabb volt a krónikákban

említett „tatárjárásnál”, mert e „felszabadításban” teljesen kivérzik az ország emberanyagban és gazdasági javakban egyaránt. Most már van pápista magyarunk, protestáns magyarunk, császárhű magyarunk, törökhű magyarunk, erdélyi magyarunk, s valahol mindezen felszínes megkülönböztetésekén jelzők alatt van egy halálrakínt parasztságunk. A valóságos nemzetünk, akiről a krónikák meg sem emlékeznek, mert az ő érdekei mit sem számítanak e „nagy eszmék” harcainak viharában. E korok is szülnék hősokeket, de nem is akármilyeneket. Hőseink hol a Habsburgok, hol a törökök oldalán, hol önálló vállalkozásokban harcolnak mindenki ellen, mert az eszmeileg, szellemileg naponta váltakozó érdekszövetségek következtében oly teljes a zűrzavar, hogy ember, vagy történész legyen a talpán, aki e korban kiismeri magát. Azért az élet nem áll meg. De a vér folyik tovább. Ismét és mindig csak magyar vér.

Végre van Habsburg császárunk. Nyugalom nem alakulhat ki a köznép szörnyű elnyomása és kirablása miatt a betelepített császári seregek által. Ennek következtében megkezdődik a kuruckor. Jön Rákóczi Ferenc, a nagyságos fejedelem, akit csak pusztán az események sodornak éppen arra a „vesztes” magyar oldalra, ahol az ő sorsa is beteljesedik, mint neves elődeié: a Zrínyieké, Frangepánoké, Thökölyé és sok más ezer és ezer jobb sorsra érdemes magyaré.

De a Habsburg gyarmatosítás szilárdan megveti lábát és hazánk teljesen gyarmati sorba süllyed egy kevert nemzetiségű néppel, megszámlálhatatlan anyagi érdekeltségű irányba elkötelezett szektás keresztény népességgel, versenyt futva a Habsburg császári kegyekért. Aki csak egy kicsit is félrelép, vagy akinek a

császárhűsége kétséges, annak birtokai máris a besúgók martalékává lesznek. Maga pedig örülhet, ha ép bőrrel külföldre menekülhet és ott nyomoroghatja le életét. Vannak, akik a vesztőhelyekre kerülnek, mások a császári börtönökbe, de a „hűségeselek” élvezik a császári kegyeket és Majtény után kialakul egy abszolút Habsburg-hű új uralkodóosztályunk. Aki nem „hű”, annak egyszerűen fejét veszik. S ez az uralkodóosztály örökli nálunk a felvilágosodás korába szökkent Európa szellemét. A francia forradalom után a lassan újra kialakuló új polgári reformeszmékkel átítatódott a magyar jobbágyság és az a rétegünk, mely a „nemesség” címszó alatt maradt fenn történelemkönyveink lapjain. Túléltek keresztény történelmünkben azt a korszakot is, amikor Magyarországon halálbüntetés terhe mellett tilos volt magyarul írni és nyomtatni, mert a hivatalos nyelv az egyház nyelve, a latin volt, vagy a német.

De minden terror és börtön ellenére a magyar őstalajból megszületik nálunk a 19.-ik századfordulóra a magyar szellemiség igazi modern virágzáskorát meghozó nemzedéke. Új reményeket, új nemzeti öntudatot ébresztő gárdája költőink, íróink a nemzet, a nép igazi magyar prófétái.

Ha valahol, akkor nálunk valóban igaz az a mondás, hogy „minden nép a történelmével nagy, vagy annak ellenére.” Mi sajnós történelmünk ellenére! 800 esztendő judeokeresztény uralom után még tudott e nemzet egy olyan értelmiségi, szellemi vezetőréteget kitermelni, mely a 18-ik században és a 19.-ik század elejére új remények tüzeit tudta gyújtani a magyarság lelkében nemzeti tudatának újraélesztésével. Sajnós a keresztény dogmák még nagyon rabságban tartják a lelkeket, korlátozzák a

teljes szabadságra való törekvéseket, de a szikra már ott van, ami a század közepére lángba borította nemcsak Európát, de hazánkat is.

A Habsburg-ház bűnei felmérhetetlenek nemcsak a mi magyar esetünkben, de más európai népek története is bővelkedik nemzetirtó gaztetteikben. Jelen oldalakon kizárólag saját sorsunk érdekes, habár sorsunk alakulása nem független más európai országok sorsától, melyek a Habsburgok uralma alatt szenvedtek. Ezidőtájt a Habsburg elképzelés az egyvallású, egynyelvű Habsburg birodalom. Az uralkodóház minden erejét latba veti hazánk elnémetesítésére.

Eszünkbe jut Kolonics érsek hírhedt mondása, mely szerint Magyarországot először katolikussá, majd koldussá, végül pedig németté fogja tenni.

E szomorú idők szülik legnagyobb nemzeti prófétáinkat. Egyetlen hibájuk, hogy lelkükben ott a judeokereszténység mételye, de nemzeti öntudatuk mégis felülkerekedik, s megkezdik a magyart újból anyanyelvére tanítani. A német és a „gyeák” (latin) nyelv helyett folyik a harc a magyar nyelv hivatalos nyelvvé nyilvánítására Magyarországon. Minden emberi elképzelő erőt meghaladja az arcátlanság, hogy egy MAGYAR-ORSZÁGON a nép ősi nyelve nem hivatalos nyelv az országban és véres harcokat kell folytatni, hogy e MAGYAR hazában az eredeti nyelv hivatalos nyelvvé váljon. Mindezek ellenére ma, a huszadik század második felében még mindig találunk olyan Magyarországon született magyarul beszélőket, akik minden keresztényi igyekezetükkel még mindig a Habsburg szekeret tolják. Végül is az idők szele győzedelmeskedik és a Habsburgoknak engedni kell!

Az 1848-as forradalomra és a nemzeti szabadságharcot megelőző időkre vonatkoztatva, igen sok nyugati „kritikát” kaptunk ezidőben a magyarosításokkal kapcsolatban. Még a huszadik században is akad egy angolszász történész: McCartney, aki aránylag eléggé tárgyilagosan nyilatkozik rólunk, mégis e téren elmarasztal bennünket. De a képmutatás iskolapéldája éppen ez a McCartney, mert soha életében, egyetlen munkájában el nem marasztalta az angol gyarmatbirodalomnak az emberiség ellen elkövetett bűneit. De nálunk felhossa, hogy a hazánkba idegenek által betelepített nemzetiségektől elvártuk azt, hogy magyarul beszéljenek! Ha már nálunk létet és megélhetést találtak ezek a nemzetiségek, akkor legalább annyit adjanak befogadó-hazájuknak, hogy annak a nyelvét megtanulják. Mi sem természetesebb, hogy gyorsan akadnak nálunk magyarul beszélők, akik a „humanizmus” és az „emberi jogok” itt igen kétes leplébe burkolózva McCartney mellé állva fújják ugyanazt az angolszász nótát és ítéletet mernek mondani e korszak „nemzetiségi politikája” felett. Miért ne? Elődeik is ugyanazt tették, folyton a magyar érdekek ellen tettek, szóltak. De ezek a „humanisták” még egyetlen szót sem szóltak a Trianonban elorozott területeinken élő magyarság valóban embertelen sorsával kapcsolatban.

Sajnos, e 48-as Szabadságharc valóságos, magyar nemzeti érdekeket szem előtt tartó kiértékelésével mesélő történelmünkben még soha nem találkoztunk. Az ezt követő időszakok politikai elkötelezettségei, a függőségi viszonyok mindig a pillanatnyi uralmon levők érdekei szerint magyarították az eseményeket. De a valóság nagyjában a következőkép mérhető le:

A judaizmus eszmei világára felépült katolikus elképzelések, keresztény elképzelések az ú.n. felvilágosodás korában végképp erkölcsi csődöt mondtak. Annak ellenére, hogy a katolikus egyház megmaradt a régi Philo-i judaizmus útján, hatalmi törekvéseiben teljesen önállósult és mérhetetlen antiszemitizmusa most már veszélyeztette annak a népnek a fizikai létét, mely a kereszténységet tulajdonképpen túlélésének érdekében megalkotta. A katolikus egyház évszázadokon át teljes szellemi dermedtségbe fagyasztotta az uralma alá kényszerített népeket, köztük a zsidóságot is. Hatalmát dogmatikájának érvényesítésével tudta csak megtartani. A dogmák közé fagyasztott szellemi világ azonban előbb-utóbb új ideálokat követelt, mert e dogmák most már elnyomták az alsóbb néprétegek mellett azokat is, akik e feudalista állam-berendezkedésnek a haszonélvezői voltak.

A plátói filozófia mellett először csak titokban, de később egyre nyíltabban az anyagelvű arisztotelészi filozófia is egyre jobban tért hódított. Anyagelvű, (Urambocsá') materialista szemléletek hódítottak. A reformáció, azaz Luther Márton fellépésével megkezdődik egy erjedési folyamat a judeokeresztény világban, s a helyi adottságokat, körülményeket szem előtt tartva születnek protestáns változatok, szekták. Ugyanakkor a régi talmudista, szétszórtságban élő zsidó rabbinátus, a régi papi rend szellemi hagyatékának őrzői sem adták fel a Philo-féle, paulista szemlélet elleni harcukat. A régi talmudista szellemben, a helyi adottságokhoz alkalmazkodva, minden körülmények között, ha kell, még a gettókban is, de megtartják a zsidót zsidónak nemcsak nemzetiségében, de vallásában is.

E régi talmudista irányzat a Bar-Kochba ideje óta lángoló gyűlöletét a Philo-i hívek irányában nemzedékről nemzedékre jobban fejleszti és teljesen elszigetelődik a kereszténységtől. Mi sem természetesebb, hogy minden Róma, azaz Vatikán elleni reform vagy forradalmi törekvések vezéregyéniségei között megtalálhatók e talmudista, régi zsidó nézeteket valló zsidó képviselők. S ezek a legelszántabb mozgató erői e mozgalmaknak, mert nem csak faji túlélésüket veszélyezteti a római egyház, **de a zsidóság messiánizmusi szerepét is kisajátítja** hatalma terjesztésével. A 18-ik század már úgymond forradalmi mozgalmi zsidó irányítás alatt állnak nyíltan, vagy burkolt formákban. A zsidóság javára kell írni azt a felismerést, hogy pénzért minden megvehető; éppen ezért az elszigetelt zsidó közösségek összevont anyagi erejéből igen hamar megszületik a zsidó anyagi függetlenség. Így hamar eljutnak arra a fokra, hogy az európai keresztény uralkodóházakat is nemcsak befolyásolja, de uralma alá is vonja. A zsidóság, mely végső fokon fizikai létéért küzd anyagi áldozatokat nem kímélve, támogat minden reformtörekvést a régi keresztény szemlélet ellen. Közben megkezdődik az iparosodás, a nagyüzemi termelés. Aki felismeri az ezzel járó gazdasági előnyökön túl még a politikai előnyöket is, az ismét a zsidóság. Más választása nincs, minden kínálkozó alkalmat ki kell használni és ki is használja azokat. Az 1800-as évek elejére már új eszméket kell adni az emberiségnek az Ipari Forradalom következtében előállott új helyzetben. A régi dogmatikus katolikus eszmék leghűbb szövetségese Európában a Habsburg ház, keleten a Romanovok birodalma, azaz Oroszország. A reformáció következtében fakadt szellemi forrás újabb és újabb eszméket termel. Minden világi törekvés az egyház világi hatalmi képviselőinek a

megsemmisítésére irányul. A nacionalista törekvések felszínre törnek és az idegen uralkodóház elleni gyűlölet fehéren izzik. Európa a forradalmak lángjába borul. Az arisztoteleszi szemlélet megkérdőjelezte az egyház alapvető dogmáit és a tudásvágy legyőzte a halálfélelmet, mert mindenki szeretne már itt a földi életében valamilyen üdvösséghez jutni, nemcsak a túlvilágon.

Mint Philo idejében, ugyanúgy a 19.-ik század elején előállott új gazdasági helyzetben megszületik a világ-megváltó nagy eszme Engels: „Kommunista Kiáltvány”-ával. Philo korában a római uralmat megdönteni csakis belülről, a birodalom legalacsonyabb osztályainak segítségével, a rabszolgákkal, az elnyomottakkal lehetett, kiknek „megváltására” szülte meg a judaizmus a kereszténységet. Ugyanúgy a 19.-ik században az egyház, mely szintén római és kiszolgálóm hatalmának biztosítói ellen az új helyzet rabszolgáinak számára a judaizmus megszüli a modern szellemi fegyvert Marx elgondolásaiban. Ha a 19. század eleji nemzeti polgári forradalmak, radikális törekvések el is buknak, marad végső megoldásként e kor rabszolgahadának, az ipari proletáriátusnak nemzetközi forradalma a „Világ proletárjai egyesüljete!” jelszava alatt. Üres gyomorral a proletár nemzeti öntudata elhalványul. Egyszer az életben jól akar lakni és mindegy, hogy ezt milyen eszközökkel, módszerekkel éri el; mindez nem számít. Végül is a legkülönbözőbb népek két táborra oszthatók: az elnyomók és az elnyomottak táborára (itt szándékosan nem írtam osztályt), vagy a kizsákmányolók és a kizsákmányoltak táborára.

Mint Philo idejében, a nemzetiségi határoktól függetlenül, a nemzetközi kereszténység és a felszabadulás

vágya hajtotta a rabszolgákat egy táborba. Itt a teljes modern gazdasági kiszolgáltatottság tereli a vörös zászló alá a nemzetközi proletariátust, az egyház és az uralkodóházak hatalmának megsemmisítése céljából. Az új történelmi korszak adottságai között megszületik az új messiás Marx és Engels személyében.

Bármily nehéz egyeseknek e „békát” lenyelni, a valóság az, hogy ismét a zsidó fajfenntartási ösztön volt az, mely egész Európát lángba tudta borítani, minden elnyomottat maga köré gyűjteni céljainak elérésére a nemzeti határokon túl is.

Mondhatnám azt is, hogy innen nézve, vagyis Magyar Hittel, kizárólag MAGYAR ÉRDEKSZEMLELLEL, távolról és tárgyilagosan szemlélve a történelmet, minden judeokeresztény szellemi mételytől szabadon és irigykedve szemlélhetem e jelenségeket, mert saját fajtámból az elmúlt keresztény ezer év alatt nem akadt egyetlen magyar géniusz sem, aki a magyar faji fennmaradás és faji túlélés érdekében hasonló elméletet tudott volna kitermelni és a nemzetközi erőket úgy összpontosítani a magyarság fennmaradása érdekében, mint azt a zsidóság tette történelme folyamán, különösen az elmúlt két évszázadban.

Sokan vádoltak frigységgel a zsidókat illetően. Megvallom, igazuk volt! Szent meggyőződésem, a történelmi bizonyítékok alapján, hogy magyar fajtám az emberiség legősibb és legkulturáltabb népe. A bibliai vízözön előtti idők legmagasabb emberi kultúrszínvonalának egyenes leszármazottja és e kultúra ma is feltalálható, kézzelfogható őrzője, hordozója. Saját faji fennmaradása és az emberiség emberibb útra terelése érdekében képtelen volt mind a mai napig — minden

szellemi nagysága, tehetsége ellenére is — olyan, minden nemzet által elfogadható elméletet adni az emberiségnek, mely e valóságos kiválasztottságát, elhivatottságát az egyetlen, igaz ősi Istenhit elterjesztésével érvényesíteni tudta volna.

Ismétlem, innen a távolból (a kereszténységtől távol) azt kell látnom, hogy ezzel szemben egy szemita népcsoport két ezer éve képes volt a világot teljesen átformálni, saját képére és hasonlatosságára alakítani saját faji fennmaradásának érdekében.

Ezzel szemben látom magyarjaink érdektelenségét, a valóság felismerésének hiányát, korlátolt, elavult, nemzeti létére végzetes kihatással bíró idegen ideálokba való ragadtságát.

De ennyi baj és vizsály után van-e jogom a Magyarok Istenének útjait, módszereit kritizálni? Amit ez isteni rendelkezés határozott, azt ember ugyan meg nem változtathatja s hitem szerint fajtámra még nagy feladat vár az igazi isteni rendelkezések betöltésére. De fáj a lelkemnek, hogy ez úton az idő beteljesedéséig **ilyen ostobán viselkedik a magyar!**

Talán türelmetlen vagyok, mert szeretném az idők beteljesedését jómagam is megérni. S ez bűnül nem róható fel nekem. Én is ember vagyok és elsősorban magyar! **Hogy e folyamatot sürgetni igyekszem, s türelmetlen vagyok, mindez talán isteni ösztönzés és sugallat; másképp nem írtam volna meg ezt a könyvet!**

A 19.-ik század Európájában minden forradalom csődöt mondott és utoljára mi magyarok kíséreltük meg a lehetetlent. Mi is belebuktunk. A katolicizmus két akkori világhatalma, a Habsburgok és a Romanovok

szövetségével szemben a már évszázadok óta megmételgetett, lelkileg, nemzetileg megosztott, csekélyszámú magyarság ereje nem volt elegendő, hogy e kettővel szemben katonailag győzhessen. De minden forradalom, még ha el is bukik, kitörölhetetlen nyomokat hagy egy nép lelkületében, szellemi világának alakulásában. Világos ellenére 1848 március 15 kizökkentett bennünket egy közel 900 éves berögződött feudalista keresztény rabszolgaságból. 48 szellemi hagyatéka talán azért élt oly eleven erővel az utódokban, mert a kegyetlen, véreskezű „Ferenc Jóska apánk” csak fokozta a Habsburgok elleni gyűlöletet a nép lelkében. A bécsi katolikus álláspont: „Magyarországot először katolikussá, majd koldussá, végül németté” kell tenni. A hazánkban élő nemzetiségeket a befogadó magyarság ellen uszítják minden eszközzel. Nagy Péter szláv világbirodalmi álmait kergető Romanovok pánszláv örölete fordít ellenünk minden szláv nemzetiségű népcsoportot Habsburg segítséggel. Azért mégis vagyunk és lassan, de nyiladoznak a magyar szemek.

A század elején már akad egy Bél Mátyusunk, aki felismeri, hogy a jövő életért, a túlélés tudományáért vissza kell menni a még mindig jobbágysorban élő valóságos magyar nemzethez. Egy ártatlan földrajzi és néprajzi tanulmány mások előtt is felfedi a nagy titkot. Ezután Tessedik Sámuel, Berzeviczy Gergely a parasztság embertelen életével foglalkozó munkái a figyelmet a még megmaradt ősi kultúra gyöngyszemeire fordítják. Julianus barát és Körösi Csoma Sándor után lángra kap Reguly Antal lelke is és vissza keletre, az őshazába indul megkeresni mindazt, ami a magyart magyarrá tette a 9.-ik században. Szegényen, halálos betegen gyűjtögeti az Urai mögötti vadonok, eldugott helyeken fellelhető rokonaink

között az azonosság bizonyítékait. Gyűjtögeti a lelki kincseket, a régi hitvilág fellelhető maradványait, mindazt, ami hajdan a magyart egységbe tudta kovácsolni. Mi sem jellemzőbb, hogy idegenektől több támogatást kap, mint magyaroktól. Lélekben, testben összetörve tér vissza hazájába meghalni. De összegyűjtött, megtalált kincsei hagyatékából utána nemzedékek táplálkoznak a magyarság eredének kikutatására. Erdélyi, Kriza, Kálmány Lajos a magyar népdal és mesekincseket gyűjtögeti és menti meg a feledéstől. Herman Ottó az ősrégi foglalkozásokat eleveníti fel, ezen keresztül élethű képet lehet alkotni az Árpád-kori társadalom keresztmetszetéről. Majd Vikár Béla, Kodály, Bartók és még sokan mások gyűjtögetik, mentik meg a magyarság számára a végső pusztulástól ősi kultúrájának még feltalálható maradványait.

A mindenki által lenézett, anyagiakkal egyáltalán nem támogatott falukutatók, a népi tanítók áldozatos munkájának gyümölcseként felszínre kerülő kincsek lassan de biztosan kialakítják a régi turáni hitvilág képét. Néprajzot, népmesét, népzeneét, népművészeti munkákat gyűjtögettek e „próféták”, és az ilyen összegyűjtött elemek önmaguktól tálták e tiszta egyistenhitű, már majdnem feledésbe merült világnak az igazi valóságát, nagyszerűségét és nemzeti megtartó erejét. A régi magyar Hit, a régi Magyar Vallás elemei már átfogó egyetemes világnézet képében ismertetik meg újra a magyarral a Magyarok Istene fogalmát. Mire átlépünk a 20.-ik századba, már tudatos Magyar Vallás létezik, melynek körvonalai egyre tisztábban rajzolódnak ki az ébredő hívek előtt.

Az első világháború és ránknézve szerencsétlen kimenetele csak hátráltatja a Magyar Hit továbbfejlődését, de Trianon után **világossá válik, hogy a júdeokereszténységgel szakítanunk keli**, ha mint nemzet élni akarunk. 1920 után már ezreket tesz ki az új hit híveinek a tábora. Írók, költők, tudósok, de legfőképp a nép széles rétegeiből ébrednek már az „új hit” tanításaira magyarjaink. A katolikus alsópapságból is ráébrednek egyesek, hogy „hamis istenek” szolgálatában álltak. A cserkészotthonokban, már ahol lehet, megkezdődik a regölés, a régi „pogány” múlt tudatára ébresztése. Attila, Árpád neve már szentekként említődik a gyermekszájakon. A keresztény egyházak is felismerik e szellemi irányzatból rájuk származó végveszélyt s amilyen eszköz éppen rendelkezésre áll, azzal igyekeznek elfojtani minden ideirányuló hit- és ismeret-terjesztést. De azért a baptista, református, evangélikus templomok vasárnapi iskoláiban, katolikus ifjúsági szervezetekben titokban ugyan, de továbbfolyik a nevelőmunka. Horthy Magyarországon csakis a judeokeresztény felekezetek létezhetnek, működhetnek. A hatóságok félrevezetésére „őskeresztyén” gyülekezetek alakulnak, melyekben a vasárnapi istentiszteleten ott ülnek a széksorokban a detektívek, a politikai rendőrség ügynökei, nehogy a „történelmi egyházak” ellen valahol is szó essen, mert az „nemzetellenes bűncselekménynek” minősül. Ezidőben sokkal könnyebb volt a kommunistaság vádjával a bíróság előtt állni, mint a Magyar Vallásúnak. A Horthy idők politikai besúgói értesítései alapján a belügyminiszterek a „legistentelenebb bűncselekménynek” minősítették a „turáni pogányságot”. Természetes, mindezen üldöztetések mögött maga a katolikus egyház állt. Az új, fejlődő hit ellensúlyozására már megjelenik az

ellenmegoldás Prohászka katolikus Hungarizmusában. De az elszánt Magyar Adorjánok, Rudnay Egyedek, Havassy (Baján) Sándorok, Barátosi Balogh Benedekék dacolnak minden veszéllyel és titokban, pincékben, a Dob-utcai 8-as számú rendőrőrszobán szerkesztik az új hit lapját, a „TURÁNI ROHAM”,-ot. Ez a szerkesztőség ezidőben többet volt a börtönben, mint szabadon. Számos tagja internálótáborban, munkaszolgálatosként a keleti fronton fejezte be életét, de újból megtalált ősi hitét fel nem adta. A II. világháború előtti időkben létrejött szélsőjobboldali mozgalmakban ez új hitűek képezték a mérsékletet követelők hangját. Az idők örült rohanásában természetesen mint „újpogányt” igen hamar a mozgalmon kívül tették. Ezeréves történelmi bizonyítékokra hivatkozva tiltakoztak a német szövetség ellen, a háborúban való részvétel ellen. A jelszavuk volt: „Egyetlen magyar életet sem adunk tovább nyugatért!” Sajnos, hangjuk a pusztába kiáltó szó maradt. Akkor sem és ma sem értette meg népünk, hogy nem lehet kereszténynek maradni, ugyanakkor antiszemitizmust hirdetni. Sokszor leírtuk már és bízunk abban, hogy az olvasó megérti e két felfogás között az áthidalhatatlan ellentmondást.

Sajnos, de a judeokeresztény mótó oly mélyen szívódott az elmékbe az elmúlt századok alatt, hogy a józan gondolkodásnak és fontolgatásnak sokaknál még a lehetőségét is kizárja.

A sajátmagát a „legmagyarabbnak” nyilvánító Hungarista Mozgalom alapvető ideológiai tévedéseit még mai maradványaiban sem volt képes feladni.

Antiszemitizmusában még ma is görcsösen ragaszkodik évezredes keresztény „hagyományainkhoz”, melyek végső

fokon e nemzet pusztulását okozták, melynek sajnós ők is eszközeivé váltak. Itt semmi kétség az egyének nemzetszeretete és egyéni legjobbat akarást illetően, de képtelenek belátni, hogy ellentmondásos, vagyis hibás ideológiákra egy nemzet jövőjét felépíteni nem lehet! S minél jobban a mélyére nézünk e mozgalom ideológiájának, annál jobban felismerhetővé válik a katolikus, a judeokeresztény hatalommegtartás végső, kétségbeesett kísérlete.

Az „ÚT és CÉL” 1979 évi január havi száma 12. oldalán olvashatók az alábbiak:

„Prohászka és Szálasi keresztény, szocialista világképe alapján állunk. Ez a világkép kipróbáltan ősi, mint a kereszténység, és ősi is, mert valóban magyar. Az emigráció egysége csak a transcendens hungarista eszme alapján jöhet létre.”

Nem tudni mióta „ősmagyar” a kereszténység, vagy az ősmagyarságnak mi a köze a kereszténységhez. De a sajnálatos megállapítás az, hogy nem történelmi valóságokon, hanem plátói, philói, paulista „transcendens” alapokon törődik ez az „eszme” nem a nemzet, hanem csak az emigráció egységével. S e pár sorban összesűrítve megtalálható e politikai elméletnek az alapvető tévedése, mely tévedés tulajdonképpen vesztének csírája is, melybe sajnós a nemzet is majdnem belepusztult.

Majd alább azt írják:

„Akik kimenekültek a bolsevizmus vihara elől, legalább AKKOR tudták, hogy mi a bolsevizmus és a zsidó világ-összeesküvés lényege.”

De ennek a „zsidó világ-összeesküvésnek” a csíráját, a magját, az éltető erőforrását hogy-hogy e honmentők soha

nem tudták felismerni a zsidó messianizmusban, magában a kereszténységben? Ez a kitétel a judaizmus egyik változatának az elvetése csupán, míg e „transcendens” szemlélet szerint a „mag” maradhat.

De semmi csodálkozni való nincs azon, hogy úgy ez, mint más jobboldali mozgalmaink is ennyire félrecsúsztak ideológiailag, mert, ha e háborús időket megnézzük, a nemzeti szocializmus hungarista változatában ezt a kirívó ellentmondást e Mozgalom egyetlen ideológusa sem ismerte fel. E szemlélet csak egy kiskaput nyit meg, azt is rossz irányba és „zsidó világ-összeesküvés” rémképével ijesztgeti híveit. Ugyanakkor szándékosan elhallgatja, sőt minden erejével támogatja a Philo-féle zsidó faji túlélés elméletét, mely kétezer évvel előzte meg a modernkori változatokat.

A zsidóság részéről nincs titkolódzás; fajilag túl akarnak élni mindenkit és e túléléshez, ha kell és erejükből is futja, átalakítják az egész világot is.

John Shaw, a TIME riportere 1969-ben interjút készített Abba S. Eban izraeli külügyminiszterrel, aki egyébként Izraelt már 20 éve képviselte az Egyesült Nemzetek Szervezetében. Eban legfőbb feladata volt az akkori időkben, hogy Izrael katonai cselekményeit megmagyarázza a „világ” közvéleményének New Yorkban. Az interjú „Izrael védelmében” cím alatt jelent meg. (TIME, 1969. január 10. 28. old.)

— Kérdés: Izrael még ma is hisz egy nemzetközi világrendben, vagy feladta ezt az elképzelést?

Eban válasza: Egy egységes nemzetközi világrend megvalósítása eredeti zsidó eszme, amit mi 4000 éve próbálunk elfogadtatni a világ többi részével. Ez egy

olyan eszme, amely igen nagy erővel hat a zsidó elképzelésekre. Ellenben csak eszme, nem a valóság. az Egyesült Nemzetek Szervezete egyáltalán nem fejezi ki ennek az eszmének a megvalósítását a jelenlegi összetételében.

Tehát az eszmei vonalvezetés „Ábrahám óta” töretlen és változatlan. De baj van az ENSZ-szel, mert úgy látszik, nem akarja magáévá tenni ezt a „4000 éves eszmét”. Ugyanakkor Abba Eban a túléléssel kapcsolatban is világosan megmondja a lényeget:

— Kérdés: A Beirut ellen végrehajtott katonai támadások nemzetközi visszhangja mennyiben fogja befolyásolni Izrael megtorló politikáját?

Eban válasza: „Nekünk nincs megtorló politikánk. Nekünk túlélési politikánk van. Ha a megtorlások segítik a túlélést, akkor folytatjuk azokat. Ha valaki bizonyítékot tud nekünk adni arra, hogy az arab cselekmények nem veszélyeztetik a túlélésünket, akkor elállunk a megtorlásoktól. De e téren még senki biztosítékot nekünk nem adott.”

Mondhatjuk azt is, hogy **a Természet a túlélés szempontjából eszközöket nem szabott.** E cél érdekében minden eszköz felhasználható és igénybevehető, ha arra szükség mutatkozik. A történelmet túl nem élők még sohasem tudták felelősségre vonni a túlélőket, mert ezek eszközeikben nem voltak válogatóságok a cél érdekében. Az egyik túlélő sem nagyon hányogatja egy másik túlélő szemére, hogy milyen eszközökkel élt túl más népeket, mert mindegyik tudja, hogy „humanitás” szempontjából éppen elég takargatni valója van mindegyiknek. **De**

amikor nemzetünk, fajunk léte, vagy nem-léte a kérdés, ki törődik a „humanitással”?

Van-e? Lehet-e ilyesmiről egyáltalán beszélni? De ki törődik az eszközökkel? A rideg valóság az, hogy az élelmes, az erős, az eszes túlél mindenkit, míg a többi elpusztul. S ez a történelem lényege!

Tehát a 4000 éves zsidó törekvések, hogy a nemzetközi világrendet olyan formára alakítsák át, melyben faji fennmaradásuk minden időkre biztosítva lesz, több magyarázatra nem szorulnak.

Ezt a zsidók soha nem titkolták és a kereszténység is két ezer éven át e cél szolgálatában áll azzal a különbséggel, hogy szerette volna kiszorítani a zsidóságot e „világhatalomból”, de képtelen volt ezt megvalósítani annak eredeti, eszmei elgondolása nélkül.

Ugyancsak a legutóbbi háborút megelőző időkben születik meg Dr. Málnási Ödön: „A magyar nemzet őszinte története” című munkája. Ő már megkísérli valahogy kifejteni a problémák gyökereit a mesék közül, de kereszténységétől ő sem tudott szabadulni. Mondanivalójában megrekedt annak ellenére, hogy a Horthy-rendszerben ezért a munkájáért 12 évi börtönt kapott a katolikus egyház jóvoltából. Majd később Marschalkó rajos „tűzzel” írt „Világhódítók” című munkája is sokakban felélénkítette a gyűlöletet és úgy tűnt, mintha valami kimondhatatlan „nagy titkot” leplezett volna le ugyanúgy, mint Ford a „Nemzetközi zsidó” c. művével. De mindezeknek az erőfeszítéseknek a legnagyobb baklövése, hogy negatív irányú hatást váltottak ki, vagyis gyűlöletet szítottak ahelyett, hogy pozitív „ébresztőt” fújtak volna a keresztény világ

számára. Az említett munkákból teljesen kirí a tehetetlenségből fakadó gyűlölet. Ezek a munkák a teljes szellemi csőd bizonyítékai, mert szidnak, átkoznak egy fajt a fennmaradása, túlélése érdekében kifejtett tevékenységeiért; de ezenkívül az olvasónak nem tudnak egy olyan eszmét nyújtani, mely versenyképes és legalább olyan időtálló lenne, mint a zsidó messiánizmus küldetés elmélete.

Az emberek könnyebben hajlanak bajaik orvoslása céljából egy csoport vagy népfaj „bűnbakká” nyilvánítására a józan megfontolások és az igen sok önfegyelmet, intelligenciát és belátást megkívánó önismeret helyett.

Végső boncolgatásunk eredményeképpen leszögezhetjük, hogy mindenki olyan portékát árulhat, amilyenje van, de én nem vagyok köteles megvenni azt. Az árus nem hibáztatható azért, amilyen portékát árul. Ha nem tetszik nekem, akkor egyszerűen elfordulok tőle és otthagynom.

Ehelyett ezeréves keresztény történelmünkben pedig nemhogy „megvettük”, de saját nemzeti létünk feláldozásával is görcsösen ragaszkodtunk ehhez a „portékához” annak ellenére, hogy számtalanszor meggyőződünk arról, hogy a „portéka” nemzeti romlásunk, erkölcsi züllésünk okozója.

Ki a felelős ezért? Aki a „portékát” kínálta? Vagy az, aki ostobán, élete feláldozásával is görcsösen ragaszkodik hozzá még napjainkban is? Mindenesetre e ténygondolkodásra kellene, hogy készítse a magyart!

Mert kellene-e nekünk messiások? Kell-e nekünk, hogy a túlvilági életre valaki, vagy valakik megváltsanak bennünket? Az ősi turáni egyistenhit törvényei ilyen

kitételeket nem tartalmaznak. Isteni törvényei szigorúan és megkövetelik az egyéntől az egyéni felelősségérzetet, a lélekben, szellemben egységes és egészséges nemzeti érdek szempontjából makulátlan egyéni életet. E hitvilágban nincs helye a kibúvókat, kiskapukat keresőknek. Itt mindenki egyénileg felelős tetteiért és nemzetközössége fenntartásáért. EZ ITT AZ ÜDVŐSSÉG KÖVETELMÉNYE! —

15. FEJEZET

A keresztény vallási szemlélet két alapfeltételre építi fel üdvözülés-elméletét:

1. a hit
2. a keresztség.

E két tényezőtől a második csak egy gyakorlati érzékeltetése az első tételhez való elkötelezettségnek. Ami szempontunkból lényegesebb az első számú tétel, a „hit” kérdése. Tulajdonképpen ez a rúgója, ez a mozgatója az egész vallási felfogásnak és a hívő feletti szellemi, fizikai uralom biztosításának. A hívőnek semmit sem kell tudni, csak hinnie kell! Amit a keresztényi kinyilatkoztatások mondanak, az igaz, az valóság; az isteni eredetű, isteni rendelésből fakad! Noha e kinyilatkoztatások az emberi értelemmel ellentétesek, a gyakorlati élet követelményeivel nem egyeznek, de **el kell hinni**, mert azokat leírták a bibliában, vagy azokat az Egyház önmagából nyilatkoztatta ki. Ez a keresztényi mibenlét alapja.

Tehát a „hit” létezése nélkül a kereszténység elképzelhetetlen! Az ember természetéből adódik, hogy keres, kutat és válaszokat vár az általa értelmetlennek látszó, ismeretlen jelenségekre. E tudásszomj fejlesztette az emberiség környezetismeretét a ma ismert színvonalra, melyet ma tulajdonképpen a „tudományok” gyűjtőneve

alatt szoktunk emlegetni, mint kultúrát, civilizációt, stb. Végső fokon ez nem más, mint az évmilliók során a Természet ellesett, megismert titkainak, ismeretének a gyűjteménye. Ezek a kimondottan gyakorlati ismeretek, minden „materialisztikus” jellegük ellenére sokkal közelebb hozzák az embert a VALÓSÁG, vagyis az igaz ISTEN megismeréséhez, megértéséhez, mint az eddig ismert mai összes, ú.n. „vallástudományok”. Míg e vallás-ismeretek kizárólag az emberi elme képzelet-gazdagságának csúrt-csavart, össze-vissza magyarázott teológiai feltételezéseit csupán, addig az előbbi valóságra alapozott ismeret, mely valósággal övezett környezetben kell az embernek fizikai létét egyéni, faji, nemzeti túlélését biztosítani.

A júdaizmus törvényei szerint a zsidónak el kell hinni, hogy Mózesnek maga Jehova adta át a kőtáblákat a Sínai hegyen és e Jehovának az ószövetségben összegyűjtött viselt dolgai mind szó szerint igazak, a valóságot tükrözik. Amennyiben ezt nem hiszi, önmagát zárta ki a júdaizmus szellemiségéből, vagyis a zsidóságból. Ezáltal kizárta saját magát az „Ábrahám magjának” tett ígérek részességéből. Tehát hinni kell! Habár az ószövetség olvasása közben az istenség fogalma, vagyis Jehova megszemélyesítése alapján arra a következtetésre jutunk, hogy az ószövetség írói alkották Jehovát saját képükre és hasonlatosságukra, nem pedig fordítva.

A kereszténységben, mivel az a júdaizmusból fakadt, természetesen mindezek az elemek megtalálhatók egy más formában: ahol Ábrahám magja, Jákob, akiből később „IZRAEL” lesz, és ezen ígérek várományosa, Jézuson keresztül most már a kereszténység részére sajátítja ki az ígért „paradicsomot”, vagyis az „Úr országát”. Tehát a

teoretikus „Izrael fiai” ma már nem az eredeti zsidók, hanem a kereszténységet vallók tömege. A júdaizmus és a kereszténység között elfajult teoretikai ellentét tulajdonképpen az ígéretek feletti „marakodás” jegyében zajlik. Eredetileg a júdaizmus, vagyis a zsidóság vitte a világmegváltás, a messiánizmus szerepét, a „zászlót”. A júdaizmus, a faji fennmaradás érdekei megkövetelték a kereszténység létrehozását, azonban az „újszülött” kisajátította magának a vezető, a zászlóvivő szerepet és az eredetileg „Izraelnek” tett ígéretek kisajátította magának azon a jogosnak mondható alapon, hogy a modernebb formák között végső fokon megtartotta a júdaizmust. Ezzel biztosította a zsidóság faji fennmaradását kétezer éven át. Most már a júdaizmus lenne köteles beolvadni az új zászlóvivő szellem táborába. A vezetés szerepe azoké, akik az új szellem szerint tartották meg a júdaizmust, mert a régi eredeti formák és tanítások alkalmatlanok voltak a túlélés biztosítására. A júdaizmus, a mag, eredetiségében még saját fennmaradását sem tudta biztosítani, nemhogy világvallássá fejlődjön. Két ezer év júdeokereszténysége kellett ahhoz, hogy befolyását, politikai hatalmát kiterjessze a nemzetiségi határokon túlra és a világ tetemes részére e júdeokereszténység hatalmi, uralmi rendszerét megalkossa. Amit ma igen finoman úgy határoznak meg, mint a „nyugati keresztény kultúrát, civilizációt”.

Mert e „civilizációban” az újszövetség, azaz a Philo-i elmélet szerint:

„Mert nem a törvény által adatott az ígélet Ábrahámnak, vagy az ő magvának, hogy e világnak örököse lesz, hanem a hitnek igazsága által,

Mert ha azok az örökösök, kik a törvényből valók, hiábavalóvá lett a hit, és haszontalanná az ígéret.”

Pál levele a Rómabeliekhez, 4. rész, 13-14. versek.

Tehát ezek szerint a „valóságos” örökös a hit, vagyis a keresztény hit követője. Mert a „paulista” elmélet szerint a „hit” által, azaz a kereszténység által a „törvény” nem semmisül meg, hanem „betöltődik”.

„A törvényt tehát hiábavalóvá tesszük-e a hit által? Távol legyen! Sőt inkább a törvényt megerősítjük.”

Pál levele a Rómabeliekhez, 3. rész 31. vers.

A keresztény uralmi törekvések vezetői, haszonélvezői e tények alapján a vezető pozícióból kiesni nem akartak és ma sem akarnak. Az „újszülött” júdeokereszténység elhatalmasodásának, vezető szerepe visszaszorításának első, nagyméretű kísérletével az iszlám születésekor találkozunk. A júdaizmus régi mesterei, látván, hogy az újszülött tanítvány már túlhaladott a mesteren, sőt annak „üzletét” igyekszik átvenni; az „üzletből” a régi mestert igyekszik teljesen kiszorítani; így a régi mesterek kénytelenek, voltak egy ellenszert kitalálni és megszületett az iszlám. A mesterré lett „tanítvány” valamilyen megfélemezésére. Csakhogy e második „leányvállalat” is hamar tisztába jött a gondjaira bízott „szellemi örökség” politikai

potenciáljával és az iszlám is igyekezett saját hatalmát kiterjeszteni a közép- és távolabbi keleti világban a saját maga hasznára. Mi sem természetesebb, mint hogy az izlám vetélytársat látott úgy a júdaizmusban, mint a kereszténységben; így hatalmi befolyásának biztosítására mindkettő ellen ádáz és véres harcot kellett folytatnia. Az izlám is, mivel a legkésőbbi szülemény volt, magának követelte a szellemi vezetésben az egyeduralmat. Léte biztosítására a tűzzel, vassal való „igehirdetés” volt az egyetlen lehetősége és ugyanúgy, mint a kereszténység a nyugati világban, az iszlám a keleti világban világhatalommá nőtte ki magát. A júdaizmus háttérbe szorítva ült és várt, jobb napokat remélve, amikor mindkettőtől valahogy visszaszerezheti majd a már-már elveszettnek látszó „örökségét”.

Úgy az izlám, mint a kereszténység, az uralmuk alatt álló népek „szájíze” és az adott lehetőségeik között fenntartották a júdaizmus szellemét. De a lényeg valójában nem arra épült, hogy csak egy emberiséget üdvözítő szerepet töltsön be a júdaizmus a nemzsidó népek között, hanem hogy a zsidóság faji túlélését biztosítsa. Ez viszont egyáltalán nem látszott biztosítva sem a vad keresztény, sem a vad muszlim antiszemita világban. A júdaizmus talmudi őrei más kiutat nem találtak, mint a megosztást e két nagyhatalom saját berkein belül. Jött Konstantin és a reformációk, úgy a kereszténység, mint az iszlám világában. Ma a kereszténységet, mint az iszlám tanait több száz féle változatban, szektákban magyarázzák, de az alapot képező lényeg, a júdaizmus mindegyiknél változatlan. Ábrahám, Mózes és az összes zsidó próféták mindkét világban változatlanul, minden szektában megtalálhatók.

Ez ígért örökösödésből és a vezető szerepből kiszorított zsidóság kénytelen volt a XIX-ik században egy olyan formulához nyúlni, mely önkényes messiánizmusi küldetését, kiválasztottságát, vezető szerepét biztosítja egy újabb „világmegváltó” eszmében, ahol — most már az előbbieket tapasztalatai alapján — a nemzetköziség mellett saját faji fennmaradása is abszolút biztosítva van. Ezzel úgy a kereszténység, mint az iszlám hatalmi befolyása is visszaszorul, érvényre juthat a 4000 éves eredeti elgondolás és a faji megkülönböztetések is megszüntethetők (legalábbis látszatra) egy új világrendben. **Megszületik a marxizmus és a „proletárinternacionálé”**. A júdaizmus szempontjait nézve minden áldozat és erőfeszítés hiábavalónak bizonyult, mert a marxizmus is „saját útjára lépett”. Nemzeti színeket vett fel minden nemzetközisége ellenére.

Ez a legújabb nagy „kísérlet” száz év alatt (a kor technikai fejlettsége következtében) kifutotta magát és a XX-ik század második felére szellemi, erkölcsi csődbe jutott. Ugyanúgy nem hozta meg a „megváltót” az arra váró millióknak, mint ahogy ez nem sikerült a kereszténységnek, az iszlámnak, de magának a júdaizmusnak sem. A júdaizmus „4000 éves” nemzetközi törekvései a legváltozatosabb formák között sem tudták megvalósítani a valóságos „nemzetközi testvériséget”, mert e nemzetköziség bármely formáját is tekintve, mindegyikben voltak uralkodó és elnyomott népek. A faji, nemzeti hovatartozást nem lehet semmilyen nemzetköziséggel helyettesíteni. Hiába is mondják egyesek ma, hogy „világpolgár vagyok”, mert előbb-utóbb a nemzeti érzések, a nemzeti öntudat lesz úrrá az egyénen, mely pedig a Természet törvényeiből fakad. Így nyugodtan mondhatjuk isteni eredetűnek. Ezt viszont a

júdaizmus sem lesz képes megváltoztatni még egy másik „4000 év” múlva sem.

A modern kor egyik igen sajátos példája a nemzetköziséget illetően éppen Amerika. Egy önkéntes nemzetköziségen alapult, nemzetközi „olvasztókemence”, mely kísérlet a kezdet kezdetén szépnek ígérkezett. Egynéhány nemzedéken belül e sok nemzetiség összeolvasztásából nem a nemzetköziség szellemét termelte ki, de az amerikai nemzeti tudatot. Kevés olyan, mondhatnánk göggel teli nemzetet ismerünk, mely nemzeti mivoltára büszkébb lenne, mint az amerikai polgár. „Amerikai vagyok!” — mondja lenézően mások felé. Holott ereiben megtalálható a világ összes népeinek vére jóformán, de e keveredés kitermelt egy újabb, mondhatnánk „fajt”, mely még gögösebb, még büszkébb „fajiságára”, mint bármely más, eredetében valóban egyedi fajt képező nemzet fia. Tehát e keveredésből egy újabb nemzet, egy újabb (ma-holnap) „faj” született. Ez pedig legalább annyira akarja biztosítani nemzeti túlélését, mint a zsidóság.

A huszadik század második felének legújabb kísérlete, az amerikai példán okulva, éppen Kanadában található meg. A szándék, hogy az új kanadai nacionalizmust az igen nagy számban bevándorolt, legkülönbözőbb népek összeolvasztása ellenére se engedjék kifejlődni, az eredeti etnikumok, nemzetiségek kultúrájának erőszakolt megtartásával. Az egybeolvadásnak e mesterséges visszatartása azt eredményezi, hogy a „kanadai nacionalizmus” minden nemzetiségi mozaikszerűségének ellenére már az első nemzedéken belül bekövetkezik. A bevándorló hamarabb válik „öntudatos” és nagyon is büszke kanadaivá, mint a bennszülött. Éppen azért, mert

nemzetiségi kultúráját szabadon őrizheti meg és (hivatalosan) senki sem kényszeríti a beolvadásra. De az út itt is világos. Előbb-utóbb a bevándorlásokat be kell szüntetni és a mai kanadai etnikumvilágból egy olyan nacionalista kanadai nemzet válik egy-két nemzedéken belül, melyhez hasonló példa még nem volt. Éppen a színes, sokrétű kulturális ötvözöttségének következtében, minden leszármazottban erősebben a felszínre tör a nemzeti tudat, a **kanadai nemzeti tudat**, mely egy újabb öntudatos nemzetet szül az emberiség számára. Ez már kanadai nemzeti mivoltában igyekszik majd túlélni minden más fajt, vagy nemzetet.

Népek keveredése hasonlít a kémiai folyamatokhoz. Az alkotóelemek elveszítik ugyan eredeti sajátos tulajdonságaikat a vegyületben, de a vegyület jellegzetessége örökli az azt alkotó elemek alaptulajdonságait, atomsúlyát. Savakat lúgokkal keverve sókat kapunk. A víz elpárolog és megmarad a szilárd só, melyben fellelhető az azt alkotó savak, lúgok jellegzetessége, de most már egy újabb, nem folyékony, hanem szilárd állapotban. A sóknak maradnak kristályvizei, melyek a legkirívóbb jellemzőivé válnak e sóknak. Ami a lényeg, hogy egy magasabb szintű minőségi jellemzői lesznek ez új szilárd vegyületnek.

Nemcsak egyszerű, nemzetük sorsáért aggódó emberek ismerték fel a júdaista törekvések gyakorlati csődjét. Maguk a júdaizmus apostolai is ráébredtek, hogy kísérleteik eredménytelenekké váltak és minden igyekezet ellenére, minden látszólagos viláгурalmi helyzetük ellenére a világ sokkal bizonytalanabbá vált számukra, mint két ezer évvel ezelőtt volt. Mindenütt szinte

„dühöng” a nacionalizmus; úgy a szocialista, mint a keresztény, mint az iszlám nemzetköziségben.

A talmudi mesterek számára ma egy út maradt a megmaradásra. Az éleket valahogyan le kell tompítani, mert ma már a végveszély és a végpusztulás réme fenyeget. Ma már nem megoldás a kereszténység hatalmának korlátozására megalkotni az izlámot. Mindkettő megfékezésére megalkotni a marxista internacionálét, mert a történelem tanulsága szerint minden újonnan jött, újonnan szült „világmegváltó” a „zászlóvivés jogát” sajátmagának követeli és minden előbbi versenytársát szeretné kiszorítani a hatalomból. Egyedül sajátmagának szeretné biztosítani az Ábrahámnak tett ígéreteket az idők-adta formák szerint.

A huszadik század második felében tanúi lehetünk egy olyan jelenségnek, melyről apáink ugyan soha nem álmodtak volna. Léte további biztosításának érdekében felszínre kellett jöjjön a júdaizmus. A világ elé kellett állnia, mondván: „Most már valahogyan legyen béke, mert a tét nemcsak a világ, de saját létünkre, megmaradásunkra is megy.”

A júdaizmus, mint eszmerendszer ma már a modern zsidónak is tehertétel, elavult a maga talmudi formái között. A mai modern nemzedék már nem hisz sem Mózesben, sem a Talmudban. Mindez ma egy nemzetiségi hovatartozásnak nemzeti hagyományokra épülő eszköze csupán, mely a jövőre nézve semmi biztosat nem ígér. Az egyéni istenszemléletet formálni nem képes a talmudi magyarázatok alapján, mert az a mai értelemmel már elfogadhatatlan.

E talmudi törvények és tanítások ma már biológiai veszélyt jelentenek a zsidóság számára. Ami a babyloni fogság utáni időkben gyakorlatilag megfelelt Ezsdrás és Nehémiás elképzeléseinek a zsidó fajiság tisztántartására, amikor eltiltották a zsidót az idegenekkel való házasságtól, (biológiai ismereteik hiányában) ma már halálos veszélyként nehezedik a zsidóságra. A mai orvostudomány mintegy 27 olyan betegséget tart nyilván, melyet csak zsidók kapnak meg, vagyis örökölnék (Jewish disease), mely egy természetes biológiai következménye a zárt, fajon belüli szaporodásnak. Ahova friss vér nem keveredik, előbb-utóbb biológiai degenerációhoz vezet; betegségekre érzékenyebbé teszi az utódokat, s ezt ma már a zsidók is tisztán látják. Mert akár hogy is igyekeztek a zsidók szétszórtságukban megtartani a talmudi törvényeket, a környezeti befolyások következtében akarva, nem akarva csak-csak megszegték azokat. Es ma, éppen a biológiai zárkózottságból következett be Mózes V. könyvének 28. rész, 59-től 61-ik verse:

59. *„Csudálatossá teszi az Úr a te csapásaidat, és a te magod csapásait; nagy és maradandó csapásokká, gonosz és maradandó betegségekké.*

60. *És reád fordítja Egyiptomnak minden nyavalyáját, a melyektől irtóztál vala, és hozzád ragadnak azok.*

61. *Mindazt a betegséget és mindazt a csapást is, a melyek nincsenek megírva e törvénynek könyvében, reád rakja az Úr, míglen kipusztulsz.”*

A „dialektikus”, végtelen rugalmas zsidó gondolkodás újra visszatér a modern korban az anyajogú társadalomban uralkodó eszmékhez, melyek szerint az apa szerepe lényegtelen. Zsidó anyának lehet csakis zsidó utóda, nem a zsidó apának. Ma a gyakorlatban újból érvényesíteni kell Mani indiai törvényeit, melyek szerint: „a borjú nem a nemző bika tulajdonosáé, hanem a tehén tulajdonosáé.”

Így az apa faji mibenléte nem számít a faji fennmaradás érdekében, mert az anyán keresztül az utódok zsidók lesznek, s a faji, biológiai fennmaradás is biztosított. S ma az új Izrael államban ez a törvény, a „ki a zsidó?” kérdésének megválaszolására.

A kereszténység minden istenképzetével, üdvözülés elméletével, erkölcsi nézeteivel éppen a múltja miatt jutott csődbe. Isten-meséje, a túlvilágról szóló tanai már hihetetlenek. Történelmi bizonyítékok hiányában talajtalan mesévé vált. Minden modern magyarázkodás ellenére az alapok elfogadhatatlanok, a keresztényi istenségek emberi képmások.

Az iszlám és a Korán, melyek aránylag a leggyakorlatibbnak látszó elképzeléseket hirdetik, idejét múlta júdaista gyökerei miatt tovább terjedni nem tud. Jelenlegi befolyását reformok nélkül fenntartani nem tudja még az elmaradottabb közép-keleti népek között sem. Teljes szellemi csődje csakis az ipari termelés, a technikai fejlődés méreteinek időbeli állapotától függ.

A marxizmus megoldani semmit sem tudott. Embernek emberhez való viszonya középkori nivóra süllyedt a gyakorlati megvalósítás útján. Mint világmegváltó eszme egy igen rosszul sikerült kísérlet és nagyobb, véresebb

kísérlet volt, mely éppen a nacionalizmus erőszakos elnyomásával azt még izzóbbá tette.

A technikai fejlettség következtében az idő és az események gyorsabban látszanak peregni, mint évszázadokkal ezelőtt. Hirtelen egy újabb eszmét kitalálni nem lehet, mert erre nincs idő. Ezt nagyon jól látják a világ „messiánizmusának” prófétái. Az egyetlen jelenleg megvalósíthatónak látszó megoldás: az összes júdaizmusból fakadt elméletet valahogy „egy akolba” kell egyesíteni; akkor talán mindenki kap egy olyan vegyes, egybegyúrt masszát, melyben megtalálja azt, amit keres.

Századunk második felében megkezdődik a keresztények „ökumenizálása” azon az alapon, hogy „végső fokon júdeokeresztények vagyunk mindannyian, minek a széthúzás és a rengeteg ellenségeskedés?” A katolikus egyházat látszatra megreformálják, megváltoznak a régi szertartások. A szentek százait kidobják a „mennyországból”. A kereszténység és a zsidóság közeledik egymáshoz éppen a közös kiindulópont alapján. Katolikus, protestáns papok, zsidó rabbik közös isten-tiszteletet tartanak. Valahogyan a bűvkörbe kell vonni a marxizmust is. Ami 1945-ben még elképzelhetetlen lett volna minden „hithű” kommunista számára, a hetvenes években rendezik a kommunista államok és az egyházak közötti viszonyt. „Atheista” államok alkalmazottaivá váltak a különböző egyházak papjai. Nálunk, Magyarországon a „marxista” kormány papjai áldással „apostoli jogú” kormánnyá vált a „szentistváni” jogfolytonosság alapján. A „végső fokon mindnyájan az emberiség boldogulásán fáradozunk” elmélet alapján „miért ne dolgozzunk együtt?” - mondja az indokolás. Az iszlám még csökönyösködik. Nem kíván

közösködni senkivel és még ma is hangoztatja egyedüli, valóságos, „prófétai” küldetését. Csupán idő és gazdasági nyomás kérdése, hogy ő is mikor jut el a „júdeoökonómiához”. Kapitalista dollárok kellene, hogy a marxista gazdasági életet valahogy fenntartsák, nehogy a belső forradalmak e rendszereket elsöpörjék a nemzetek nyakáról. Ugyanazok a kapitalista dollárok kellene, hogy a marxista világ ideológiai és politikai, nacionalista ellentéteinek éleit valahogy letompítsák, hogy látszólag nyugalom legyen. Az egymással háborúskodó marxista uralom alatt nyögő országokban a fegyvereket kapitalista ígéretekkel, kapitalista dollárokkal lehet csak elcsendesíteni.

És még egyesek azt állítják, hogy a júdaizmus világhuralma beteljesedett. A júdaizmus szörnyszülöttéi elszabadultak, önállósították magukat és egyformán veszélyeztetik ma már nemcsak az emberiség, de a júdaizmus népének megmaradását is. E soha nem látott világméretű szellemi csődben „4000 év” minden törekvése, más népek felmérhetetlen véráldozata egy csapásra semmivé válhat, magával sodorva minden túlélni akarót.

Számunkra az a legfontosabb, hogy ebben a nem éppen kecsegtető világhelyzetben népünk mennyire ismeri fel a valóságot. Mennyire képes gondolkodásmódját, életszemléletét e valóságismeret birtokában úgy átformálni, hogy az, e robbanás előtti világban képes legyen nemcsak megmaradni, de nemzeti létét még fejleszteni is. A túlélés érdekében, akár tetszik, akár nem, fel kell és meg kell ismerni a valóságot és minden zagyva világmegváltó elmélet helyébe vissza kell adni népünknek ősi, igazi és tiszta istenszemléletét. Ez összes

világmegváltó eszmékkal kapcsolatban, 1919 júliusában írta meg nagy költőnk, Babits Mihály véleményét a „Szittál-e lassú mérgeket?” c. versében:

*Szittál-e lassú mérgeket, illatok átkait?
jaj, rosszabb, aki kába Szók mérgéből tudva szitt
melyektől elzsibbad az ész, és megőrül a Tett —
ó, kárhozat, kiben a szó először született
az ábrándokbahurkoló, álmoharanghúzó,
biborszínű, tömjénszagú, trombitahangú szó.
Haza... Szabadság... hallod ezt? ó ember! messze fuss,
mert ellenséged, aki szól, zsarnok és háborús:
mert minden édenek neve vad poklokat büvöl
s Kasszandra átkát gúnyosan visszajáról veri föl.
Hazánk, harsan, s már durva harc dúlja a drága tájt,
s új tusa borzadt oka lesz, ha ki békét kiált.
Eszmét neveznek — és a föld bitókkal fölfakad:
jövőt — és viszik halni már a gyöngye fiúkat
népjavát — s a nép új nyomort lát, újabb szenvedést;
emberközösség: pompa-szó! de kerüld, mint a kést;
szabadság: ez még csábosabb; de vigyázz, ki ne
mondd,
mert súlyosabb bilincsbe fogsz botolni majd, bolond!
Ó, varázs van a szavakon, hogy a Teljesedés
fordítva értse mind, s legyen elátkozott vetés,
hol a konkolyt arassa az, ki a búzát veti,
s szíve melegjén ölyvtojást költsön a gerle ki.*

*Ember azért, ha jót akarsz, tanácsom megfogadd
és köpd ki fogaid közül a véres szavakat, —
sót, hogyha érzed, hogy a szó, ez álnok gyűtővény,
ártatlan is, csírázni kezd lelkednek mezején,
égesd föl inkább a mezőt, és legyen kételyed
tikkadt és izzó, mint a láng száraz mező felett.*

Természetes, hogy e költemény ma már indexre került és nem található meg a Babits kötetek egyetlen példányában sem 1945 után.

Költőink, íróink meglátták e tényeket és írásaikban a kor adta lehetőségeikhez, meglátásaikhoz mértén kifejezték nézeteiket az idegen eszmékkal kapcsolatban és törekvéseikben szerették volna önkéntelenül is visszaadni népünknek e régi istenszemléletet.

Azt a szemléletet, melynek keretei között az egyéni vallási tudat és a nemzettudat azonosul. Csakis ezen az alapon valósítható meg a magyarság valóságos nemzeti egysége! Ki kell tisztítani a magyarság szelleméből az idegen, nemzetközi célokat szolgáló elkötelezettségeket! Nemzeti öntudatra nem nevelhető a magyar, ha vallási felfogása a nemzetköziségben gyökerezik és amely nemzetköziség célja valójában egy más faj túlélési politikájának csupán csak eszköze. Ez az ú.n. „nyugati keresztény civilizáció” csődbe jutott. Ez ma már mindenki előtt világos, aki gondolkodni képes. Ugyanúgy az ezt kitermelő eszmei alap, a kereszténység istenszemlélete, vallási tanaival együtt!

1945 óta a külföldre került emigrációs magyarság köreiben másról sem beszéltek, írtak, tanakodtak,

késhegyig menő harcokat vívtak, mint hogy hogyan lehetne megvalósítani az „emigráció egységét”? A kint élők mindannyian látják e „törekvések” siralmas eredményeit. Ennek ellenére, jóformán négy évtized távlatából a hangoskodók még mindig képtelenek voltak felmérni azt a valóságot, mely valójában mindannyiunkat körül vesz, mely valóság talaján kellene, hogy nemzeti létünket biztosítsuk még a haza határain kívül is. Külföldön, valamelyik magyarul írott újságban, minden héten legalább egy cikk jelenik meg „az ezeréves keresztény hagyományaink megőrzése érdekében”. Sajnos, e törekvések már csírájukban romlottak, mert egy ezeréves nemzetvesztő ideológiának a teljes nemzeti végpusztulásig vezető útján való megmaradásra biztatják e külföldre szakadt nemzetrészt. Az is jellemző e megnyilvánulásokra, hogy a törekvések 1945 óta nem a TELJES nemzeti egység kialakulása felé irányulnak, hanem csak az „emigrációs egység” megvalósítására.

Az emberek legnehezebben tévhitüket adják fel. Ez is emberi tulajdonságból eredő jelenség. A nemzeti túlélés érdekében görcsösen ragaszkodni kell a hagyományokhoz is, de csak a nemzeti létet biztosító hagyományokhoz. Egy ezeréves nemzetpusztító keresztényi korszak ideológiája nem tartogat számunkra semmilyen megőrizni valót a nemzeti megmaradás érdekében. Ennek ellenére olvashatunk egyes írásokban olyan ostoba kitételeket is, mint: „mi már csak megmaradunk a Golgotához vezető úton.” Aki mindenáron öngyilkosságra törekszik, ez az egyén kiváltsága; tegye ezt egyedül, de ne akarjon egy nemzetcsoporthoz is ugyanerre az eszeveszett öngyilkosságra buzdítani!

A kereszténység szellemi világa, erkölcsi értéke összeomlott, mert az aaptanítás maga természetellenes. A valóságnak még a szikráját is nélkülöző, „transcendens”, azaz álmvilágra épült. Ez a múlt századok emberének melankolikus álmodozó világában esetleg megfelelt, a valóságtól való menekülésre. De nem kielégítő, elfogadhatatlan a mai, valóságot, igazi isten-szemléletet kereső ember számára.

„Keresztény európaiságunk” — hangoztatják egyesek a nagy szavakat, melyek valójában csak üres buborékok, jelentőségük nincsen! „Európai keresztény kultúránk” — írják máshol és nem veszik észre, hogy saját magukat, saját népüket alacsonyítják le e kijelentéssel. Azt igyekeznek alátámasztani, hogy júdeokereszténységre való áttérítésünk előtt kultúrával nem rendelkezünk; de ha rendelkezünk volna is valamivel, az csak „pogányság” volt, a kereszténységhez viszonyítva. Ugyanakkor mindannyian tudjuk, hogy (köszönet a Magyarok Istenének) ezer év múltán sem váltunk „európaivá” a szónak abban a szoros értelmezésében, mellyel e fogalmat takarják.

Semmi kivetnivaló, szégyelni való nincs ázsiai eredetünkben, de ez a valóság éppen büszkeséggel kell, hogy eltöltsön bennünket. Ázsiai eredetünknek pusztá ténye már azt bizonyítja, hogy a kereszténység előtt már magas színvonalú, a júdeokereszténységet messze túlszárnyaló kultúrszellem részesei voltunk. **A hely, ahonnan jöttünk, már maga helyett beszél és éppen ezért csakis büszkék lehetünk, hogy az emberiségnek e turáni kultúrközpontjából származunk!**

Kereszténységünkkel kapcsolatban, a nemzeti léte és túlélésre gyakorolt hatását ennek az ideológiának

legjobban az 1945 óta eltelt idők emigrációinak a sorsa mutatja meg. És ezt itt mind-annyian a saját bőrünkön, saját családi otthonainkon belül tapasztalhattuk az elmúlt évtizedek folyamán. Mennyire segített ez a júdeokereszténységhez való ragaszkodás megtartani a már itt kint született gyermekeinket a magyarság számára? Nem lehet itt hivatkozni a fehér holló ritkaságával egyenlő, elenyésző példákra, mert a látszat megtartására valami keveset adni kellett már csak azért is, nehogy a legmegrögzöttebbek is szétszéledjenek. Mindannyian szemünkkel látjuk az eredményeket, ismerjük gyermekeinket és tisztában vagyunk magyarságunktól való elidegenedésükkel.

De felnőhetett-e itt keresztény körökben, kereszténységhez való ragaszkodással egy magyarságában tudatos nemzedék, amikor a legnagyobb keresztény egyház, a római katolikus egyház, nyíltan a hívek tudomására adta politikáját és célkitűzéseit a magyar emigrációval kapcsolatban:

„A magyar egyházközségnek főcélja azonban nem az, hogy érzelmi kiegyensúlyozottságot biztosítson a kivándorolt magyaroknak, sem az, hogy nemzedékeken keresztül megtartsa őket magyaroknak új hazájukban, hanem az, hogy megtartsa őket hitüket buzgón gyakorló katolikusoknak.”

(Megjelent a SZIV 46. évfolyam, 10. számában, 1960 októberben.)

Ennél világosabban, érthetőbben kifejtteni egy álláspontot már csak úgy lehet, ha valaki a szöveg mellé

kocsilőcsöt is használ a mondanivaló „nyomatékos” megérttetésére.

Ennek ellenére azt látjuk, hogy magyarjaink görcsösen ragaszkodnak „keresztény egyházukhoz” azzal az indokolással, hogy ez tartja meg őket magyarnak az emigrációban. Itt megáll a józan ész és az értelmetlenség ily kolosszális méreteit látva csak arra lehet következtetni, hogy akik e csoportosulásokhoz tartoznak, azok teljesen érdektelenek saját fajtájuk iránt és valóban csakis a kereszténység elkötelezettjei, függetlenül nemzeti eredetüktől. A másik változat csak az lehet, hogy aki ezek után még mindig azt képes elhinni, hogy kereszténységének megtartásával tartja meg magyarságát, annak szellemi korlátoltsága szinte felmérhetetlen. De az egész keresztény szemlélet nem ennek az alapvető feltételnek a kihasználására épült fel? Az 1945 után nálunk beállt helyzet-szülte „emigráció” mit is kaphatott volna útravalóul a „nagy útra”, ettől az ezeréves keresztény hagyománytól, mint az egy nemzedéken belül való beolvadást az idegen környezetbe. Ha végig nézünk történelmünk nagy emigrációinak sorsán, ugyanezeket az eredményeket látjuk. Nemcsak magyarságában, de még kereszténységében is megosztott tömegek szóródtak szét a nagyvilágban, Rákócziól Kossuthon keresztül hogy csak e kettőt említsük. S külföldön a harc nem a nemzeti túlélésért, magyarnak maradásáért folyt, hanem a kereszténységükben megosztott csoportok egymásközi élet-halál harca folytatódott az egyetemes „nemzeti képviselő” kizárólagos, de gyakorlatilag már semmit sem jelentő látszólagos címéért egészen a teljes kihalásig, vagy beolvadásig. Ebből a nemzetnek függetlensége, megmaradása szempontjából semmi haszon nem származott. E Magyarországról származott keresztények

közötti ellentét annyira tovább élt az új hazában, hogy ezt egy pár sorban Pearl S. Buck, (Nobel-díjas, 1938) Kínában született híres amerikai író láta meg, ismerte fel a legtisztábban, amikor először eredeti hazájába, azaz Amerikában hazalátogatott:

„Amerikát az teszi Amerikává, amit az itt élő népek magukkal hoztak. A világ népei közötti gyűlölködés itt amerikai gyűlölködéssé vált. A magyar katolikusok ugyanúgy gyűlölik tovább is a magyar protestánsokat az új hazában,...” stb.

(Pearl S. Buck: A Biography. Vol. II. Kiadta John Day Co. N.Y. 1932. Part one, 9. lap.)

A keleti szellemben nevelkedett író nem „magyarellenes” beállítottsága miatt választotta éppen ezt a példát, de minden valószínűség szerint az általa említett jelenség annyira köztudott, kirívó jelenség volt, hogy az állapotok jellemzésére iskolapéldaként kínálkozott, ugyanúgy, mint ma. Egy ilyen szellemű „magyar” közösségben valószínű valóságos magyar nemzeti érdekek képviseléről még álmodni sem lehet a különböző keresztény szektákhoz való elkötelezettségek miatt. Tehát a kereszténység fogalma, a „hit”, politikai kereszténység formájában létezett csupán, a kereszténység igazi, valószínű jellege szerint.

De ha visszanezünk saját hazánkba, azt tapasztaljuk, hogy e gyűlölködés ugyanúgy él és nemzedékekről nemzedékekre tovább folytatódik. Van Északkelet-Magyarországon egy kimondottan szép helyiségünk: Mezőkovácsháza. A helyi lakosság két részre osztotta a magyar városkát: „katolikus” Mezőkovácsházára és „református” Mezőkovácsházára. Közöttük igen kis

létszámában görögkeleti vallású magyarok is élnek, azok az „orosz” templomba jártak. (E kitételre még visszatérünk.) E szintiszta magyar városkában az Isten irgalma kellett, hogy megőrizze azt a katolikus magyart, aki a protestáns városrészbe tévedt, de ez ugyanúgy érvényes volt fordítva is. Egy ilyen „eltévelyedés” gyakorta halálesettel végződött, mert e buzgó keresztények, keresztény szektás fanatizmusukon túllátni nem tudtak és saját fajtájukbeli lelkiismeret furdalás nélkül agyonütötték, amiért az egy másik keresztény szektához tartozott. A júdeokereszténység mondhatnánk tökéletes győzelmet aratott nemzeti meghasonulásunk megteremtésében, mint ahogy azt már korábban idéztük az újszövetségből:

Máté 10. rész, 37. vers:

„Mert azért jöttem, hogy meghasonlást támazzak az ember és az ő atyja, a leány és az ő anyja, a meny és az ő napa közt;

36. „És, hogy az embernek ellensége legyen az ő házanépe.”

A koronát viszont e tételre Máté 12. rész, 25. verse teszi föl:

„Minden ország, amely magával meghasonlik, elpusztul; és egy város vagy háznép sem állhat meg, amely meghasonlik magával.”

Legnagyobb magyarunk, Széchenyi István is észrevette e jelenségeket és keseregve írta az általa tapasztaltakat:

„A különféle hitfelekezetek”

„a társadalmi megoszlást még egyéb ágaikon is tovább darabolják. Bizonytalannal annyi, de tán még több s keserű versengés van pópista és református között, mint gallul és angol közt. Sok derék magyar helységnek lakószai, bár egyenesen s karcsún nőttek fel mint egy fiatal fenyőliget, s arcvonásban, állásban s mozgásban oly rokonok és egyenlők, aránylag kis körökben sem alkotnak sem szívet, egy testet, s a kereszt sokszor, egy mennyországból kirekesztő jelképpé alacsonyítottatik le. S a kakas a lelki éberség példázója ellenséges bizalmatlanság cégérévé dísztelenítettik.

Alig van társaság, egyesület, intézet, mely a felekezeti írgykedés ördögétől ment lenne s már kezdetekor ne rejtené keblében a halál okát.

Legyen kihagyva csak egy felekezet, legyen valamely dolog nem születés és hitvallás, hanem tudomány és észbeli tehetség szerint szerkesztve s a siker — úgy ítélem — már lehetetlen!

Egyesek világosan látják a honnak pirulásokozó alacsony mibenlétét ahhoz képest, ami lehetetlen, de szavai elvesznek a sok felekezetnek egymást üldöző vad ordításai vagy pedig csak önhaszont leső nyomorult rimánkodásai közt.

A római (klérusról) a görög és „protestáns” papokról egyet sem szólok, mindenkinek saját ítéletére hagyom, hogy eldöntse, vajjon sok részre szakított hazánkban szolgálnak-e összetartó ékkövekül vagy sem?

Ki mer a tiszta lelkiismeret bátorságával a honi előítéletek seregével szembeszállni s honfitársait éppen ott támadni meg, ahol — mint a nyavalyának a gyökérhelyén — a vágás a legkínzóbb.

Az emberekben fel kell ébreszteni a nemzeti szellemet, népünket fel kell világosítani kötelezettségeiről és a maga fajiságára és az azzal járó jogokra kell eszméltetni mindenkit! Lelki erő nélkül nemzet fenn nem maradhat!

Gróf Széchenyi István.”

(Ez az írás utoljára a Turáni Egyistenhit lapjában, a „Turáni Roham” c. lap vezércikként jelent meg 1939 június 18-án, Budapesten, melynek főszerkesztője dr. Bencsi Zoltán volt.)

E tényeket tudtuk, láttuk, ismertük és soha nem akadt egyetlen „honmentő” politikusunk, aki e témához mert volna nyúlni, hogy felvilágosítsa e szerencsétlen nemzetet a végső tragédiába rohanó úton a kereszténységgel kapcsolatban. Akik az új útkeresésben régi, ősi magyar hitvilágunk kutatásának szentelték életüket, nem politikusok voltak. Szavuk messze nem hatott el. De mindazok, akik a „tűzhöz közel ülve” intézték a nemzet sorsát, a nemzet nevében, e nemzetközi júdeokereszténység elkötelezettjei voltak. Nem is volt várható tőlük, hogy a nemzet valóságos, igazi érdekképviselőinek „keresztjét” a vállukra vegyék, mert e júdeokeresztény elkötelezettségért maradhattak csak meg hatalmukban, pozícióikban. Belső társadalmi problémákat igyekeztek félmegoldásokkal valahogy elodázni; nemzeti egységről ábrándoztak, de soha meg nem látták, vagy nem akarták meglátni, hogy mindezen törekvéseik a problémákat csak még jobban elmélyítik és

az egyetlen kiút minden nemzeti bajunk forrásából vallási felfogásunk megváltoztatása, a régi hit visszaállítása lett volna.

Ma az emigrációban e volt uralkodó, illetve irányító osztálynak a maradványai lassan, de biztosan felőrlődnek a pergő évtizedek súlya alatt, de még ma sem akarják tudomásul venni, képtelenek meglátni ezeréves nemzeti pusztulásunk, saját egyéni pusztulásuk okozójának a valóságos gyökerét, hogy azt is felismerve, örökre kivessék magukból a megmaradásért, a túlélésért. Nem a szellemi korlátoltság iskolapéldája ez?

A XIX-ik és a XX-ik században nem felülről, de a népi rétegekből már akadtak, akik felismerték a valóságot és gyűjtögették a már veszendőbe menő szellemi kincseket. A katolikus egyház jóelőre közbelép, nehogy valaki egészséges, egységes szemléletet kialakíthasson. Az 1848-as Szabadságharc szellemi változásokat hozott az egész magyar életszemléletben. E változások felidéztek a régi „jó pogány idők” emlékeit is. A bukás után megkezdődött lelki vigaszként ez „újpogányság” felelevenedése. Csakhogy akkor kizárólag katolikus krónikákra lehetett támaszkodni csupán és ez az „újpogányság” az újjászületése pillanatában magában hordozta mindazokat a téves fogalmakat is, melyek sok esetben „szörnyűségeket” tartalmaztak a jámbor keresztény hívő számára. De a folyamat megindult. Mentsük, ami menthető alapon Ipolyi Arnold váradi püspök (1823—1886) nagy fáradsággal megírta a „Magyar Mythológia” című munkáját két kötetben. Azonban a munka lényege oda irányult: „ez volt, de az evangéliumok szépségei e „Mythológiát” messze felülmúlják és mégis kereszténynek kell maradnunk.” Sok jó és használható adatot gyűjtött össze Ipolyi Arnold, de a

cél nem az volt, hogy a magyarságot a kereszténységről leválassza, hanem éppen e „Mythológia” segítségével kereszténynek tartsa meg. Nagyon sokan támadták őt ezért a munkájáért, de mit tehetett? A cél érdekében tette. A keresztény célok érdekében. Korának szelleme szerint: „forradalmi” és „keresztényellenes” volt. A sok támadás eredményeként annyira feldühödött, vagy elkeseredett, hogy további munkáinak nagy részét elégette. A századfordulóra már kezdte bontogatni a szárnyait a Turánizmus, még ugyan csak kis baráti körökben, de a gondolat már terjedt. Ugyancsak egy katolikus pap, az eгри káptalan levéltárosa, Kandra Kabos vette elő Ipolyi Mythológiáját és új alapokra helyezkedve az idők szelének megfelelően újra írta a Mythológiát. Nagy nehézségek közt ugyan, de 1897-ben megjelentették Egerben. A katolikus egyház nem nagy reményeket fűzött a sikerhez, hogy a „távol-keleti gondolat” élet elvegye, de Kandra Kabos szívóssága következtében mégis csak megjelent a munka. Hatása most sem maradt el, mert ebben ugyancsak meggyőződhetünk, hogy minden „Mythológiánk” ellenére a kereszténység az „egyetlen üdvözítő út” a magyar számára. Zajti Ferenc is hozzálátott a történelemíráshoz és felidézte a régi hun dicsőséget, a szittyá eredetet, csak sajnos egyetlen megállapítása mellé sem adott bizonyítékokat. Emellett azonban a népi kultúrkincsek kutatása már javában folyt, mert az „igazi” magyarhitűek azt vallották, hogy e kincsek valóságos maradványait népünk ma is élő népi kultúrájában kell megtaláljuk. Igazuk is lett! A két világháború között, amikor a Turánizmus már nemzetközi kapcsolatokkal rendelkező intézménnyé vált, a „pogányság” kérdése is újból felvetődött, de most már olyan alapokon, hogy e hagyományokat a mai kor és követelményei szerint kell a

köztudatba átvinni. Itt a kérdések boncolgatásánál már nem az volt a lényeg, hogy az újraéledt magyar vallásban fehér lovat áldozunk-e vagy sem? A hangsúly azon volt, hogy volt-e egyáltalán, valójában fehér ló áldozat őseinknél? Vagy csak az ószövetségből átvett mesét akasztották ismét a kereszténység előtti magyarok nyakába, mint „pogány magyar szokást”.

Királyok II. könyve, 23. rész 11. vers:

„És eltávolította a lovakat, amelyeket Juda királyai a napnak szenteltek az Úr házának bemenetelénél, a Nátan-Mélek udvari szolga háza mellett, a mely a Pharvarimban volt, és a nap szekereit tűzzel elégette.”

Minden valószínűség szerint, mivel őseink tisztelték a Napot, a katolikus krónikások e vers alapján egyszerűen ráfogták eleinkre, mivel azok „pogányok” voltak, hogy e bibliai idézet alapján csakis lovakat áldozhattak „pogány” istenüknek, mert hát a „pogányok” a bibliában a „napnak” lovakat áldoztak. S a költői képzelet a krónikákban, — hogy e „pogány” cselekedeten valamit enyhítsen, (a bibliai felfogás szerint a „hibátlan”, „tiszta” állatot lehetett csak feláldozni) — így e képzelt áldozati állata őseinknek csakis makulátlan „fehér ló” lehetett a krónikások elképzelései szerint, de nem a valóságban.

A felújított régi hitben a lényeg nem a fizikai megnyilvánulások (szertartások) felélesztésében, hanem azok valóságos jelentőségének kidomborítására irányultak. Ez újraéledő régi, igazi istenképzet folyamatába lép be a katolikus egyház ismét, a már korábban említett

Prohászka-féle „Keresztény - szocialista – Hungarista” elmélettel.

De a történelem, illetve a katolikus egyház ugyancsak megismétli önmagát. Amikor a régi hitű magyar valláselképzelések Kanadában újra szárnyakat kezdenek bontogatni, megjelenik a semmiből, Dél-Amerikából egy „atyafi” a színen, természetesen jezsuita körökből és a Magyar Egyház szellemi kibontakozásának félrevezetésére (nem riad vissza még Kőrösi Csoma Sándor nevének leplébe burkolózni sem) irományaival önti el az emigrációt, melyek lényege a „Magyarok Istene, Jézus Urunk” — „a Hozzá való visszatérés e felszólító 1. levél” alapján matyógatyát húz a kereszten függő Jézusra és nyakatekert magyarázatokkal és régi jó semita „Abrakadabrá”-val magyarrá nyilvánítja ezt a zsidó Jézus fogalmat a kiutat kereső, tántorgó magyarság félrevezetésére. De a főcél itt is a származás meghamisítása és valósággal lázba hozza a tudatlan tömegeket eredetünk lealacsonyításával, „tudományosan bizonyítja” a semita befolyás következtében degenerálódott szumíroktól való származásunkat. Mint jezsuita emlőkön nevelkedett „jó katolikus” természetesen túl tesz a zsidókon is, akik elismerik, hogy e nép északról jött, ahova vissza is tértek (mint azt már korábban említettük, tehát egy kultúrvonalból kiszakadt majd abba visszatért népről van szó). Kimondhatatlan „faj- és nemzetszeretete” már nem engedi meg számára, hogy magyarjainkkal a való igazságot hitesse el; hogy népünk e sokkal magasabb szintű kultúra eredeti törzsének máig is megmaradt egyenes, történelmi folytatása. A katolikus nemzetellenes politika zászlóvivőjévé válik, nehogy esetleg kialakulhasson, életképesse váljon az eredeti, igazi TURÁNI egyistenhit mai EGYHÁZA, mert akkor az

emigrációba szakadt magyarság végre önmagára találna és felismerné a kereszténység minden átkát, nemzetpusztító törekvéseit. E nemzet és fajáruló, saját magát „Patesi”-nek (papkirálynak) kinevezett „próféta” minden igyekezetével e júdeokeresztény „Golgotára” vezető úton igyekszik megtartani ez ismét becsapott, tájékozatlan magyar tömegeket „Szent Péter esernyője” alatt. De ami a legszebb: régi jó katolikus szokások szerint, az azoktól kicsalt pénzen és azok segítségével kifejtett propagandával. Mert a lényeg a júdeokereszténység megtartása, ha kell, „matyógatyás Jézussal” és cifraszűrbe öltöztetett zsidó prófétákkal is. S az elvakult magyar csak „hisz”, de nem gondolkodik! S a „próféta” egy volt magyarországi katolikus hercegprímás vélt tekintélyét akarja felhasználni, amikor „mozgalma” vezetőjévé invitálja meg. Mikor a hercegprímás e „megtisztelő” feladatot 82 éves korában nem vállalja, akkor csak az elméletében létező „magyar véstörvénytörő” minden átkát szórja e „sváb hazaárulóra”. A tudatlan tömeg csak „hisz”, de nem gondolkodik és tovább viszi anyagi áldozatát e nemzetáruló, júdeokereszténységet „magyarosító” magyargyalázó működésének továbbfolytatására. Régi jó keresztény szokásaihoz híven átkokat szórva mindazokra, aki a „próféta” valóságos céljairól felvilágosítani akarják tévutas híveit.

A nemzet megosztása szívós következetességgel folyt a keresztény egyházak részéről. A két világháború között született nemzedék e bibliai „meghasonlítást” ugyan saját bőrén érezhette, mert annak éppen szenvedő alanya volt, de egy hamis nemzeti tudat következtében nem ismerte fel a tanuló, hogy milyen ördögi játékot űznek ifjú lelkesedésével. De hogy is kívánhatnánk, hogy elemi iskolás gyermekek ismerjenek ilyen tényeket, amikor

otthon a családi körben sem kapott mást, csak ami örökséget szülei is megkaptak, amit számára megtartottak és neki továbbadtak.

A fővárosi elemi népiskolákban általános szokás volt ez időkben, hogy az „A” osztályok zöme katolikus tanulókból, a „B” osztályok protestánsokból, míg a „C” osztályok rendszerint zsidókból tevődtek össze. Ez ugyan nem zárta ki, hogy a fenti osztályokba más vallásúakat is besoroljanak. Hétfő reggel az első óra a hittanóra volt. Ez általános szokás volt a 30-as időkben. A katolikus pappal bejött az osztályba a református pap és felállított mindenkit, aki nem volt katolikus. Az én osztályomban a reformátusok mellett akadt két „árva” evangélikus gyerek is. Miután a pap összeszedte a reformátusokat, megkérdezte, hogy van-e még valami más vallású a zsidón kívül az osztályban? Kénytelen-kelletlen, nagy leereszkedve átvitte magával a két evangélikus gyereket is a „B” osztályba, ahol a református hittant tanították. Majd az ajtón bedugta a fejét a zsidó hitoktató és zsidó gyerekek után érdeklődött. Akadt vagy három. Ezeket átvitte a „C” osztályba. Miután minden „másvallásútól” megszabadult az osztály és a másik osztályokból nálunk telepedtek le az átjött katolikus nebulók, a tisztelendő úr fellélegzett és megkezdhette a katolikus hittanórát. Azzal a kijelentéssel, hogy „még az iskolát is meg kellene tisztítani ezektől a jött-mentektől”. A tanév folyamán, hétfő reggel a katolikusok, a nem-katolikusok és a zsidók megkezdhatték a hetet, ki-ki a maga hittanórájával.

Mielőtt az első elemibe beíratnak volna bennünket, mint egyivású gyerekek együtt hancúroztunk és játszottunk az Almássy-téren anélkül, hogy észrevettük volna magunk között valamilyen különbséget, kivéve a fizikai erőt.

Egyikünknek sem jutott eszébe, hogy a másik vallása felől érdeklődjünk és aszerint ítéljük meg a másikat. A lényeg az volt, hogy ki az erősebb, ki tudja jobban és ügyesebben kezelni a rongylabdát. Nap mint nap együtt játszottunk és huncutságainkért egyformán szorultunk. Gondtalan, szép gyermekkor, az iskolázás megkezdése előtt. Beíratlak bennünket szüleink az iskolába, megkaptuk osztálybeli besorolásunkat és mint a száraz szivacs a vizet, úgy szívtuk volna magunkba a „tudományokat”. Mindenki barát volt, mindenkit ismertünk az iskolában, de azért megszeppenve hallgattuk a nagy szavakat. S a tisztelendő úr megmagyarázta, hogy mi katolikusok vagyunk! Mi különbek vagyunk mindenkinél, mert mindenki más úgysis a pokolba fog jutni! Mi vagyunk az egyetlen szerencsés csoport, amelyik majd üdvözülni fog, mert az Isten kegyelméből katolikusok lehettünk. Mindenki más a pokolban fogja végezni! Egy hetedik életévében levő gyerek agyában csakis e szörnyű szavak maradnak meg és hosszú-hosszú ideig a fülekbe csengenek. Csak mi katolikusok számítunk, más bűnös és a kárhozatba jut! Nem a katolikus pap volt az egyetlen, aki nebulóit így vezette be a „hit-tudományokba”. A reformátusoknak ugyanezt mondták, a zsidóknak ugyanúgy.

Az első hittanóra után, amikor az osztály visszaállt a régi összetételére, már gyanakodva figyeltük egymást és mintha a régi jóbaráti viszonyunk alatt a talaj megrengett volna. Mert mindenki önkéntelenül is úgy gondolkozott, hogyha azok bűnösök, akkor nem is barátkozhatom velük, vagy nem is játszhatom velük, mert én is „bűnös” leszek. Ahogyan peregtek a hetek, hónapok, egy osztályon belül, de elidegenedtünk egymástól, a „szebb” magyar jövő csírái. Sűrűbben is rúgtuk össze a port, ami ebben a korban úgysis gyakori jelenség. De a hitoktatás, keresztény

vagy zsidó hitoktatás hatásaként most már nemcsak egyszerűen „lehülyéztük” egymást, de e „vallásos nevelés” következtében már odatettük a megkülönböztető jelzőt is leszólásunk mellé: „te hülye református”, — „te hülye katolikus”, — „te hülye zsidó”. **S ha keressük a nemzeti egység hiányának a gyökereit, akkor ott, ezen a ponton kell megálljunk. Mert ott kezdődött el egy nemzedéken belül minden nemzeti széthúzásunk. Egy idegen, nemzetietlen eszméhez való elkötelezettségünk. S mindezt a hideg keresztény hitoktatás oltotta belénk.**

A folyamat ezzel még nem állt meg. Az első négy osztályban jutott teljesen kifejezésre a júdeokereszténység lényege a júdaizmus szellemének megtartására. A júdaizmus mindent túlélésének biztosítására. Ez első négy osztály befejezésével kívülről tudtuk a katekizmust, első áldozáshoz is járultunk, de ami az egészben a lényeg, kívülről fújtuk a zsidó ószövetségben megírt „történelmüket”. Keresztény hitoktatóink jóvoltából már tudtuk, ki volt Ábrahám, Izsák, Jákob, Mózes, Dávid, Salamon, a filiszteusok és valahogy akkor úgy nézett ki a dolog, hogy az emberré válás folyamatának ezek a nevek nélkülözhetetlen kellékei. Még nem tanultuk meg, hogy Magyarországon Esztergomból hogyan lehet Debrecenbe jutni, de már tudtuk, hogy Egyiptomból Jeruzsálembe menet át lehet kelni száraz lábbal a Vörös tengeren is az ószövetség szerint. Már tudtuk, hogy Jézus egy zsidó királyi családból származott és Magyarország elsőszámú védőszentje, a „szűzanya” e zsidó királyi család egyenes leszármazottja, akit legfőképp tisztelnünk kell.

Négy esztendő hittanórái alatt a szó legszorosabb értelmében belénk verték az ó- és újszövetségi szövegeket és azt a tudatot, — a kereszténység legnagyobb ellentmondásaként — hogy „a zsidókat minden kiválasztottságuk

ellenére azért kell gyűlölni, mert ők gyilkolták meg a „Meváltónkat”. Hogy ezek után gyerekfejjel nem játszottunk többé a zsidókkal a téren, az érthető volt. A zsidók sem kaptak külön nevelést nálunk. Így lassan azok is elkülönültek, elszigetelődtek tőlünk, mely elszigetelődés, elkülönülés nemzetgyilkos kihatásait akkor ugyan még észre sem vettük.

Négy év keresztény vallásos nevelésének eredményeként megtanultuk a zsidó próféták neveit és mint említettem, a biblia zsidó történelmét, de e keresztény nevelési módszerek eredményeként egyetlen szót sem tanultunk a valóságos magyar történelemből. Megtanultuk a katolikus magyar szentek neveit, megtanultuk azt, hogy barbár, primitív állapotunkból a római egyház emelt fel bennünket és tett európai emberré. A kereszténység adta minden kultúránkat és civilizációnkat, mert ha nem jön István király, „még ma is nyereg alól ennénk a nyers húst”. S e tanmenetet, e tanrendet a Magyar Királyi Vallás és Közoktatási Miniszter úr rendeletével hagyták jóvá, a szentkoronás, ezeréves szentistváni hagyomány trianoni maradékában a húszas években.

Nézzük csak meg egy pillanatra, hogy mit ír erről a Philó-i elmélet az újszövetségben, a „paulista” kivitel-
ezési formák között?

Pál levele a Rómabeliekhez, 2. rész 26. vers:

„Ha tehát a körülmetéletlen pogány megtartja a törvénynek parancsolatait, az ő körülmetéletlensége nem körülmetélkedésül tulajdoníttatik-é neki?”

Vagyis az „írastudók” álláspontja szerint a pogánynak mindenképpen körül kell metéltetni magát ahhoz, hogy Izraelhez tartozhasson. Ezzel szemben a Philo-i „paulista” elmélet világosan megmagyarázza, hogy a nemzsidó körülmetélése egyáltalán nem lényeges, a következő 27. versben:

*„És a természettől fogva körülmetéletlen ember,
ha a törvényt megtartja,*

(mózesi törvényeket)

*megítél téged, aki a betű és körülmetélkedés
mellett is a törvénynek megrontója vagy.”*

28. vers: *„Mert nem az a zsidó, a ki külsőképen az;
sem nem az a körülmetelés, a mi a testen
külsőképen van,*

29. vers: *Hanem az a zsidó, a ki belsőképen az; és a
szívnek lélekben, nem betű szerint való
körülmetélése az igazi körülmetélkedés;”*

Mert a keresztényi hit által zsidóvá válik a nemzsidó is, akarva, akaratlanul, mint erre a tényre ugyancsak „Pál” figyelmeztet ismét az Efézeusbeliekhez írott levelének 2. rész 11. versében:

*„Annakokáért emlékezzetek meg arról, hogy
egykor ti a testen pogányok, kiket
körülmetéletlenségnek nevez vala amaz
úgynevezett s a testen kézzel megcsinált
körülmetélkedés,”*

12. vers: *„Hogy ti, mondom, abban az időben Krisztus nélkül voltatok, Izráel társaságától idegenek, és az ígéret szövetségétől távolvalók, ”*

Tehát zsidóvá lenni csakis a kereszténységen át lehet a nem-zsidónak, a „pogánynak”. Tehát lényegében a kereszténység, valójában a nem-zsidó népek tartották meg a zsidó történelmet a biblia szerinti formában. Így nemcsak sajátmaguk a zsidók fáradoztak faji megmaradásuk biztosításán, hanem a bibliai zsidó történelmet a fajilag nem-zsidó népek vallásos istenfélelemmel őrizték meg nemzedékről nemzedékre az utókor számára. Mert a nép esetleg fizikai valóságában ugyan politikai hazáját el is vesztheti, de amíg annak történelme vallási felfogások alakjában tovább él, addig az a faj is tovább él. Vagyis túlél mindenkit. Különösen azokat a népeket, melyek e bibliai történelmet vallásos istenszemléletük alapjává teszik.

A faji túlélés biztosítására **ennél tökéletesebb elméletet, tökéletesebben megvalósított gyakorlati formát az emberiség történelmében a zsidókon kívül senki nem alkotott.** Ez az elmélet a kereszténység, az iszlám megvalósításában testesült meg és két évezred bizonyítéka áll rendelkezésünkre, hogy gyakorlati szerepét be is töltötte.

Mi, „jó keresztény” magyarok is biztosítottuk a júdaizmus túlélését, a zsidók megmaradását abban az örültséggel határos, téves nemzeti hivatáseszmeében, mely szerint a magyarság hivatása a Kárpát-medencében a nyugati keresztény kultúra védelme a keleti „barbarizmussal” szemben. Ennek árát megfizettük

nemzeti függetlenségünk feladásában, keresztényi „öntudatunkban”, s nemzeti pusztulásunkban. E kereszténység igazi, valóságos célját ezeréves véres nemzeti tragédiáink sorozata után sem vagyunk képesek felismerni, de bűnbakokat keresünk és a történelmet, a sorsot hibáztatjuk saját ostobaságaink takargatására!

Miért nem mi kereszteltünk más népeket MAGYAR VALLÁSÚRA és miért nem mi csináltunk isteni kinyilatkoztatást „faji kiválasztottságunkról” megmaradásunk érdekében? Miért nem mi adtuk más nem-magyar népeknek az általunk megírt történelmünket vallásos elképzeléseik, istenképzetük alapjaként, hogy azok a magyar történelem megtartásával biztosítsák vallásos istenfélelemmel faji, nemzeti megmaradásunkat az utóbbi kétezer év folyamán? Vajon a józanész szerint a zsidó hibáztatható-e ezért, vagy minden nemzeti tragédiánk okaként saját ostobaságunkat hozhatjuk fel egyedül jelenlegi siralmas helyzetünkért indoknak.

„Büszkélkedhetünk” azzal, hogy ősi hitünk elhagyásával feladtuk faji, nemzeti megmaradásunk érdekeit, hogy örült keresztényi mivoltunkban biztosítsuk a zsidók faji túlélését, gyarapodását, nemzeti megmaradását. S ha ez büszkeséggel tölt el egyeseket, azok ne azonosítsák magukat a magyarsággal. Ilyen és ehhez hasonló szemléletű zsidót a történelem még nem produkált.

Ki felelős ezért?

Sokan még ma is azt hangoztatják, hogy a soraink közé furakodott zsidó az, aki megmételtyezte nemzeti tudatunkat, aki elzsidósította az országot és ezért pusztult el az ezeréves „történelmi” Magyarország.

Nem tudom, hogy a Klauzál-téri nyolc gyermekes zöldséges zsidó, aki az első világháborúban Olaszországban hagyta két lábát a Monarchiáért és ezért kapott zöldséges standot a Klauzál téren, vagy a félvak zsidó suszter hat proli gyerekével az éhhalál küszöbén a Garai utcai pincelakásban, kiket az ezeréves keresztényi szentkoronás Magyarország még nagyobb dicsőségére mellükön sárga csillaggal az óbudai téglagyárba hurcoltak **egy újabb ezerévre születendő keresztény „Hungarista Magyarország”** érdekében, — mennyire zsidósított el bennünket, ölte ki nemzeti öntudatunkat?

Nem éppen azok, akik a júdaizmus szellemét a keresztény egyházak papi tógáiban, a keresztény eszmék nemzeti színűre mázolt leplében tüzzel-vassal hirdették nálunk egy évezreden át nemzeti meghasonlásunk érdekében „Magyar királyi Vallás és Közoktatási miniszteri” rendeletek törvényerejű védelmében az ezeréves keresztény szentistváni Magyarországon. S az előbbieket csak bűnbakként állították oda saját nemzetellenes gatzetteik leplezésére.

Meg kell keressük a felelőseket, felszínre kell hozzuk őket, hogy a maguk nemzetgyilkos mezítelenségükben mindenki által láthatókká váljanak, valóban nemzeti fennmaradásunk érdekében.

Még soha sehol senki nem nyilatkozott Trianonnal kapcsolatban arról, hogy a katolikus egyháznak milyen szerepe volt e téren. Ha egy kissé a mélyére nézünk a tragédiának, akkor megdöbbenve ismerjük fel, hogy **Trianon melegágyát tulajdonképpen a katolikus klérus készítette** elő az utód-államok számára, már a XVI-ik században. „Az 1863-as Magyarország helyiség névtára” c. összeállítás igen részletes alaposággal méri fel hazánk helyiségeit, azok vallási

hovatarozandóságát, nemzetiségi összetételét és a helységekben uralkodó nyelvet, feltüntetve a helységek lakóinak létszámát is. Ezt az 1863-as kiadású Helységnévtárat és mellékleteit elemezve megállapíthatjuk, hogy hazánk minden Habsburg gyarmati helyzete ellenére, ebben a dualisztikus monarchiában csekély számú nemzetiséggel rendelkezik a magyar őslakossághoz viszonyítva.

A magyarországi 1890-es népszámlálás adatai azonban már egészen furcsa nemzetiségi képet mutatnak Magyarországról. Hogy minek következtében állt elő ez a helyzet valójában, kissé vissza kell nézzünk a vallástörténelemben.

A Rómától elszakadt görögkeleti egyház az általa meghódított területeken meghagyta szertartásaiban a nemzeti nyelveket. Mivel az istentiszteletek és minden e vallással kapcsolatos szóbeli vagy írásbeli ténykedések az illető ország nyelvén bonyolódtak le, a görögkeleti egyház úgymond nemzeti jelleget öltött. A románoknál nemzeti vallássá vált a görögkeleti vallás; ugyanúgy a szerbeknél, tótoknál, ruszinoknál, stb. Ugyanakkor az egyházi szervezetek ezen népek között mindenkor nemzeti szervezeti formák közé is épültek. Így adódott, hogy a Magyarországon élő oláh például, ha görögkeleti vallású volt, azt egyszerűen „oláh vallásúnak”, a szerbeknél viszont „szerb vallásúnak” mondták, és így tovább.

Így állt elő az a helyzet a már korábban is említett Mezőkovácsháza esetében, hogy a magyar görögkeleti templomot, „oroszlomnak” nevezték. A görögkeleti egyház adórendszere az önkéntességre épült fel; nem hajtotta be hívein olyan vasszigorral a „tizedeket”, mint azt a római katolikus egyház tette. Az egyházi adóterhek alól való menekülés szem-pontjából igen kedvező kiútnak számított a jobbágy számára a görögkeleti vallásra való

áttérés. Ez könnyebbséget jelentett még a reformátusoknak is. Ezeket az áttérőket a görögkeleti egyház örömmel fogadta, sőt még előnyben is részesítette őket, mert az áttérésekkel Róma befolyásának csökkentését látta abban a reményben, hogy így saját befolyása, vagyis hatalma terjeszkedik. A római egyház kapzsi kegyetlensége így a görögkeleti egyház terjeszkedésének kedvezett.

A katolikus egyház „megtorlásként” az ilyen áttért magyarokat egyszerűen **leírta a magyarság családjából, de nemcsak a katolikus, hanem a protestáns áttérteket is.** Tehát az általunk ismert „eloláhosodási”, „elszerbesedési”, stb. folyamatok tulajdonképpen **a katolikus egyház nemzetgyilkos mesterkedéseire vezethetők vissza. A népszámlálást ki más, mint a katolikus klérus, vagy annak szigorú felügyelete alatt végezték, mert e „hites helyek” okmányainak kezelési jogát királyi rendelettel még „szent” László királyunk bízta a katolikus egyházra.**

No de nézzük a „hivatalos” katolikus statisztikát a magyarság létszámát illetően. Itt csak kiemelt jellegzetes példákra kívánok hivatkozni, mert az anyag olyan hatalmas, hogy köteteket tesz ki a feldolgozása.

Még 1890-ben például Udvarhely megyében, Száldobos községben 121 görögkeleti vallású színtiszta magyar élt. Az 1900-as népszámlálás adatai szerint ebben a helyiségben (tehát mindössze tíz év elmúltával) — ahol oláh sohasem volt, a már nyilvántartanak 37 keleti vallású „oláhot”. Kökéden, Baranya megyében, mely mindig színtiszta magyar község volt, a színtiszta magyarok kimutatása mellett található 54 „egyéb” és egy szerb. Az „egyéb” nem más, mint görögkeleti vallású színtiszta magyar. (Egyébként a község ma is jóformán tiszta

magyar.) A siklói járásban, Gordisa községben 2 szerb és 5 „egyébnek” vettek fel 7 színtiszta magyart, mert azok keleti vallásúak voltak. A tisztán csak magyarul beszélő Szentesen, Csongrád megyében 10 szerb és 136 „egyéb” anyanyelvűt mutatnak ki, akik mind keleti vallású magyarok.

1900-ban itt ezen „egyebeket” részben visszamagyarosították és a statisztika szerint már mint „keleti vallású magyarok” szerepelnek. 1890-ben 448 keleti vallású magyart mutattak ki Újkigyóson „oláhnak”, holott az iskolákban, a faluban más nyelven, mint magyarul nem is értettek és az istentiszteleteken a prédikációkat csak magyarul mondták. Tótkomlóson 40 keleti vallású színtiszta magyart soroltak be az „egyéb” rovatba vallási hovatartozásuk miatt. Füzesgyarmaton „oláhnak” és „egyébnek” lett nyilvánítva minden keleti vallású magyar. Zsábán a lakosságot, 752 színtiszta magyart „oláhnak” nyilvánították, mert mind keleti vallású volt. Berek-Böszörményben 91 keleti vallású közül egyetlen egyet sem nyilvánítottak magyarnak.

Száz, negyven, vagy 32 magyar, itt-ott, ugyan nem soknak látszik; de ha figyelembe vesszük a helységnévtár 1200 oldalnyi, sűrűn nyomott anyagát, akkor szembetűnik, hogy a keleti vallású magyarság, **mely százezreket tett ki a Trianonban elrabolt területeinken, színtiszta magyarságának ellenére „eloláhosította, „elszerbesítetté” vált a katolikus egyház jóvoltából.**

Ezeknek az elmagyartalanítási cselekményeknek jogi alapját a katolikus egyház a régi erdélyi törvényhozásban találta meg, amelyben **már a XVI-ik században oláhnak nyilvánították azokat, akik a keleti vallást követték. A**

főpapok, püspökök ugyan oláhok voltak, de az alsópapság csak magyarul tudott a hívekkel értekezni.

Egy okirat: a „Compil. Constit. I.R.I.cz. Art. IX. az „Ecclesiai dolgokról” c. cikk olyan „nemes atyafiakról” tesz említést, akik „az oláh papok sectáján vannak.”

„Mindez pedig csak azért, mert a görög keleti vallás sokáig elnyomott, túrt vallás volt és mert a román keleti egyház Erdélyben mindig nemzeti szervezettel bírt, míg a keleti vallású magyarok ilyennel nem bírván, kénytelenek voltak magukat az oláh, vagy román nemzeti egyház védelme alá helyezni.

... ezen egyház nemzeti egyház lévén, a magyarok szervezetlenségükben és főleg ráutaltságukban végül maguk is, a törvényhozás és a hivatalos közegek által használt kifejezéssel, oláh vallásúaknak mondták és mondják ma is magukat.

S így a népszámlálási összeírási lapokba is nemzetiségileg oláhokként jutnak be....

Következménye ez azon visszás állapotnak, hogy magyarok, előttük idegen nemzeti egyház tagjaivá kénytelenek lenni és kénytelenek magukat ezen idegen nemzeti egyház tagjainak vallani.”

Irja: Dr. Reiner Zsigmond, M.kir. miniszterelnökségi titkár, a „Keleti vallású Magyar Nemzeti Egyház Szervezése” c. munkájában. (1907.)

Dr. Reiner Zsigmond volt az, aki észrevette az országnak ezt az elmagyartalanítási kísérletét és e folyamat ellen

egyéni kampányba kezdett. A kampány lényege az volt, hogy az elmagyartalanítási folyamatot csakis úgy lehet megállítani, hogy ha a Keleti-Görög egyházat Magyarországon hivatalos egyháznak, vallásnak ismerik el. Így minden hivatali befolyását arra használta fel, hogy ezt az egyházat megszervezze, elismertesse Magyarországon, hogy a katolikus eljárás következtében a magyarságukat veszített színtiszta magyarokat visszamentse a magyarság számára. Dehát a dualisztikus, katolikus Monarchiánkban, azokban a „szép”-nek álmodott ferencjósok időkben kinek volt ugyan szívügye az államvezetésben a magyarság megmentése? Különösen az a szomorú ebben, hogy a fenti idézetben Dr. Reiner Zsigmond **„az általánosan elfogadott” - „a törvényhozás és a hivatalos közegek által használt kifejezések” - „is idegennek nyilvánította”** e színtiszta magyarokat. Dr. Reiner Zsigmond beadványokkal, javaslatokkal ostromolta a képviselőházat, a kormányt és minden illetékes hivatalos szervet, de jajkiáltása nem jutott messzire, azaz süket fülekre talált. Annyit elért, hogy a képviselőház 1907. évi március 19-én tartott ülésén Nagy Dezső országgyűlési képviselő javaslatára napirendre tűzték a kérdést, mármint a görög-keleti egyház hivatalos elismerésének kérdését. De a nagy bürokráciában a kérdés bizony elsikkadt és idegennek nyilvánított magyarjaink szerbek, oláhok, tótok, ruszinok, stb. maradtak egészen a Trianonban kötött békeszerződés napjáig. De a benyújtott képviselőházi javaslatra Gr. Apponyi Albert Vallás és Közoktatási miniszter úr azt válaszolta, hogy „iparkodni fog az ügyet rendbehozni.” ... „Iparkodásának” eredményét Trianonban learathatta.

Mindezek figyelmen kívül hagyásával szerkeszti meg Gr. Teleki Pál földrajztudósunk, öngyilkosságba menekült miniszterelnökünk, a magyar revíziós mozgalom atyja, **a ma**

már híressé vált és mindenhol ellenünk felhasznált „Magyarország nemzetiségi térképét.” Csak az érthetetlen, hogy Teleki hogy-hogy nem vette tekintetbe e tényeket térképe elkészítésekor és **e nemzetiségi térkép alapján, hogy mehetett Apponyi, a Trianonban kötendő békeszerződés tárgyalására Párizsba, amikor mindkettőnek tudnia kellett hogy EZ A TÉRKÉP HAMIS!** És ennek a térképnek az alapján követelik az utódállamok a Trianonban elszakított területeinken élő elidegenített szín-magyar véreinket sajátmaguknak!!

Bizony, elgondolkoztató és súlyos kérdések!

De ez az emigráció sem vette még azt a fáradságot magának minden „Trianon-ellenes” igyekezetében, hogy 1945 óta a századforduló tájékán készített Magyarország helységnévtárait feldolgozta volna és ilyen alapon cáfolhatatlan dokumentáció birtokában meggyőződött volna sajátmaga is arról, hogy **tulajdonképpen kik készítették elő Trianon „nemzetiségi” talaját?** Vagy talán attól féltek, hogy a katolikus egyház nemzetgyilkos törekvéseiről kellene lerántani a leplet? Ami nem éppen a legnépszerűbb feladat az „ezeréves keresztény hagyományaink megtartásáért” küzdők táborában. A kereszténység mentegetésére valahogy mindenkinek jutott ideje az irogatásokra, de egy ilyen összehasonlító dokumentáció feldolgozása 1945 óta, a nagy „szent-koronás kereszténykedések” közepette nem jutott idő. Ugyanúgy, mint az 1947-es párizsi legújabb magyar békeszerződés részletes ismertetése is elmaradt, egyetlen kivétellel. A Hungarian Turul Society, Magyarságtudományi Intézet NAPJAINK c. lapjában jelent meg az egyetlen részletes, folytatásos ismertetés. (Dehát hála a

Magyarok Istenének, ez a szervezet nem foglalkozik a kereszténység mentegetésével.)

Keresztény iskoláztatásunkkal kapcsolatban még meg kell jegyezzünk annyit, hogy az emigrációban oly sokat hallottunk az otthoni volt katolikus iskolák „magas-szintűségéről”. E sorok írója is részese volt e nevelési rendszernek, mint diák, tehát nem kívülről jönnek a meglátások. Kétségkívül a katolikus középiskolai nevelés minden más iskolázási színvonal felett állt. Csakhogy minden magas színvonalának ellenére, mi haszna lett ebből a nemzetnek? Magyarország összes iskoláinak 72 százaléka felekezeti iskola volt. Számtalan volt cisztercita diákot ismerek itt az emigrációban, akik lelkesednek volt iskolájukért, nevelőintézetükért, tanáraikért. (A „cisztereket” csak példaként hoztam fel a sok közül, nem mintha különösebben ellene volnék, vagy esetleg jobban szeretném ezt a rendet; pusztán csak az általánosság kedvéért, mert egyike volt a legjobb nevű iskoláknak.) Ezer és ezer diák került ki ebből a nevelőintézetből, ugyanúgy, mint a többi hasonlóból a magyar közélet minden területére. Öreg napjaikra is megmaradtak jó „cisztereknek”, de e katolikus cisztercita nevelés eredményeként mit tudunk itt az emigrációban felmutatni 1945 óta? Hova lettek a magyar emigrációs közéletből ezek a volt és máig is hűséges „ciszteri” diákok? E „kiváló” ciszteri nevelés hány nemzeti öntudatában megingathatatlan felnőtt egyént produkált? Hol van csak egy is, akinek a hangját lehetne hallani e „szuper”-nevelés eredményeként ma, a nemzeti érdekek előmozdítására, vagy valamilyen nemzeti érdekű megmozdulás serkentésére? E diákok hűek maradtak nevelőintézetükhöz, katolicizmusukhoz, vagyis a júdeo-

kereszténységhez, de nem a hazához, a valóságos nemzeti érdekekhez.

Ez ennek a katolikus szupernevelésnek a valóságos, kézzelfogható eredménye. Mert, ha egy nemzetben belül, élvonalbeli iskolákban nevelünk diákokat, azt azért kellene tennünk, hogy annak a nemzetnek nehéz óráiban éppen e szuperneveltek mutassák meg a kiutat és személyes példát mutassanak a nemzeti hűség, áldozatkészség terén azok számára, aki nem részesülhetett ilyen állítólagosan „kiváló” magyar nevelésben. Elfecsérelt idő, pénz és energia volt ezek nevelése? Az 1945 óta eltelt tapasztalatok alapján állíthatjuk, hogy a júdeokereszténység számára nagyon is kamatozó volt, de nemzeti szempontból semmit sem ért!

Talán itt nyilvánul meg nemcsak a hátránya, de abszolút káros hatása annak, amikor a vallásos nevelés és a vallásos tudat nem hogy nem alárendeltje, de még csak nem is egyezik a nemzeti öntudat fogalmával. S a nemzeti megmaradás, a nemzeti túlélés érdekében:

„Nem tűrhető, hogy az egyén belső élete kettészakadjon, hogy vallási meggyőződése nemzeti meggyőződésével összeütközésbe kerüljön. Az egyén csak akkor egész ember és csak akkor számíthat népi közösségünk kiegyensúlyozott, igazi hasznos tagjának, ha vallási meggyőződése és nemzeti meggyőződése erős kapcsolatban és forró összhangban él lelkében és biztos lelki egyensúlyban vetítődik ki tudatában is. A vallás-oktatás és a nemzetnevelés feladata egy és ugyanaz: nemzetét és faját szerető egyént kell neveljen mindkettő.

Istenhez nemzetünkön, fajtánkon és hazánkon keresztül kell, hogy kapcsolatot teremtsenek.”

Ezt pedig egyedül csak a Magyar Vallás tudja biztosítani! Ez nem a hit, de a valóság tudására épül fel!

16. FEJEZET

Magyar Vallás! Első hallásra furcsa a hangzása, mert egy évezredes judeokeresztény istenszemlélet hatásaként szinte elképzelhetetlennek tűnik, hogy ilyen létezett vagy egyáltalán létezik. Mivel a keresztény szemlélet módozatai szerint szemléljük a körülöttünk levő valóságot, a könnyebb érthetőség kedvéért, e már beöregedett nézetek sorrendi értékelése szerint kíséreljük meg a Magyar Vallás lényegének magyarázatát.

Ahhoz, hogy vallásunk legyen, hogy valamit megvalljunk, ahhoz hinnünk kell valamit. De mindjárt a kezdet kezdetén rá kell ébredjünk a különbözőségekre, hogy a Magyar Vallásban **tudni kell! Nem hinni!** A másik óriási különbség, hogy e Magyar Vallás - „HIT” - nem egyenlő a keresztényi hittel, mert ez MEGGYŐZŐDÉS! A kettő egymással ellentétes fogalmat takar.

A „hit” csak egy puszta hit valamiben, amiről a hívő nem is tudja (nincs meggyőződve a valóságáról), hogy mit, de hisz valamit, vagy hisz valamiben. Amire mások megtanították, vagy amiről másoktól hallott. Régi, zoroaszteri megállapítás szerint: „okok nélkül megtanult hinni valamit.”

A Magyar Vallásban a meggyőződés váltja fel a hitet az elképzelésekre, emberi fantázia szülte elemekre felépülő keresztény hitet. Meggyőződni csak a valóság ismerete alapján lehet! Meggyőződni csak okokkal alátámasztott tényekről

lehet. Mivel anyagi világba születtünk, ez anyagi világ érzékelésére, mérlegelésére szolgálnak érzékszerveink.

Az érzékszervek segítségével nem az elképzeléseinket alakítjuk, de gyarapítjuk tapasztalatainkat, tudásunkat, bővítjük anyagi környezetismeretünket. Ilyen ismeretek gyarapítása fejleszti, növeli szellemi kiegyensúlyozottságunkat, növeli a tapasztalaton alapuló meggyőződésünket. Tehát biztonságérzetet ad. Amiről meggyőződünk, az a miénk, az a tudásunk, az a valóság. S e tudásból fakadó meggyőződést kinyilváníthatjuk, azaz megvallhatjuk mások előtt is. Ez a meggyőződésből fakadó vallásunk.

Abban a pillanatban, amikor az érzékszerveinkkel észlelhető, mérlegelhető valóságtól eltérünk, vagyis az okokkal alátámasztható valóságos tényektől eltérünk és feltételezéseknek, elképzeléseknek, fantázia-termékeknek adjuk át magunkat, sőt, ez elképzelések rabjává is leszünk olyannyira, hogy hiszünk — csak, már tévútra léptünk. **Amikor az emberi fantázia gazdag termékeit oly erővel szeretnénk, hogy valósággá válna, és ez a vágyakozással telített elképzelés semmilyen formában nem bizonyítható, akkor nyúl a tudással nem rendelkező egyén a „hit” eszközéhez a sajátmaga alkotta mesevilág igazolására. E mesevilágot valóban csak hinni kell! „Boldogok, akik hisznek” — mondják egyes írások, mert ez valóban a mákony, vagyis a bódítószer boldogságát adja meg a gondolkozni, ismereteinek tárát bővíteni nem akaró ember számára. Mennyivel könnyebb, kényelmesebb álláspont minden ok nélkül valamit csak elhinni és ezt szajkó módjára nemzedékről nemzedékre továbbadni.**

A meggyőződés fáradtsággal, kereséssel, kutatással, agyat, szellemet gyötrő fárasztó tanulással, kemény munkával érhető el csak. Az okozatok halmazatának szigorúan következetes

rendezéséből kell kikristályosítani azt a valóságot, mely a fáradozások végső jutalma a magabiztosságot nyújtó, megingathatatlan meggyőződést eredményezi. A meggyőződött embert szellemi egyensúlyából kibolygatni, kétségek közé vinni már nem lehet. Ha a Magyar Vallás „hitalapjairól” beszélünk, akkor e szent MEGGYŐZŐDÉSRE alapul e vallásunk, az élet minden terére kiterjesztve.

A szokás szerint feltett kérdésre, hogy „hiszed-e az Istent” avagy „hiszel-e Istenben?” csak NEM-mel felelhetünk, mert, az előbbieken alapján, mi nem „hisszük” az Istent! Mi MEGGYŐZŐDÉSŐL valljuk a MAGYAROK ISTENE, az ÖSTEN létezését! De e meghatározással kapcsolatban előbb tisztáznunk kell egy pár olyan nézetet, mely a keresztény felfogásokból fakadt, mely nézeteknek semmi köze, kapcsolata az ősi magyar „HITVILÁG” valóságos istenfogalmához.

Az ószövetségi bibliáíró, amikor az istenség fogalmának a meghatározását akarta a maga valóságában leírni, a következőképp nyilatkozott: „Vagyok, aki Vagyok.” —(Mózes II. könyve 3. rész 13. versétől.) E részben Mózes kérdezősködik az istenségtől annak nevét illetően, hogy a hegyről lemenve mit mondjon Izrael fiainak, hogy ki küldte őt? Mire az istenség a biblia szavai szerint röviden csak azt felelte:

„Vagyok, aki Vagyok.”

Itt hiába is kezdett volna az „istenség” magyarázatokba mibenlétét illetően, Mózes úgy sem értette volna meg! A továbbiakban azt mondja Mózesnek: „Így szólj az Izrael fiához: a VAGYOK küldött.”

Egy nép számára eposzt kell írni e nép önbecsülésének, „kiválasztottságának” elhíttetésére, az istenséggel való

kapcsolatok bizonyítására. Ehhez elengedhetetlen ez istenség leírása, hogy tulajdonképpen milyen istenségről is beszélünk, kivel is állunk kapcsolatban, kinek vagyunk a kiválasztottjai? Ösztönszerűleg az első magyarázata e fogalomnak a régi, —templomot nem építő — idők és népek istenfogalmát kényszeríti az ószövetség-író tollára és nem akar magyarázatokba kezdeni (mert ez amúgy is lehetetlen,) így leírja az ősi, eredeti gondolatot: „Vagyok, aki Vagyok.”

Csakhogy a fényes bálványok helyett hogy lehet egy népnek nemzeti öntudatot adni egy ilyen egyszerű, valóságban „névtelen” istenség el való kapcsolatokra építve? Ez nem oldható meg, mert a fogalom ilyen egyszerű magyarázata érthetetlen a templomépítők hívőjének szellemi képességében. De hogy a dolog mégis sikerüljön, egy másik kísérlet is történik. Mezopotámiai emlékek között kutatva felmerül egy istenség-meghatározás „ÚR” névvel jelölve. Ez is csak egy rangjelzés tulajdonképpen. ami Mezopotámiában, még a templomépítést megelőző időkből maradt fenn. Az „ÚR” — aki, ami, mindenek felett a legelső, a legfontosabb! Itt kezdődik minden, s a görög változat szerint lesz mindennek az Alfája és Ómegája”, vagyis a görög ábécé első és utolsó betűje, meg ami e kettő között van.

De ez az „ÚR” nevű istenség sem elegendő a megértetésre, mert semmit nem mond az istenség ember által megrögzötten feltételezett tulajdonságairól. Ez a név már megjelöli rangját, a világmindenségben való helyzetét. Ez is kevés a megértetésre. Bajban van az ószövetség-író, mert egy olyan hathatós, elfogadható, részletekbe menő leírást kell adni az istenségről, ami az akkori templomépítő értelem fokán elfogadható és hihető

is. **Így születik meg JEHOVA fogalma, mely most már magán hordozza az ember által ismert összes EMBERI tulajdonságokat.** E Jehovát emberek alkották meg saját képmásukra. Ez a Jehova már érezhető, jóformán tapintható, sőt bizonyos ügyek intézésére megnyerhető, tehát a szent cél szolgálatába állítható és mindenki által könnyen félhető, meg is érthető istenség.

A továbbiakban sehol sem találkozunk többé a bibliában, sem az ó, sem az újszövetségben az emberi felfogóképesség által a valósághoz legközelebb jutó istenfogalom: a „Vagyok aki Vagyok” meghatározással. Ez az egyetlen ilyen meghatározás. De ez használhatatlan a cél érdekében, így e fogalom, valóban csoda, hogy egyáltalán bennmaradt a bibliában.

Az újszövetség időszakában azonban történik még egy kísérlet, mert az alapigazság valahogy a felszínre kívánczik. Most már ezt a „megújhodott” újszövetségi istenséget kellene valahogy megmagyarázni, melyre ismét a legjobb és kipróbált eszköz a templomot nem építő időkben született megállapításokból adódik és ezt az újszövetségi többistenséget jó lenne hitelesíteni a régi magyarázattal.

„Mert a mi Istenben láthatatlan, tudniillik az ő örökké való hatalma és istensége, a világ teremtésétől fogva az ő alkotásaiból megértetvén megláttatik; -”

(Pál Rómabeliekhez írott levele I. rész 20. verse.)

Csakhogy ugyanúgy, mint Jehova „születésének” idején, ez egyszerű magyarázatot megérteni senki sem fogja templomépítő körökben, továbbá az így magyarázott istenség ismételen nem felel meg a célnak. Az újszövetség-író minden

reményt feladva, nagykönnyedén, szinte vállrándítva hárítja el magától a problémát a következő szöveggel:

*„Mert minekutána az Isten bölcsességében nem ismerte meg a világ a bölcsesség által az Istent, tetszék az Istennek, **hogyan az igehirdetés bolondsága által tartsa meg a hívőket.**”*

(Pál I. levele a Korinthusbeliekhez, I. rész 21. verse.)

A következő versben meg is indokolja, hogy a zsidók „jelt kívánnak”, míg az okoskodó görögök logikát keresnek ez új istenszemléletben. De hát ez van, vagyis az igehirdetés és érti, nem érti, hinni kell, nem kap mást. Aki nem hiszi az „igehirdetés bolondságát”, az nem hívő, így minden elképzelt „örökségből” kizáratik. Kár lenne erőlködni az okokkal, értelmet úgy sem lehet adni a magyarázatoknak.

Ez az újszövetségi álláspont. Mi viszont egy ősi MAGYAR istenszemléletet kívánunk meghatározni, mely kibír minden logikai tűzpróbát és nem hinni kell, de meggyőződni annak valóságáról.

Ha az abszolút értelemben vett ISTEN fogalmát szeretnénk megmagyarázni, sokkal könnyebb dolgunk volna, ha annak felsorolásába kezdenénk, hogy mi NEM az Isten, mint azt magyarázni, hogy mi az Isten LÉNYEGE. Egyet biztosan tudunk, hogy ez a világmindenség és abban mi magunk, minden anyagi valóságunkban érezhetően, kézzelfoghatóan vagyunk és létezőnk. Annyit már elletünk az Isten, vagyis a Természet titkaiból, hogy e világmindenségben önmagától semmi sem történik, egy külső alkotó erő behatása nélkül semmi sem lesz és nem születik. Tehát valahol, valamilyen formában létezni kell egy olyan erőnek, mély mindezt a rettenetesen bonyolult világmindenséget megalkotta,

létrehozta, mozgásban tartja és állandóan változtatja, formálja, mind a mai napig. Ez az az ismeretlen ERŐ, vagy hatalom, vagy bármi, amit más néven megnevezni, mint ISTEN még nem tudunk. Nem hisszük, de már TUDJUK, hogy van, létezik, él és mozog, alkot! Semmilyen általunk, ember által ismert és elképzelhető formával felruházni nem tudjuk! Jellemzői közül csak egyet tudunk: ALKOT! Azt is a maga módján, kényére-kedvére, időtől függetlenül, de szigorúan betartva sajátmaga alkotta törvényszerűségeit, a Természet törvényeit. Nem ismerjük, nem látjuk, nem tudunk róla elfogadható, még csak megközelítő képet sem formálni emberi, korlátozott képességeinkkel. Csakis munkáján, alkotásain keresztül ismerhetjük meg és kerülünk hozzá közelebb, bővülő ismereteink által.

Keresztény szemmel agyunk mélyén éget és őrizz bennünket az alkotási vágy, hogy életünk folyamán valami maradandót alkossunk ugyanúgy, mint Ő. Ez alkotási vágy égő tüzében feltételezzük magunkról, hogy „saját képére és hasonlóságára teremtett bennünket”, vélvén, hogy hasonlóok vagyunk Hozzá. Csakhogy ez isteni alkotási vágy ki is elégül, mert alkotóképes az Istent illetően. De alkotott-e valaha is valamit az ember, a szó legszorosabb értelmében? Vagy csak az itt talált, a Teremtő által rendelkezésünkre bocsájtott és adott dolgokat formálgattuk át, raktuk halomba egy-egy rövid időszakra. Egy dologban, mondhatnánk, hasonlóságot vagyunk Hozzá, mert van (általunk a legtöbbre értékelt) életadó képességünk. De ez sem tőlünk eredezt. Csak az általa elindított folyamatot visszük tovább, ösztönszerű, csökönyös következetességgel.

Ha már ösztönszerű, akkor csakis Tőle származik, tehát csakis eszközök vagyunk e tekintetben az alkotás munkájában. Hogy ez életfolyamatot biztosító ösztönszerűségünk idővel

tudatosodott, s ma már nem csak ösztöneinknek élve, engedve, de tudatosan válunk ez életfolyamat eszközévé, vagy önszántunkból megtagadjuk magunktól azt; ez már emberi képességeket szem előtt tartva, az emberi ismeretek igen széles területre való kiterjedésének eredménye lett. Ennek ellenére még ma sem vagyunk képesek a semmiből életet alkotni! Életfolyamatot, a maga abszolút értelmében a semmiből megalkotni. Ahol élet soha nem volt, ott új életet alkotni nem tudunk! Mégis Hozzá hasonlónak valljuk, véljük magunkat, ami a túlbecsülésnek egy igen magas foka. De e világmindenség alkotó eleme, alkotó része vagyunk, mert ez összesség legyen akár-milyen parányi, de végső fokon mégis csak része vagyunk. És mint alkotásnak már közünk van az Alkotóhoz, mert általa lettünk. S e tudat — nem hit, de meggyőződésből fakadó tudat — már Isten-közelségbe emel bennünket, bármily nagy is a távolság emberi szemmel az Alkotó és az alkotott között. Ez már egy láncszem és a legfontosabb láncszem, mert e nélkül nem volnánk, nem léteznénk. Hogy mily nagy e távolság, ez kizárólag rajtunk múlik: mennyire ismerjük meg az Alkotó titkait, magát a Természet törvényeit. Ezen múlik az Alkotó és a köztünk lévő távolság mérete.

A megsemmisüléstől csak egy lélegzet választ el bennünket a szó legszorosabb értelmében. ha a következő három-négy percben nem veszünk lélegzetet, (embere válogatja,) már nem vagyunk mint élő ember. Számunkra mindenek fölött ez a legfontosabb, mert ebben az életformánkban létezik tudatunk, vagyis az, hogy vagyunk. Amikor őseink e tényt felismerték, megállapították, hogy levegő nélkül élet nincs, tehát ez az életfenntartás elengedhetetlen kelléke. Így a levegő az élet, egyik isteni megszemélyesítő, ember számára érthető megjelenési formájává válik. Az Alkotót, az Életet legérzékkel-

hetőbb formájában a láthatatlan, szinte megfoghatatlan levegő jelképezi. Így ez szent „elemmé” válik.

Víz nélkül élet nincs! Minden erősnek látszó fizikumunk ellenére testünk döntő hányada vízből tevődik össze. Minden élet vízből származott. Víz nélkül tovább lehet életet fenntartani, mint levegő nélkül, de mégis, végső fokon víz nélkül életet megtartani nem lehet. Tehát a következő, Istent, Életet jelentő „elem” a VÍZ.

A NAP, melynek földi jelképe a tűz, minden földi élet gerjesztője, fenntartója. Nap nélkül nincs növényvilág, nincs állati, emberi élet. A Nap melege kellemes, jó, ugyanakkor pusztító is. Az Isten 'is alkot, pusztít, törvényei szerint egyaránt. A Nap látható, de el nem érhető. Közvetlen nem enged magába tekinteni, de érezni éltető, pusztító hatását. A NAP és a TŰZ édestestvérek. Éltető, pusztító, tehát olyan, mint maga az ALKOTÓ, ANNAK A TÜKÖR-KÉPE. Ember által érezhető, hatásaiban felmérhető, tehát érthető megjelenési formája az Istennek. Már van öseinknek egy harmadik természetes, Isten által alkotott, Istenre emlékeztető jelképe, azaz „eleme”!

Az élet születéséhez, fenntartásához nélkülözhetetlen eszköz a Föld. Enélkül abszolút értelemben vett növényi, állati, emberi lét elképzelhetetlen. Az Alkotó életfenntartó, életet adó munkájának eszköze a Föld, a Nap, a Víz, a Levegő. Istent és annak alkotó munkáját kifejező négy elem, mely Isten által adódott, melyet az ember képességeivel meg tud érteni, érzékelni tud. Tehát az Alkotó ŐS-TEN e négy elemben mutatja meg magát, adja létezését az ember értésére. Itt van az az abszolút különbség a templomépítő, bálványokat faragó szemlélet, valamint a templomot nem építő nézetek között, mert nem az emberi kézzel formált, emberi elképzelések szerint

faragja, sajátmagának, igényei kielégítésére az isteni jelképeket, hanem alapos filozófiai elmélkedések után, megérti és rögzíti elméjében a valóságot. Magát az Istent a Természetben létező jelekben „elemekként” ismeri fel, az Isten láthatóságának, észlelésének, megfoghatóságának jeleiben. Nem a saját fantáziája által farag valamilyen figurát Istent igénylő hiányérzetének kielégítésére.

Meggyőződik arról, hogy az Isteneiben sajátmagát ábrázolja. Ennél tökéletesebbet az ember úgy sem alkothat, így őseink soha meg sem kísérelték a templom-építést, a bálványfaragást.

Az ószövetség írója itt is rettenetes lelki viaskodás áldozatává válik. Megkísérel valamilyen kényszer-megoldást. Ott kísért az ősi tilalom: „követ köre ne rakj az Én ábrázolásomra”, de az ószövetségben valahogy mégis igazolni kell az ember által „faragott” magyarázatokat.

Mózes II. könyve 20. rész, 25. verse:

„Ha pedig kövekből csinálsz nékem oltárt, ne építsd az faragott kőből; mert a mint faragó vasadat rávetted, megfertőztetted azt.”

Valóságában nem a követ „fertőzi meg”, de eszmei alapokon követi el a szentségtörést, amikor az Istennel kapcsolatban sajátmagát adja az Isten ábrázolásához.

De a négy elemből álló szimbólum, melyek között látszatra semmi összefüggés nincs, bizonyítja a filozofikus felépítést. A Föld, a Víz a látható, kézzelfogható anyag. A Levegő, mely ugyan meg nem fogható, nem látható anyag, már következtetni enged arra, hogy itt olyan erők is léteznek, melyeket még megfogni nem tud, érzékelni csak a tüdején keresztül képes, de ez már nyitva hagyja a kaput későbbi tudásgyarapítására, mely feltételezi azt, hogy

azért, mert ma még fogni, mérni nem tudom, nem jelenti azt, hogy nem létezhet. S a Nappal teljes lesz a kép, mert a Nap ereje az elérhetetlen messzeségből, a világmindenségből sugárzik feléje, tehát nem sajátmagát állítja az okok középpontjába, de ezen keresztül az egész világmindenség részévé tette sajátmagát, környezetét. Léte a világmindenség függvénye. E négy elem őseink „hitvilágában” isteni szimbólummá válik. E négy elem mindegyike elengedhetetlen kelléke az életnek, ezen keresztül és törvényszerűen az Isten jelképe. Őseink nem imádják egyiket sem! Tisztelettel viseltetnek e szimbólumok iránt, mert ezek TEN jelei Önmagáról. E négy elemet vizsgálva, hova építsen templomot? Kell-e neki egyáltalán templom? Hát nem egy nagy „templomban”, Ten állandó közelségében él, ahol életének minden pillanata Ten-nel közvetlen kapcsolatban áll? Ten mindezen keresztül adott neki életet. Tehát mindezen elemek felhasználásával kell életét, létét biztosítani. S ez elemek jók. Életének nélkülözhetetlen táplálékot terem a Föld. Vadban gazdag az erdő, a mező; a folyókban halak, a fákon ízletes gyümölcsök. Fizikailag esetleg nehéz, fáradságos, de jó az élet. És ha Ten titkait elleszi, az élet fenntartását könnyíti meg vele. Ten ennek is megadta a lehetőségét. Ismereteket kell gyűjteni. Tanulni kell a Természettől. A Természettel harmóniában kell élni, hogy az élet könnyebb legyen. Istenszemléletében Ten-t illetően nem alakul ki egy emberi képzelőerővel alkotott kép, de a Természet-nyújtotta javakat felhasználja legjobban képességei szerint, míg végül meggyőződik róla: „Az Ős-Ten e földre öröme, boldogságra teremtett.” Élet-szemléletében nem alakul ki az a ferde álláspont, hogy e föld a „siralom völgye”.

Mint azt már korábban említettük, Ten és Manitu egy és ugyanazt a fogalmat takarja. Egy emberileg megmagyarázhatatlan, teljes egészében felfoghatatlan, valamilyen hatalmas Alkotó erőt. Csak a Természet alkotásaiban lehet felmérni, valahogy megismerni nagyságát. Ezzel az ősi életszemlélettel, Istenről alkotott felfogásukkal érkeznek őseink a Kárpát-medencébe. Ez az istenszemlélet vezérelte egész családi életüket. Ezen keresztül nemzetségi, azaz nagycsaládi, társadalmi berendezkedésüket, nemzet-szervezeti formájukat. Ezen istenszemlélet kihatott az élet minden ágazatára.

Ősi magyar VALLÁSUNKBAN mint szent örökséget tartjuk meg és magunkévá téve ma is azt valljuk, amit őseink évezredek át.

E templomot nem építő istenszemléletet valljuk a Magyar Vallásban.

Ennek tisztasága, szellemi felsőbbrendűsége teljesen bizonyított és e szemlélet ismerete nélkül nem tudunk volna visszatérni az ŐS-TEN eredeti, meggyőződésből fakadó „hitére”. Ebből kifolyólag mi nem vagyunk „istenfélő” emberek. Nekünk nem kell félni az Istentől. Mi a Magyarok Istenét megismertük eleink által. Megtanultuk tisztelni felmérhetetlen nagyságát, hatalmát. Képességeink szerint igyekszünk megismerni Törvényeit, hogy azokat — nem az Ő dicsőségére, — de saját boldogulásunkra megtarthassuk. A TÖRVÉNY megszegése, nem pedig az Ős-Ten büntet bennünket. Mert abban a pillanatban, amikor Törvényei ellen vétünk, sajátmagunknak ártottunk. A választás egyedül a mienk. Mi istenszerető, nem istenfélő magyarhitűek vagyunk. Szeretjük Őt, mert életet adott nekünk. Ezt is önzésből tesszük. Az élet jó és szeretjük; hálával

gondolunk arra, Aki nekünk ezt adta. El is veheti, amikor akarja. Ez ellen sem tehetünk semmit, mert az Alkotó rendelkezik teremtményével.

Istenszemléletünk, ezen keresztül egyéni életünk, nemzeti életünk, nagycsaládi közösségünkben egymáshoz való viszonyunk nem állítható a megmaradás útjára, ha nem e szemlélet szerint élünk. Tiszta lelkiismerettel mondhatjuk minden magyarnak: **ÉL A MAGYAROK ISTENE! RAJTA KÍVÜL MÁS ISTENED NEM LEHET! Mert az ŐS-TEN a miénk, a mi elorozhatatlan szellemi örökségünk, Akinek ismeretére épült fel ősi hitű eleink nemzeti léte.**

A nyugati keresztény világban sokat hallottuk azt, hogy „az isten halott.” Ez természetes következménye egy emberi elképzelésre alakított istenségnek, egy emberi képzelet szüleményének. Mi magyar hitűek ezzel szemben csak azt mond-hatjuk az ilyen istenségben hívőknek: mi nem sajnáljuk, hogy istenetek meghalt; de a mienk öröktől fogva volt, él és van és örökké lesz. Ezért valljuk:

„Az ŐS-TEN Törvényének népe is örök. Ebbe születtem, ebben élek, ezzel egy maradok, amíg szelek fújnak, a Föld megtart, virágok nyílnak, vizek folynak és a Nap rámragyog.”

De Istenünket nem nevezhetjük „Atyánknak” sem, „Anyánknak” sem, mert nemét nem tudjuk. Az élethez atya és anya kell. TEN-ben mindkettő bennfoglaltatik. Tehát az isten-fogalomnak nem adhatunk nemet.

Mi az Isten ellen vétkezni nem tudunk. Ha a Természetben megírt törvényeit nem tartjuk be, saját létünk ellen teszünk, tehát törvénysértésünk bűnhődését

azonnal megkapjuk. Létünk érdeke, hogy törvényeit tiszteletben tartsuk. Beteges emberi hiúsággal ruháznánk fel az Istent, ha azt képzelnénk Róla, hogy Őt „imádni kell”, „dicsérni kell”, vagy azt, hogy Ő dicsőségre vágyik. Amikor valójában még meg sem tudjuk határozni lényegét, akkor ilyen beteges emberi tulajdonságokkal felruházni Őt „szentségtörés” lenne. A Magyarok Istenének nem kell a mi dicséretünk; Ő nincs rászorulva egyetlen teremtményének dicséretére sem, mert dicsőségét, nagyságát megteremtette a saját alkotó munkájában. Milyen élő vagy holt áldozatokat lehet neki bemutatni? Van-e erre szüksége? **Tudunk-e mi Neki adni valamit abból, ami úgysis az övé? Hiszen az egész világmindenséget Ő teremtette, minden az Ő tulajdona, mi magunkat is beleértve. Akkor hogy adhatnánk Neki mi, a teremtmények abból, ami az Ő tulajdonát képezi? Gyermeteg, templomépítő szemléletből eredt ez az áldozati elképzelés.**

Bűnt ellene elkövetni nem tudunk. Ebben is mérhetetlen a különbség a magunk istenszemlélete és a judeo-keresztény istenszemlélet között, mely a híveit az „örök kárhozat” és a „pokol” fenyegetéseivel állandó lelki félelemben tartja, — melytől csak az ő közvetítésével lehet megszabadulni a „keresztség” és a „bűnbánat” „szentségei” által.

Mindezzel szöges ellentétben mi azt valljuk, hogy ha TEN törvényeit be tartjuk, vagy sem, ez teljesen saját-magunkon múlik. Lényegét a maga valóságában sem leírni, sem megérteni nem tudjuk emberi korlátoltságunk miatt.

Mégis, ki vagy mi lehet a Magyarok Istene az ősi magyar vallásban? Erre is csak egy magyar „prófétánk”,

Berzsenyi Dániel tudott egyedül, mindent kielégítő választ adni minden igaz istenkeresőnek:

*„Isten, kit a bölcs lángesze föl nem ér,
Csak titkon érző lelke óhajtva sejt,
Léted világít, mint az égő Nap,
De szemünk bele nem tekinthet.”*

S ma, ezerévi „hitetlenségünk” után, visszatérve a Magyarok Istenéhez, szánva-bánva minden ostobaságunkat, a fenti sorok képezik legszentebb, hálaadó imádságunkat vallásos meggyőződésünkből; mert végre a Magyarok Istene kivezetett bennünket a szellemi sötétségből s újra léte tudatára ébresztett bennünket.

17. FEJEZET

Az előbbieken vázolt ősi magyar istenszemlélet a meseszerű keresztényi istenképzetekkel szöges ellentétben áll, egymással összeegyeztethetetlenek.

Amióta az ember emlékezni tud, tudja, hogy előtte már éltek emberek a földön és utána is maradnak még emberek e földi életben. Így az ember vallási nézeteiben minden törekvése az örök élet elnyerésére irányul.

Örök élet! Örökkévalóság! Végtelenség!

Ezek mind olyan fogalmak, melyek valóságos, igazi jelentőségét a mi határolt, korlátozott emberi képességeinkkel felmérni, megérteni lehetetlen! Az emberi lét, emberi életforma a Természet ma ismert Törvényei szerint lehetetlen, hogy ebben a formájában „örökké” tartson. Az összes kialakult és ma is meglévő templomépítő vallások az „örökéletről” hirdetett meséikben úgy képzelik el ezt, mint ennek a földi életnek valamilyen, de sokkal könnyebb, élvezetesebb folytatását. Az „örökéletben” kizárólag a templomépítők képzeletének kivetődései vannak e „túlvilágot” illetően. Semmi bizonyosat nem tudni, de a reménykedés: „de jó volna, ha úgy lenne” ejti teljesen rabságába ezeket és a legvadabb, természetellenes dolgok állításába kezdenek e túlvilággal kapcsolatban. Sajnos, az ember soha nem tudott és nem fog tudni — még a leggazdagabb fantáziával sem — olyan dolgokat

elképzelni, **melyeket élete folyamán ne látott, vagy tapasztalt volna.** E tapasztalatok, behatások csűrésével, csavarásával igyekeznek az eddigi ismereteiben levő elemek kombinációiból valamit elképzelni a túlvilágra, az örök életre vonatkozóan. Ez nem más, mint a földi élet időhöz kötött adottságait, határolotságait egy örök életre átvonakoztatni, ami össze nem egyeztethető. Ez már azért is logikátlan, mert ha csak magából az emberből indulunk ki, az egy napra előre történő tervezés nem hasonlítható össze egy egész életre szóló tervkészítéssel. Habár az egy nap is az egész élet része, de a 6 éves kor egy napjára tervezett dolgok nem vonatkozathatók mondjuk a 80. életévig kiterjedő eseményekre. Éppen ezért e pillanatnyi részidőt nem lehet az egész életre vonatkozathatni, mert minden megváltozik az idő múlásával. Mint ahogy a 6-ik életévében levő embernek nem csak fizikai, de szellemi állapota is megváltozik a felismerhetetlenség, az összehasonlíthatatlanság fokáig, mire a 80-ik életévét eléri. E viszonyokat összehasonlítva, mennyivel nagyobb e változás egy röpke emberélet és az örökkévalóság között. Ha e változás megszűnne, az állapot állandósul, így maga az élet szűnne meg. Mert maga az Élet az állandó változás, mozgás eredménye. Ha ez megáll, minden megállt, akkor mi az örökkévalóság? Annyit már megtanultunk, hogy az anyag nem vész el és elég biztonsággal mondhatjuk, hogy a világmindenség anyagi és energia halmazatának összessége állandó, de ez egy állandó változási folyamatnak van kitéve. Azt is tudjuk, hogy a Természetben az ALKOTÓ folyamat a mai napig sem szűnt meg, mert ÉLET van. Az átalakulás folyamata az, mely egyedül állandó. Az általunk „életnek” ítélt folyamat csak egy átmeneti állapot. Élet elképzelhetetlen „halál” nélkül és ez

fordítva ugyanúgy érvényes az általunk ismert Természetben.

E földi, általunk emberi életnek ismert állapotot állandósítani semmilyen formában, semmilyen körülmények között nem lehet, mert ez összeegyeztethetetlen a Természet törvényeivel. Ebben a formában a szó szoros értelmében vett **ÖRÖKKÉ-VALÓSÁGRÓL** nem is beszélhetünk.

Egyet bizonyosan tudunk: hogy a bennünket felépítő anyag a világ kezdete, vagyis az örökkévalóság óta itt, e környezetben adva volt. Ebből az örökkévalóságból „léptünk ki” egy időre, egy emberi élet tartamára emberi formánkban és ennek elmúltával ugyanúgy visszatérünk abba az ismeretlen örökkévalóságba, melyből kivétettünk. Hogy milyen formák és körülmények között lesz majd a folytatás, ez az amit nem tudunk. Ezt valahogy nem közölték velünk, amikor életünk útjára elindítottak bennünket. Mindazok, akik vallási alapokon „isteni kinyilatkoztatásokra” hivatkozva mást akarnak elhíttetni az emberiséggel, a „vak vezet világtalant” állapotában vannak.

A keresztény felfogások szerint azért kell kereszténynek és „jóknak” lennünk, hogy „üdvözlünk”. S mi ez az üdvözülés? A magyarázatok szerint legalább is, főleg a „Jelenések” könyve szerint egy teljesen emberi rendszer szerint felépített „királyságban” „örökkön örökké dicsérjük az Urat.” Ez az elképzelés már önmagában is „istenkáromlás”.

Ugyanis feltételezi az istenségről a leghitványabb emberi tulajdonságokat: a hiúságot és a becsvágyat. Ennek igazolására igyekszik azt állítani, — mivel istene a saját

képére és hasonlatosságára teremtette, — az istene is ugyanolyan kell legyen, mint ő, az ember. Mindazokkal a hitvány emberi tulajdonságokkal felruházva, mint ő maga. Ez az isten kizárólag azért teremtette az embert e földi élet pillanatára, hogy azután — ha ezt kiérdemelte — csak dicsőséget zengedezzen fáradhatatlanul, — **egy örökkévalóságon át** — ennek az istenségnek. Ez az istenség csak azért teremtette ezt a világot, benne az embert, hogy ez az ember pillanatnyi földi életében elkövetett tettei által vagy az „üdvözültek”, vagy az „elkárhozottak” táborába legyen osztható, kizárólag ennek az istenségnek a „dicsőségére”.

Az örökkévalóság tartamát vizsgálva mindegy, hogy az emberélet 100 évig, vagy 100 ezer évig tart. Az „örökkévalóságban” mindkét időtartam mérhetetlen parány csupán. Mint az örökkévalóságot alkotó elem nem is létezik. Az örökkévalóság melyik „szakaszába” lehetne tenni kezdetét vagy végét? Ha ez megvalósítható lenne, már nem lenne „örökkévalóság”. Így valójában emberi formánkban sem vagyunk leválaszthatók, kivehetők az „örökkévalóságból”.

De a végtelen jóságúnak elképzelt istenség kegyetlenségét is kifejezi ugyanakkor az „örök kárhozat” fenyegetése is, mert egy rövid emberi élet tartama alatt — mely időszak még a valóságos felelősségre sem elegendő — elkövetett tettekért egy örökkévalóságra kiterjedő szenvedést, poklot és kárhozatot szánt ez isten a teremtményének. Ezen az alapon e szenvedők is örök életet nyernek, de negatív formában. E szenvedések is csak azért kelljenek, hogy az „Úr dicsőségét” még jobban kidomborítsák.

Ez a háromszemélyes istenség még egy olyan játékba is belemegy, hogy önmaga egyik részét, vagyis a FIÚT feláldozza a másik harmad, az ATYA hihetetlen vérszomjának a kielégítésére, hogy teremtményének „meg tudjon bocsájtani”. Mert a legendabeli Jézust azért kellett keresztre feszíteni az ATYA és a FIÚ közötti előzetes megegyezés alapján, hogy az egyharmad istenség rengeteg kínszenvedése és halála által kielégítse a másik harmad vérszomját, hogy „meg tudjon bocsájtani” „végtelen szeretetből” a „hívőnek”.

De ez az elmélet szeretné elhárítani a „bűnökért” való egyéni felelősséget és ráhárítani a szerencsétlen „bárány vérére”. Egy életen át lehet bűnözni minden jóvátétel nélkül, csak el kell fogadni, „hinni” kell ebben az üdvözülés-elméletben és a „Jézus vére által” minden felelősségre vonástól megszabadul a „bűnös”, de tetejében még üdvözülni is.

Lehet-e ilyen ferde elméletekre akármilyen erkölcsi tételeket, embernek emberhez való viszonyát alakító társadalmi alaptörvényeket hozni? Hova jut el az emberi társadalom ilyen „hit” alapján? A kereszténység történelme ezt ugyan már alaposan megválaszolta, de milyen viszonyt alakít ki ez az elképzelés a VALÓSÁG és az ember között?

Az ALKOTÓ, a TERMÉSZET úgy találta, hogy maga szabja meg a módját annak, hogy az életet folyamatosító fizikai eszközeit, módozatait tetszése szerint maga válassza meg. Úgy találta, hogy az emberi élet folytatásához hímnemű és nőnemű lényre van szüksége, azaz apára és anyára. Amikor e kettő az élet fogamzásának eszközévé válik a Természet által, az emberre bízott legszentebb feladatnak tesz eleget. E fogalom is csak azért

„szent”, mert számunkra az Élet a legfontosabb, a „legszentebb” állapot. Tehát emberi önzésből „szentté” nyilvánítjuk, mert minden tudatunk, fizikai létünk vagy nem-létünk ezen áll vagy bukik. Az Isten szempontjából mindegy, hogy mi milyennek ítéljük, mert őneki az „Élet” a természetes állapota. Kizárólag nekünk fontos ez, mert érezzük, tudjuk, hogy az élet „állapotát” úgy kaptuk egy időtartamra, amiért semmit sem „fizettünk”, azaz adtunk tudomásunk szerint. Az ember valójában itt tölti be isteni hivatását. E kettő egyesüléséből világra jövő új élet fejezi ki az „isteni célt”. De a keresztény elmélet szerint ez is bűn a házasságon kívül, ráadásul minden születés örökölt „eredeti bűn”. A valóság az, hogy emberi szemmel tekintve az egész emberi mibenlétben EZ a legszentebb, legmagasztosabb isteni hivatás. Mint ilyen, össze nem egyeztethető a keresztény „eredeti bűn” tanításával. A két nem harmonikus, szinte mámoros egyesülése ez isteni életadó munka folytatására, egy új élet létrehozására.

A templomot nem építők hitvilágában nagyon hamar felismerték ennek a ténynek a fontosságát és az anyaság állapota a legszentebb állapottá változott. Ebből eredően alakult ki az ú.n. termékenységi kultusz, mely templomépítő körökben egész más értelmezést kapott, sőt a bujaságig degenerálódott. A termékenységi kultusz természetes velejárójaként alakult ki az anyajogú társadalom.

Eleink, mivel e templomot nem építő hitvilághoz tartoztak, ezt a hitet hozták magukkal a Kárpát-medencébe. Családi életük a kereszténység erőszakos elterjesztéséig az anyajogú társadalom törvényeire épült fel. Ebben a társadalomban a legszentebb állapot az anyaság állapota. A nő valóban az Isten kiválasztottja,

amikor az anyaság „ÁLDOTT” állapotába kerül. (Ellentétben a keresztényi meghatározással, amikor is a nő „terhes” lesz.) Ennek következtében az élet misztikus hordozója, tehát az isteni alkotó folyamatot hordozza magában. Az állapot áldott, mert szaporulatot jelent a legértékesebb javakban, az utódokban. Ez a társadalom az anyát a legnagyobb tiszteletben részesíti, mert méhéből új nemzetségek fakadnak, tehát a nemzetség túlélése ezen keresztül van biztosítva. Külön asszonyházakban laknak a nemzetségek anyái, hogy életüket semmi se zavarja. Az anyagi javak öröklése is az anyán keresztül van biztosítva és a nemzetség eredetének meghatározása mindig az anyára vezetődik vissza. Az apa szerepe nélkülözhetetlen, mert az erő, a védelem az új nemzedék felnövekedésének biztosítására az apában testesül meg, de a szent, vallási szimbólum az anya köré pontosul össze.

A termékenységi kultuszban a Természet legősibb törvényei érvényesülnek. Ez anyaság és élet jelképezésére születik meg az Életfa. Az anyától származó, kiterébélyesedő nemzetség, akárcsak a fa ágai, majd új rügyeket, új ágakat hoznak. A fa, amerre a szem ellát, mindenütt magát az életet jelképezi. Még „holtában” is, kivágva, az élet fenntartásának nélkülözhetetlen kelléke, a használati eszközök sokaságának készítésére felhasználható.

Az élet fenntartásának legelemibb módozata az evés, ivás. Ez alkalommal, a vallásos áhitat kifejezésére legalkalmasabb a fatányér és a fakupa. Igen „pompaszerető” hatalmas királyunk, Attila, lakomáin mindig fatányérról evett és fakupából ivott. Miért? Ha valakinek, neki az akkor ismert világ minden kincse rendelkezésére állt. „Pompaszerető” volt, írja a krónika. Sokkal királyhoz

méltóbb aranytányérról enni, aranyserlegből inni. De Attila, különösen nagy lakomákon ragaszkodik a fából készült edényekhez. A vallásos meggyőződésnek, a vallásos életnek igen magas színvonalát láthatjuk e jelentéktelennek látszó cselekmény mögött. Házai, palotái is fából épülnek. Miért nem kőből? Vagy akárcsak téglából, vagy döngölt földből? Nem épülhet, mert a fának vallásos jelentősége van. Dehát Attila csak egy „pogány” uralkodó volt a templomépítők szemében.

A fa szimbóluma tölti ki őseink életét. Írásunk is a fára „rovódik”. A sírokat is „kopjafák” jelzik. Írással teleróva. A fa után megjelennek a virágok is a „motívumokban”. Virágokkal is lehet gondolatokat közölni, írni. Minek lettek volna másképp „képíró asszonyok”? A vászonba írott kép, üzenet sokkal szebb, színesebb, mutatósabb. Ha az Andések ormán az inkák írhattak „csomókkal”, a közismert „quipu”-val, miért nem írhattak eleink virágmintákkal? S ha a régi hímzésmintákat, azok elrendeződését, váltakozásainak rendszerét vizsgáljuk, meghökkenve tapasztaljuk, hogy itt sokkal több van, mint egyszerű „díszítőelem”. Ezt ma mi megértjük. De a X. század Európájában megérthette volna-e ezeket a „szentírásokat” egyetlen templomépítő is? Vagy ez csak az asszonyok „titka” volt mindig?

A művészet úgy kezdődött, hogy ábrázolt valamit. A vallásos lelkületszemlélet szerint a környezetet és annak alkotó elemeit. A környezet ábrázolására a legalkalmasabb a fa, a virág, az állatok ábrázolása. E felfogás tölti ki népi művészetünk ágazatait. A művész törekvései nem arra irányulnak, hogy magát az istenséget ábrázolja, hanem annak látható, észlelhető munkájának az eredményét, teremtőerejét az anyaságon keresztül. Az anyaság

ábrázolása, nem az istenség ábrázolása! Csak a „munkafolyamat”, az istenség CÉLJÁNAK ábrázolása. Mi sem természetesebb, minthogy templomépítő szemlélettel ezen anyaszobor, vagy karcolat rögtön „bálvánnyá” lesz magyarázva, mert szellemiségének mélyén, bálványokat faragó eszmevilágában másképp ítélni még legjobb akarata ellenére sem képes. Az ázsiai pusztákon végigmenve, a templomot nem építőknél sehol nem találunk olyan jeleket, ahol ez anyasági ábrázolás valóságos bálványjelleget öltene, úgy mint az a templomépítőknél szokásos.

A legrégebbi templomépítőktől, a szumíroktól származik ISHTAR, ASTARTE, majd nyugatabbra „ANAHITA”, az **anyaság istennőjének** gondolata. A szimbólum a templomépítőknél mindig „istenné” vagy „istennővé” változik, ami után annak oltárt, templomot építenek. Annak ellenére, hogy őseinknél az anyaság a legszentebb fogalom, történelmünk folyamán soha, sehol, mint „istennő”, saját nevével ellátva, nem jelenik meg a köztudatban. Semmilyen néven nevezendő anyasági „isten” vagy „istennő” nincs őseink vallásos felfogásában. A perzsáktól sok gondolatot vettünk át, mert közelükben éltünk, de „ANAHITA” sohasem vált a magyar, vagy szittyá hitvilág „istennőjévé”. Ebből az következik, hogy a perzsáknak kellett valakiktől az anyaság-tisztelet gondolatát átvenniök, melyet aztán templomépítő szellemmel saját képükre, hasonlatosságukra Anahita „istennővé” formáltak. Az anyaság fogalmának ősisége nálunk semmilyen változáson nem ment át, megmaradt az eredeti tisztaságában a mai napig is, az „ÉDESANYÁM” formájában. S a földön nincs még egy nép, mely az anyját így hívna.

A kereszténység változtatta e szimbólumot „Szűzanyává”, de ez már „bálvány”, mert temploma, szolgarendje van.

Ha őseinknél valami nagyon szentet, magasztosat kíván érthetően ábrázolni e korszak művésze, csakis áldott állapotban levő nőt tud faragni, vagy formálni. Nem kőből, de mindig földből, fából, fémből. Mert e területen a kő nem az élet jele, de a föld, a fa, az igen. A fém a „halott” kőből a TŰZ által már átalakult, „új létre” alakult, formálódott. Nem is lehetne másból anyaszobrot gyúrni, mint agyagból - a kezdeti időben. E vidéken más szobrocskák nem is találhatók. S amikor a sírba költözött egyén mellé anyaszobrot helyeznek (mint amilyeneket nálunk is sokat találtak), azt az újjászületés jelképezésére teszik abban a meggyőződésben, hogy a halálnál az élet nem állt meg, de valamilyen formában tovább folytatódik. S e folyamat kidomborításának legkézenfekvőbb eszköze az anyaszobor.

Ez nem túlvilági életbe vetett hit, mint a keresztényi, vagy templomépítő elképzelések szerint. Sem a lélek vándorlása. Ez az életfolyamat átalakulásának a hite.

Ilyen sírokban találunk még fegyvereket és más-használati eszközöket is. Csakhogy az eddigi „tudományos” megállapítások azt mondják, hogy „a túlvilági életben a halottnak szüksége van” mindezekre a tárgyakra. A valóság az, hogy a test még ott van mindenki szeme előtt, abban a formában, melyben ismerték. Jóllehet élettelen, de megindult egy átalakulás folyamatán. Ne gondoljuk, hogy ezekben a korokban nem nyitottak fel sírokat az emberek, már csak kíváncsiságból is. Amikor egy sírt kinyitottak, azt látták, hogy a csont és húsból való ember helyett esetleg csak csontokat találtak, vagy még

azokat sem. Hová lett a test, melyet ide tettek? Annak ebből s sírgödörből valahová el kellett távoznia. Az ide helyezett test valamilyen titokzatos úton elhagyta a sírgödört. A sír tetején a gyep háborítatlan volt. A testnek valahogy a földön keresztül kellett valahová távozni. A föld sűrű, kemény, szinte áthatolhatatlan. Tehát csakis átalakulással valamilyen más formára alakulva távozhatott onnan a halott. Ebből következik, hogy ezen átalakulás folyamán a test még emberformájú. Mint embernek, ebben a formában még szüksége lehet nemcsak használati eszközeire, de még élelemre is, amikor leteszik a sírba. A kiásott régi sírokban megtalált használati eszközmaradványokat nézegetve megállapították, hogy azokat a halott „otthagya”. Azok nem alakultak át úgy, mint ő. Tehát ebben az átalakult formában már nem volt szüksége ezekre az eszközökre.

A halott teste eltávozott, valamilyen új formát vett fel, vagyis újjászületett egy olyan világban, esetleg egy olyan életre, mely eddig ismeretlen. De feltételezte, hogy — mivel földi életében — teljes részese a világmindenségnek, így TEN-nek, vagy akár Manitu-nak is, — így csakis ide térhetett meg az elhunyt, vagy egyesült az istenséggel annak maga által láthatatlan, egy másik világában. Azt már érezte, meggyőződött róla, hogy a föld, amelyen él, nem a világ központja és a Mindenségben nem ő a végkozzat.

A templomot nem építők világában nem is alakul ki az általunk ma ismert „lélek” fogalma. Az „átszellemülés” már jóval későbbi és templomépítő magyarázat egy megérthetetlen átalakulási folyamat magyarázatára.

A lélek fogalma Egyiptomban született. Innen vándorolt ez a gondolat Babilonba, majd a kettő

„tapasztalatai” alapján átveszik a görögök is. Időszámításunk előtt az V. században a görög történész, Herodotos megállapítja: „... az egyiptomiak voltak az elsők, akik feltételezték a lélek halhatatlanságát.” A görög Socrates (i.e. 470—399) Egyiptomba utazik, hogy a lélekkel kapcsolatban tanulmányokat végezzen. Görög szokás szerint, — a görögök azt állítják magukról később,— hogy az ő találmányuk a lélek fogalma. (Euterpé) A „*Jewish Encyclopedia*” szerint a zsidók a lélek fogalmát görög filozófusoktól vették át. A kereszténységet megelőző időben. Ugyanebben az Encyclopediában a „*Lélek halhatatlanságáról*” c. részben olvasható az alábbi:

„Az a hiedelem, hogy a lélek a test feloszlása után is tovább létezik, pusztán vallásfilozófiai spekuláció és nem hit. Éppen nem is tanítják sehol a szentírásokban e tételt.”

Plato után a görög Aristoteles folytatja e tanítást, majd Virgilius (i.e. 70—19) népszerűsíti a római birodalomban. Aquinói Szent Tamás (i. sz. 1225—1274), 1513-ban a lateráni zsinat határozatilag leszögezi: „*mindazok, akik nem hisznek, vagy kételkednének a lélek halhatatlanságában, eretneknek kell nyilvánítani és eszerint büntetendők.*” 1522-ben Luther Márton viszont szembeszáll e tanításokkal és a Reformáció számára elveti e fogalmakat. Egy másik nagy reformátor, William Tyndale, aki az első angol nyelvű protestáns bibliát kiadta, már megkérdézi:

„Ha az elköltözött lelkeket a mennyországba, a tisztítótűzbe, vagy a pokolba helyezzük, ellentmondásba kerülünk Krisztussal és Pál apostollal a

feltámadást illetően, - mert mi szükség lenne feltámadásra, ha a lelkek már amúgy is ott vannak?”

Későbbiek folyamán a protestánsok visszatértek a lélek halhatatlanságának elméletéhez, de hogy az elhunyt lelkek az „utolsó ítéletig” hol tartózkodnak, azt ők sem tisztázták.

Visszatérve az ősi, templomot nem építő szemléletre, a test és a szellem itt még elválaszthatatlan, mert egyik sem létezik, mint ismert emberi forma, a másik nélkül. Ez átalakuláson a testnek is át kell esnie (mint azt a régi sírokban bizonyítva látta), a szellemmel együtt az új formára, a teljes azonosság biztosítására. A templomépítőknél kezdik meg a lélek fogalmának bevezetését. Azon az alapon, hogy ha a lélek visszajön, jöjjön vissza az eredeti testbe, mert abban a formájában ismerték, — megszületik a balzsamozás művészete, hogy ezáltal a testet megtartsák a visszatérő lélek számára. A templomépítő népek kora, faja válogatja, hogy e kultusz mennyire fejlődik, de lényege a balzsamozásnak, hogy a test ezen átalakulási folyamatát megakadályozza. Kényszeríteni kívánják az elköltözött lelkét, hogy ugyanabba a testbe térjen vissza, amelyet az élők is ismertek, mert akkor könnyen azonosítható az elköltözött. A templomot nem építőknél e balzsamozás nem vált szokássá vallási meggyőződésből. A hátramaradott nem avatkozhatott be, nem akadályozhatta a Természet szándékát, munkáját, az átalakulás folyamatát. Későbbi időkben, különböző templomot nem építőknél ugyan ezen „átalakulás” elmélet gyakorlati változásokon ment át, de a lényeg változatlanul megmaradt. A mezőgazdasági munka is „beavatkozás” a Természet dolgaiba, de bizonyítható, hogy azt a Természet szívesen veszi, még meg is jutalmazza érte a földművest a

bő terméssel. Tehát pozitív irányú, a Természet munkáját elősegítő beavatkozás. A folyamat gyorsítására az lehetséges, az pozitív valami, azt szabad e felfogások szerint.

A tűzben minden gyorsan átalakul, felismerhetetlenné válik. A földi élet elképzelhetetlen a NAP nélkül. A NAP édestestvére a TŰZ. Ha ezek rokonok, mint ahogy a Nap hatására minden alakul, úgy a Tűz is mindent alakít. A követ megolvasztja és fémeket nyerünk belőle. Ez átalakulási folyamat meggyorsítására divattá válik a halottégetés. A földben végbemenő hosszú átalakulási folyamat lerövidül a tűz lángjaiban és ez talán segít az elköltözöttnek is. A SZÉL, mely megmagyarázhatatlan isteni jelenség, a levegő része, tehát ennek segítségével az elköltözött hamarabb „felszáll” oda, ahova mennie kell. A halotti máglyára is raknak valamilyen használati tárgyakat, de mivel itt a folyamat igen gyors, e folyamat időtartamára nem sok mindenre van szüksége az elköltözöttnek. E szokást később átveszik a templomépítők is és egyes helyeken elterjed a halottégetés.

Egy másik módozata az átalakulás meggyorsításának az, — mely sokkal ősbibb, az észak-amerikai kontinensen ugyancsak templomot nem építőknél látható. A földi sírban az átalakulási folyamat hosszú időt igényel. Ezt úgy is lehet rövidíteni, hogy a halottat nem a földbe teszik, hanem az istenség „színe elé”. Felöltöztetik legdíszesebb ruhába, kedvenc használati eszközeivel és más szükséges dolgokkal együtt egy magas emelvényre helyezik, „istenközelségbe”. Itt kiteve az idő viszontagságainak, — mely időjárás szerves része a Természetnek, — ez átalakulási folyamat lerövidül. De itt van még egy fontos

tényező. A templomot nem építők szemléletében a madár egy különös teremtmény. A madár mindig fentől jön, minél ragadozóbb, annál magasabbról. A madár tudja használni, vagyis uralhatja az egyik szent elemet, a LEVEGŐT, a SZELET, mert repül. Az ember sohasem tanult meg repülni, habár „istenné válási” törekvései között ez a legfontosabb volt számára. A madár ilyen különleges képességgel megáldva, csakis TEN, vagy MANITU közvetlen küldötte lehet. A sasfajták magas hegyeken, elérhetetlen sziklákon fészkelnek, közel TEN-hez, Manitu-hoz.

Ha a halottat kiteszik a szabadban egy emelvényre, Manitu küldöttei hozzáférnek és elviszik az elköltözöttet Manitu közelségébe. Így gyorsul meg az átalakulás folyamata. Az elköltözöttet, az elhunytat nem síksági temetőbe viszik, de hegyre. Nem a földre, de az emelvényre. S e hely „szentté” válik, mert ott megy végbe az a „misztikum”, melyet ugyan nem ért, magyarázata sincs rá, de a „Nagy Szellem” ott működik a Maga módján és neki, a földi embernek ott keresnivalója nincs, nehogy jelenlétével ezt az átalakulási folyamatot valahogy zavarja. Itt porladnak az ősök csontjai, itt történik az átalakulás, a húsból-vérből való ember itt válik „transcendenssé” — a templomépítők meghatározása szerint.

Korai időkben ez a templomot nem építő minden figyelmét a Természet titkainak a kifürkészésére fordítja. Vizsgálja az állatok viselkedését, mert abból nagyon sokat tanulhat. Minden emberi mivolta ellenére felismeri, hogy az állatvilág rendelkezik olyan „tudományokkal”, melyeket ő sem nem ért, sem meg nem tanulhat. Tehát az állatok különös tiszteletet ébresztenek benne. Nemcsak

feltételezte, de tudta, hogy őelőtte az állatok már jóval korábban e földön éltek. Ha nem így lett volna, az embernek nem lett volna mit ennie, így elpusztult volna. Mivel az állatok sokkal régebb keletűek az embernél, így bizonyos, hogy sokkal többet is tudnak a Természet titkaiból. Az állatszimbólumok az életnek igen sok érthetetlen részét fejezik ki. Vagyis „totemekké” válnak. De e szimbólum mögött mindig a jelentősége a fontos, nem maga az állat, melyet ugyan minden „különleges képességei” ellenére hatalmába tud keríteni. Egyikben felfedezi a bátorság, a másikban a ravaszság, stb. megtestesítőjét.

Amikor ősünk földi eredetét kutatja, hogy honnan is, miből lett, a legegyszerűbb, legkézenfekvőbb magyarázat számára az állatvilágból adódik. De közel két évezred keresztény korszaka kellett hozzá, míg végre valaki a templomépítők társadalmában felismerje azt, hogy fizikai eredetünk egy részét itt a földön kell megkeresni. A keresztény vallási dogmákba fagyasztott „civilizáció” nem hogy csak nem értette meg Darwin Károly törekvéseit, de azt demagógiája következtében a legnagyobb ellenségeskedéssel fogadta. Másfél évszázad szellemi fejlődése kellett ahhoz, hogy ezt az „őskorból” visszatért szemlélődő gondolkodót valahogyan megértsék és a keresztény vallási dogmákon túl észrevegyék a bennünket körülvevő valóságot. Mert valójában, lényegében Darwin mondanivalója nem más, mint „Vissza a Természethez.” — „Ha a valóságos Isten fogalmát akarjuk megérteni, a Természet dolgait kell megérteni.” — „a Természet megismerésével tudunk csak a valóságos Isten közelségébe emelkedni” — írogatja önigazolására, elkeseredéstől gyötörve. De megértettük-e valójában Darwin mondanivalóját? Egy templomépítő társadalom gyermeke

volt, de ősi, ösztönös „sugallatok” vezérelhették a „vallási sötétségből” a valóság felismerését sóvárgó szellemiségét.

Az ember egész megjelenési formája elütött az állatvilágtól. Mégis a még csak „ösztönösen megérezett” „biológiai” összefüggés elválaszthatatlan a földtől. E földi „alapanyagot” össze kellett kötni valamilyen más, „kívülről”, vagyis a világmindenségből jövő, emberi életet elindító impulzussal. Ezt is csak az általa látható állatvilágon keresztül vélte megvalósíthatónak. Így születnek meg az állatvilággal kapcsolatos származás-legendák.

Eleink legendákba szövik eredetüket, állatlegendákba. A nőiesség, a gyengédség, a szépség legjobb kifejezője például a szarvasünő. Az állatlegendákban gyakran szereplő szimbólum. A másik igen ismert szimbólum a sasok világa. A földi életben erősnek, eszesnek kell lenni. A galamb ilyen nem lehetett, mert az gyenge és a ragadozó madarak széttépik. Csakis egy olyan madár jöhetett számításba, amelyet útjában semmi fel nem tartóztathat. Erős, rettenhetetlen és uralja a levegőt. Nincs senki és semmi, ami legyőzhetné. Ez csakis a TURUL sólyom lehetett! Ez a Turul is az istenségnek jelentős jelképévé vált az ősmondáinkban.

Ugyancsak a templomot nem építőknél Észak-Amerikában Manitu parancsára a VIHARMADÁR jön a földre, ott rakja le tojását, melyből szintén élet fakad. De itt sem szelíd madárról van szó, hanem a legerősebb, a legbátrabb, a Viharmadár, amely e feladatot elvégzi. Olyan utódok származnak tőle, melyek mindent túlélnek, mert erősek, bátrak.

Későbbi korokban születik a Csodaszarvas legendánk. A földi, járhatatlan erdőségeken keresztül csakis a SZARVAS ügyességével vezethető egy nép gazdagabb, jobb életkörülményeket nyújtó vidékre.

De itt is nyilvánvalóvá válik a Természettel való abszolút azonosulás. E legenda szerint nem isteni megszállott— „kiválasztott” próféták, vagyis emberek vezetik ezt a népet, mert azok tévedhetnek. Itt is vissza kell nyúlni a Természet csalhatatlanságához, mert a SZARVAS valóságos, természetes, istenadta ösztönétől vezérelve vezeti Hunort és Magort az „ígéret földjére”. A SZARVAS, melytől eredetileg e nép élete származott. a földi életben az anyai gondoskodást, törődést fejezi ki, amikor az élet ismeretlen, járatlan útjain elvezeti gyermekeit a megmaradást, a túlélést biztosító gazdag hazába.

Jóllehet, hogy ez a legendánk már későbbi korokban született, de teljesen magán hordozza a templomot nem építő szemlélet minden makulátlanságát, eredetiségét. Mert e legenda csakis az ősi elemek, az ősi elképzelések felhasználásával jöhetett létre, mely ősi elemek minden időbeli távolság ellenére ott maradtak szellemvilágában.

Őseink sem voltak mentesek a külső behatásoktól és történelmük folyamán átkerültek hozzánk szokások, babonák, elképzelések, melyekről könnyen felismerhető, hogy templomépítőktől származtak. Őseink nem raktak „követ kőre” a szó legszorosabb, vallási értelmezésében. Templomuk nem volt, oltáruk sem volt. A kőtől irtóztak, mert azt élettelennek minősítették. Istenszemléletükből természetszerűen adódott, hogy nem hittek a „megváltásban”. Így nem hittek ősidők óta még az ÁLDOZATOKBAN sem! Vallási meggyőződése szerint minden TEN tulajdona volt, még maga az ember is, így

mit „áldozhatott” volna TEN-nek? Csapott ugyan hatalmas lakomákat, mert kedvelte az életet és minden örömét. Élet-szemléletében az volt a meggyőződése, hogy az ŐS-TEN e földre örömré, boldogságra teremtette; akkor miért búsuljon? Ki is használta az élet minden örömét. Elhunytjait ugyan sajnálta, de végső fokon úrrá lett rajta a tudat: „Ez az élet!” és hatalmas halotti torokat rendezett, amelyeken az elköltözött helyett is jókat ettek, ittak annak emlékezetére. Mert az ember legszívesebben a jóra emlékszik. Miért ne emlékezzünk akkor egy bőséges tor által az eltávozottra. Így annak távozásába való megnyugvása is könnyebb, kellemesebb emlékek maradnak e tor kapcsán utána. **Ez nem „halotti áldozat”, ez megemlékezés!**

Templomépítő krónikaíróink a keresztény korszakban sokat erőlködtek azon, hogy valamilyen formában ószövetségi „szintre” „vasaljanak”, hogy keresztényi körökben elfogadhatóbbá tegyenek bennünket. Nagyon sok ószövetségi szokást őseink „nyakába akasztottak” minden történelmi alap nélkül. Dehát keresztényi szemlélettel hogy is érthették volna meg az ősi magyar hitvilág szépségeit? Valódiságát? Így jön be krónikáinkba a fehér ló áldozat, mely valójában soha nem létezett. Nem létezhetett vallási felfogásaik miatt. Teljesen összeegyeztethetetlen! Mint ahogy még ma is feltalálható a templomot nem építő népek gyakorlatában, ma sem lehet még nyomát sem találni valamilyen áldozatnak.

Ugyanez vonatkozik a „táltosokra”, „sámánokra”, „mágusokra” is, akik az általunk ismert formájukban soha nem léteztek. Voltak tanítóink, gyógyítóink, akik ismerték a „füvek titkát”, de éppen vallásos alapból kiindulva ezekre, mint a templomépítőknél ismert „papságra” semmi szüksége nem volt e társadalomnak. Így nem is éltek szervezett rendben, nem képezték a társadalom egyik

„osztályát”. Még úgy sem, mint a „tudósok” osztályát. Éppen ezért a történelemírók leghamisabb állítása (ugyancsak ószövetségi hasonítás:), hogy papkirályaink lettek volna, ez valótlan! Ha nem volt papi rend, hogyan lehetett annak „főpapja”? Ennek következtében hogy lehetett a vezér, vagy fejedelem „papkirály”?

Semmilyen szervezett „papi rend” nem veszi szívesen, ha befolyásának, anyagi bázisának területére „új istent” hoznak, különösen idegenből. Minden szervezett erejével azon van, hogy hatalmának biztosítására ezt megakadályozza. A magyarság kereszténységre való térítésének korában soha, sehol, semmi nyoma nem maradt annak, hogy ezek a „pogány” magyar papok valamilyen szervezett ellenállást fejtettek volna ki a „térítés” ellen. Ez azt bizonyítja, hogy ilyesmi nem is volt. Semmiféle „táltos rend”, „sámán rend” vagy „mágus”rend nem létezett, mivel templomok sem voltak. A gyógyítók, tanítók szerepe ebben a társadalomban a társadalom valóságos szolgálatát jelentette, de nem a társadalom feletti uralmat.

A nemzetségfők, a Vezérek Tanácsa képviselte tulajdonképpen a nemzetet. Akkor ez volt a ma ismert „parlament”. Ha jól belegondolunk, egy ilyen országvezetés már messze a múltban megelőzte a nyugati „civilizációt” parlamentáris rendszerével. Mert e képviselők összegyűltek a SZEREN, hogy az ország, vagy a nemzet közös dolgainak SZERÉT ejtsék, vagyis azokat megvitassák és döntéseket hozzanak. PUSZTASZER, vagyis a pusztán, ahol e SZER-t megtartották, őrizte meg tartalmi lényegét számunkra mind a mai napig. Amiket Anonymus „feljegyzéseiből” tudunk, e SZER a legtökéletesebb egyenjogúságra

felépülő rendszer volt akkor Európában. Ezt őseink nem akkor létesítették először, amikor ez új hazában megtelepedtek, hanem évezredek óta a SZER irányításával, törvényhozásával intézték közös, országos ügyeiket. Ma „szocialista” gyökereket keresünk múltunkban. Az emberi, társadalmi egyenlőség valóságát láthatjuk, amikor megerősítik az új hazában azt a törvényt is, hogy „a közösen szerzett javakat közösen kell szétosztani”. Pusztán Anonymus „értetlensége” következtében szövegeződött meg ez a „hagyaték” ebben a formában, mert hogy is érthette volna meg ennek valóságos jelentőségét egy, az akkori idők hűbériségében született, nevelkedett katolikus keresztény krónikaíró? Ez a SZER tehát egy teljes egyéni emberi szabadságjogokat élvező társadalom törvényhozása volt. Dehát mikor volt célja a magyar történelmet „íratóknak”, hogy a tényt a maga valóságában ismertessék, tanítsák?

Hova lett volna a „szentistváni hagyatékok szépsége”, ha a valóság napfényre jut? Történelmünkben a „szent” tetteinek magyarázkodása csupa mosdatás. Ma a „jogfolytonos” örökösök hasonlóképp ezt teszik, a „szentet mosdatják”. Ugyancsak Anonymus hagyta ránk, hogy I. István király rokonát, a besenyő fejedelmet, Tonuzóbát élve temettette el feleségével együtt, mert nem akartak a kereszténységre térni. Az akkori idők keresztény térítő szokásaiban ebben semmi különös nincs. Ezreket és ezreket gyilkoltatott meg I. István király, így mi a különös Tonuzóba esetében? A mai történelem-magyarázók már ugyancsak „mosdatják a szentet”, mert „megmagyarázzák”, hogy Tonuzóba élve eltemetése csak Anonymus „szójátéka” volt. Ha ugyanis valaki nem fogadja el a kereszténységet, az már eleve „élve eltemette magát családjával együtt”, vagyis kizárja magát az „örök

üdvösségből”. A mai magyarázat (mellébeszélés) szerint Anonymus krónikáját így kell értelmezni, de szó sincs élve eltemetésről. (Lásd: „Századok”, Bp. 1979, I. szám 97. oldal.) Így e király a végén még valóban „szent” lesz. Egy gyilkosságát már „mossák” róla a mai történelem-magyarázók. A végén lassan még „kiderül” az is, hogy e magyarázat alapján István senkit sem gyilkoltatott meg és minden gyilkosság tulajdonképpen „öngyilkosság” volt, mivel azok a jó „pogány” magyarok saját magukat zárták el az „üdvösség nyújtotta örökélettől”, tehát így már élve is halottakká váltak.

Táltosainkat illetően a „néphagyományok” leírói sohasem igyekeztek leválasztani a keresztény környezetben, a keresztény korszakban ránk ragadt „népi hagyományokat” az eredetiről. A kimondottan templomépítő, keresztény babonákat eleink „hitétől”. Ha megvizsgáljuk összes babonáinkat, a „rossz szellemek elleni védekezés”, „népi szokásait”, kiderül, hogy azok eredete mind a kereszténységben rejlik. Sátán, boszorkányok, pokol, alvilág, túlvilág, megrontások, stb. mind e keresztény szemléletből öröklődtek ránk, melyeknek azonban nyomait sem találjuk a „pogány” hitvilágban.

Még két ezer év előtt is, egy évszázadon belül Európából Ázsia legkeletibb vidékeire is eljuthatott és el is jutott a „sámán” kifejezés. Ma az írások „ősi szibériai sámánokról” tesznek említést, de figyelmen kívül hagyják, hogy maga ez a szó: SÁMÁN nyugatról ered, vagyis Nyugat-európából. Hogy lehet akkor ezt a meghatározást „ősi szibériainak” mondani? Dehát ez idegződött be, ezt kell mondani.

Ez a „sámán” kifejezés ma már annyira elterjedt, hogy az északi földteke eszkimójának is „sámánja” van, még az eredeti „innuit” nyelv szerint is. Valamint innen délre vonulva Észak, -Közép, -Délamerika minden népének „sámánjai” vannak. Hogy lehet egy dél-amerikai hivaró nép „varázslóját” az eredeti nyelvi szöveg fordításában is „sámánnak” fordítani, ez teljesen érthetetlen. Ma már ott tartunk, hogy a világ bármely részén élő népről is legyen szó, azoknak csak „shaman”-jaik vannak. Lehet, hogy a „füves ember” egyszerűbb volt a sámán szóval magyarázni és így maradt rajta e név, de annak az eredeti, valóban „ördögűző” sámánnal semmi köze, kapcsolata nincs! Mint ahogy az ördögűzés „mestersége” sem található meg a templomot nem építőknél, ahol csodák csodája, „URDUNG”, azaz ördög nem is létezik.

Az ősi magyar hitvilág természetéből adódott, hogy még a lehetőségét is kizárta egy, a keresztény értelmezésben létező sátánnak. Ez a hitvilág nem alkotott **a Mindenható TEN ellenpólusaként egy még hatalmasabb, de „rosszindulatú” istenséget.** Az életben mindent TEN irányít, így akármi történik, az TEN akaratából történik. E hitvilágban nincsenek földalatti „sötét” szellemek, akik az ember megrontására törekednének.

A perzsa szomszédság azonban nem maradt hatás nélkül. A perzsák AHRIMAN (Ármány) nevű istensége, aki maga az URDUNG és az alvilág ura, aki az embernek minden rosszat okoz a földön, mint „ördög” szívódik fel nálunk. Ezt a hiedelmet alátámasztja az ószövetségi néppel való kapcsolatok következtében azok „LUCIFER” hiedelme is. A perzsák szittyá-magyari szomszédainkkal sohasem voltak valami jó viszonyban. Ezt bizonyítja a

Herodotos által ránk maradt szittyák elleni hadjárata Dárius perzsa király részéről. E hatalmas király ebben a hadjáratában 80 ezer katonát vesztett el legnagyobb bánatára anélkül, hogy legalább is egyszer meg tudott volna ütközni a szittyákkal. Ezek amilyen gyorsan a semmiből megjelentek, a rajtacsapás után éppen olyan gyorsan el is tűntek. Mire a perzsák feleszméltek, már csak a veszteségeiket számolhatták. Darius hadjárata így kudarcba fűlt. Ennek következtében szittyá eleink is a rossz megtestesítőjét a perzsákban látták. a rossz és a perzsa fogalma egyenlővé vált.

De, mert a perzsának minden rosszat Ahriman, vagyis az ördög okozott, feltételezték, hogy a perzsák ördöge ellenük is fordult, mert az tüzei a perzsákat ellenük. Az nem jó, (a perzsa) mert „annak ördöge van” és a perzsák ördöge a szittyát is háborgatja. Lassú folyamattal ugyan, de az Urdung, az ördög léte először csak mint játékos szó-lás-mondás, de később már el is hitt, feltételezett valakivé vált. A zsidó kapcsolatokból aztán ez a fogalom csak még több megerősítést nyert. E szittyá-magyar népek körülfogták a perzsa birodalmat, annak keleti—északi—nyugati határvidékeit. Darius király Naqsh-i-Rustam-ban levő királyi sírjának falán felsorolta mindazokat a népeket, melyek uralma alá tartoztak. Különös büszkeséggel említi e felsorolás a „tengeren túli szittyákat”, (Fekete tenger) — a „dunamenti szittyákat”, a „Duna és a Dnyeszter közti szittyákat”, „keleti szittyákat” és a „hegyes-sapkájú szittyákat”. Csodák csodájára, e „hegyes-sapkájú szittyák” néznek ránk a Magyarországon kiásott ötvösművészeti remekekről, mint archeológiailag is bizonyított eleink. Darius annak ellenére, hogy a nagy „szittyá hadjáratban” sikert nem élvezett, a serege által bejárt „elpusztított” területek népeit is uralma alatt levők közé sorolja. Ennek

ellenére a felirat elismeri, hogy e népek továbbra is „megtartották saját szokásaikat és törvényeiket”, Dariusz pusztán „barátságuk megnyerésére” szabott „törvényt” nekik. E széles kapcsolatokból eredően természetes, hogy eleinkre is „ragadt” valami a perzsa gondolkodásból.

De a mi magyarai fogalmainkban az „ördög” soha nem emelkedett oly magas szintű hatalomra, mint a biblia sátánja. Ez a „magyari” ördög mindig egy lenézett, rossz, vásott fickóhoz volt inkább hasonlítható, de semmilyen „isteni” eredetet, vagy jelentőséget nem tulajdonítottunk neki a kereszténységre való áttérésünkig.

De e táltosokra, különösen tudásuk alapján rá kellett fogni, hogy amit csináltak, csakis felsőbb sugallatra tudták csinálni. Az szinte elképzelhetetlen, hogy gyakorlati, természetismereti tudásból csinálták, vagy folytatták „mesterségüket”. S ez „isteni”, felsőbb sugallatokat ugyancsak a templomépítőknél szokásos kábítószerek segítségével lehet elérni. Így ráfogták táltosainkra, hogy transzba esve, habzó szájjal „jósoltak jövőt”, stb. László Gyula ugyan megkísérelt megereszteni egy gyenge védekezést táltosainkat illetően az „Ősvallásunk védelmében” c. írásában, de ez csak egy nagyon gyenge magyarázat, nagyon „hangfogós”.

A táltos, - Mágus - gondolat megértéséhez a perzsa valláselméletet kell egy kissé közelebbről megnézni. Az ősi időkben a perzsák vallása sok változáson ment át. Legelső vallási felfogásaik, melyet „Indo-iráni” vallásnak neveznek, a mai értelemben vett legbarbárabb, kegyetlen, véres emberáldozatokra felépült szemlélet volt, mely minden „civilizációt szülő” „Árya” mivoltában minden barbárságon túltett. A későbbi korokban kerül Iránba ANAHITA gondolata, mely keletről jött, de itt már nemcsak

az anyaság, termékenység azonosítása volt, de később a vízzel is azonosították, mint a tisztaság istennőjét. Itt kell végigfigyelnünk egy folyamatot és nagyon könnyen rájövünk, hogy kik adtak kinek és mit? Anahita istennő lesz. Nálunk isteni rangja, neve nincs. Marad eredeti elképzelési jelkép csupán.

A perzsákhoz elkerül a „szent elemek” fogalma. A Nap: MITHRA, a hold: MAH, a föld: ZAM, a tűz: ATAR, a víz: APAM vagy NAPAT és a szél: VAHYU. De amikor a perzsák ezeket az Indo-irán vallás után átveszik, ez „elemek” náluk már templomépítő felfogások szerint istenekké válnak szobrokkal, templomokkal, oltárokkal. Nálunk az „elemek” változatlanul csak szimbólumok maradnak az istenség kifejezésére, de nem válnak istenné. Templom, oltár, áldozat nincs! A legfőbb isten a perzsáknál az előzőek Ura: AHURAMAZDA. Ő irányítja, uralja az előbbi istenségeket. Nálunk a legfőbb Lény a TEN. Az elemek nem istenek, csak TEN-t jelképezik. TEN körül más istenség nem létezik. Mint ISTEN, ő az egyetlen. A felsorolt perzsa istenségek szolgálatát a templomokban egy szervezett, a templomépítőkre jellemző papi rend, a MÁGUSOK (Magi), végzi. E mágusok a készítői a bódító italoknak is, amelyeket a Persepolis-ban talált adatok szerint igen nagy haszonnal árultak a köznépnek is. Áldozatok előtt a mágusok főzik a vallásos ceremóniákhoz használt bódító italt, a „haoma”-t. Mágusok nélkül véres áldozatokat bemutatni nem lehet, csakis a mágusok avatják a királyokat, vagyis „felszentelik” őket. A mágusok rendjének hatalmas „szent szekértábora” van. E szekerek szállítják az áldozatokhoz az állatokat. A perzsák a halottaikat kirakják a szabad földre, a vadállatok azután széthordják őket. Később ők is rátérnek a balzsamozásra. Nagy Sándor meglátogatja

Cyrus sírját, melyben Cyrus bebalzsamozott teste fekszik. I.e. az 5.-ik században Herodotos leírása után tudjuk, hogy a perzsáknak templomuk nincs a görög értelmezés szerint. Csak tornyaik vannak, amelyek aljában a „szent tüzet” őrzik. Mindegyik istenségnek van őrtornya, oltára. Az áldozatokat nyílt téren, a szabadban végzik a mágusok. Nálunk szervezett papi rend, oltárok, égőáldozat, szent szekerek, különböző istenségek szobrai NINCSENEK. Egyetlen „bódító”-nak nevezhető italt ismerünk, a lótejből erjesztett, későbbben kumisz-nak nevezett szeszesital van csak, de nem vallási célokra. Mivel sem papi rendünk, sem királyaink nincsenek, így azokat nem is „szentelhetik” fel. Családfők, nemzetségfők TANÁCSA van. Választott fejedelmünk van. Az eredeti, életet földre hozó madárelmélet itt is megjelenik templomépítő felfogásban: Egyiptomban HORUS-t ábrázolják, Perzsiában Ahuramazda-t. A szárnyas napkorong a legfőbb istenség kifejezője. Nálunk a madár is, a Nap is szimbólum marad. TEN kifejezésére semmi emberi vagy állati kép-ábrázolás nincs. Zarathustra (Zoroaster), a nagy próféta a „szittyá hegyekbe” megy „elmélkedni”. S amikor visszatér Kelet-Iránba, megkezdí a MAZDA vallás megreformálását. Eltöröl minden véres áldozatot; tanítása szerint az állatokkal, a Természetben harmóniában kell élni.

Megtiltja a bódító italok, a haoma használatát. A mágusok befolyását teljesen korlátozza. A halottakat nem szabad bebalzsamozni, temetni, elégetni, vagy a vadállatok martalékává kitenni a szabadba. Fenn a hegyekben, szent helyeken, emelvényre kell kitenni a halottakat, majd csontjaikat össze lehet szedni. Nem hiába „elmélkedett” a „szittyá hegyek” között; ott megmagyarázták neki a vallási felfogások igazi lényegét, a bálványimádást, a templomépítést. Nálunk e felfogásban

a vonal évezredekén át töretlen, reformációra szükség nincs. Vajon ki vehetett át kitől vallásos felfogásokat? Mi a perzsáktól, vagy azok eleinktől?

Táltosaink keresztény magyarázói úgy okoskodtak, hogy ha az apostolok is „légyölő galóccával” lettek „látókká”, akkor megengedhető ez a mi „sámánjainknak” is.

„Másnap pedig, míg azok menének és közelgetének a városhoz, felméne Péter a háznak felső részére imádkozni hat óra tájban.”

„Megéhezék azonban, és akara enni; míg azonban azok ételt készítenek, szálla ő reá elragadtatás;”

„És látá, hogy az ég megnyílt...stb.stb.”

(Apostolok Cselekedetei, 10. rész, 9-11. versek.)

Az alábbiakban „Pál apostol” írja:

„Lőn pedig, hogy mikor Jeruzsálembe megtértem és imádkozám a templomban, elragadtatóm lelkemben”

„És monda nekem: Eredj el, mert én téged messze küldelek a pogányok közé”

(Apostolok Cselekedetei, 22. rész, 17. és 21. versek.)

Csakhogy jó Károli Gáspárunk, amikor e szöveget fordította, az eredeti „transzbeesés” szó helyett sokkal „kegyesebbnek” vélte az „elragadtatás” szó használatát,

mert keresztényi „áhitata” nem engedhette meg, hogy (az eredeti szöveg ellenére) apostolai ugyanúgy „transzba eshettek”, mint más földi halandók. Így a fordításban az apostolok „elragadtatnak”. De ez a lényegen nem változtat, mert e transzbeesés, vagy „elragadtatás” állapotában hallani csak az „isteni kinyilatkoztatásokat”, utasításokat. Amerikában ma is sok ilyen szekta működik, melyek „transzbeesett” állapotban tudnak csak az apostolokkal értekezni és az „igéket” valójában megérteni. A „transz” állapota az apostolok miatt „szent” állapot, mert valóban így „közli a lélek” mondanivalóit a hívőkkel. Ez hivatalosan „bevett”, elfogadott keresztény szekta, templomokkal, társadalmi szervezettel és minden mai „társadalmi” kellékkel együtt. S ebben a mai huszadik századi „keresztény civilizációban” ezekről még senki nem írta, hogy „primitív pogányok, babonás bolondok, félrebeszélők”. A nyugati templomépítő „művelt” világ tisztelete övezi őket.

A krónika írja rólunk egy helyen, hogy „a pogány magyaroknál szokásos varázslat, hogy a szülő asszony házába a varázslóik forró vizet visznek és azzal kenegetik a szülő nőt a rossz szellemek elűzésére.”

A krónikaíró ezt nem láthatta, mert az asszonyháza „fejvesztés” terhe alatt be sem léphetett. De hogy szülésnél a házban vizet forraltak az ott tevékenykedő „vajákos asszonyok” és különböző, fertőtlenítésre szolgáló „varázsos” füveket szórtak a forró vízbe, azzal mosták meg a szülő asszonyt, ez is érthető. A kereszténység elterjesztése után e „pogány babonát” kiirtotta az egyház és majd egy évezred kellett hozzá, hogy ugyancsak egy magyar Semmelweiss Ignác fedezze fel a gyermekágyi láz kórokozóját, mely ellen az orvosság ismét a forró víz,

vagyis a fertőtlenítés lett. Ki gondolt arra eddig, hogy ezek a „lovás-nomád, pogány magyarok” vándorlásaik között is szültek és szaporodtak? Sőt olyannyira szaporodtak, hogy állandóan „nomádkodniuk” kellett, hogy létüket fenntarthassák. Ilyen nagyméretű vándorlások közepette kellett, hogy valamilyen „titkuk” legyen a gyermekági láz megakadályozására. Amíg Európában a IX—X. századokban ez a legfélelmeesebb jelenség, érdekes, hogy nálunk ez nincs, legalább is semmilyen utalás jelenlétére nem mutat. De amikor vidéken háznál szült a magyar parasztasszony, (Simmelweiss után) a bába is forralta e vizet.

Mielőtt a mosdatáshoz látott volna, a forró vízből csak úgy kézzel „odaspriccentett” a vajúdó asszonyra. Miért kell ezt csinálni? - kérdeztem egyszer falusi bába nagyanyámat. „Fiam, ez nagyon régi szokás, ez elhárítja a gonoszt.” Nyugodt lelkiismerettel állíthatjuk, hogy a honfoglalás kori idők fertőtlenítési eljárásából a kereszténység után már csak egy kézzel történt „spriccentés” maradt fenn annak biztosítására, hogy a „gonoszt” távol tartsák a szülő asszonytól. Semmelweiss ugyan visszahozta a régi szokást, a forró vizet, de a régi idők maradványaként ott maradt a „spriccentés” a mai napig is „biztonság” kedvéért.

Szent dolog volt a szülés, mert a szülés pillanatában teljesedett be az isteni rendelkezés. Az asszonyházat illatos füvekkel is be kellett füstölni, hogy minden „régiszellemet elűzzenek” az újszülött érkezésére. Csakhogy ennek a kifüstölt asszonyháznak, vagy sátornak szintén a fertőtlenítést célozta, amikor a redők, zugok közt megbúvó bogarakat kellett kihajtani a sátorból. Idővel

eredeti jelentőségét ugyan el is felejtették és ma már csak a szibériai sámán füstöli a jurtát „babonából”, szülés előtt.

A szüléssel, az anyasággal kapcsolatban „örököltünk” a kereszténységtől egy fogalmat. A régi termékenységi kultusból fennmaradt legszentebb mindennapi jelképet, az anyaságot ábrázoló szobrot nem lehetett, sem annak fogalmát kitörölni az „átkeresztelt” népek lelkületéből. A katolicizmus számára nem maradt más, mint megalkudott a helyzettel és megszületett a „Mária-kultusz” azaz a „Szűzanya” fogalma. Ami a keresztény felfogásokra legjellemzőbb, hogy semmit sem tud a maga természetes valóságában elfogadni, de mindent „jobban” akar tudni a Természetnél. Az anyaság fogalmát is át kellett alakítsa a legtermészetellenesebb formára, a „szűz” fogalmának bevezetésével. Mert az asszony miért ne a legtermészetesebb formák közt kerüljön az áldottság állapotába? Nem is lett volna kereszténység, ha nem degenerálja e fogalmat e „szüzesség” bevezetésével, hogy azután az asszony e keresztény társadalomban „asszonyállattá” süllyedjen. „Tisztátalan állattá” az ószövetségi felfogások szerint. Az újdonsült keresztények régi hitük legszentebb szimbólumát látva a „Szűzanya” fogalmában, e kultuszt tovább vitték és a végletekig fokozódott ennek tisztelete keresztény keretek között is. Nálunk sem maradt e fogalom a régi formájában és a legkülönbélebb változatokban, valamilyen „kisasszony” vagy „boldogasszony” néven, de minden hónapban jutott legalább egy ünnepe az „asszonynak”. Könyvtárakat kitöltő imahalmazt írtak a „Szűz” tiszteletére megannyi énekkel együtt. E Mária-kultusz a reformáció idején valami hanyatlást szenved, mivel a protestánsok „valódi” keresztények lévén, elvetették a „Szűzanya” tiszteletét. Az új hívő fájó szívvel ugyan, de megvált ez ősi jelképtől,

aminek az eredetét már nem is ismerte. Azért hazai reformátusaink szobájának falán, minden megreformált igehirdetés ellenére, ott lógott a Szűz képe a falusi házakban. Természetes, hogy e „Madonna” mindenféle csodákat tett a kereszténység története folyamán. Nem is a kereszténységgel jöttek be ezek a csoda-fogalmak. Az ösztönös „csodavárás”, mely csakis a régi, templomot nem építő hit szerinti anyaság jelképéből jöhetett, mintegy visszahatásként, mert a legnagyobb csodát, az életadást az asszonyra bízta a Teremtő. A katolikus vagy más keresztény egyházaknak egyetlen szentje sem tett annyi csodát, mint a „Madonna”. Ember annyit egyetlen istenséghez nem imádkozott, mint a Szűzhöz. Egyetlen szentnek, prófétának, megváltónak annyi képe, szobra nincs, mint a Madonnának.

Nekünk, katolikussá tett magyaroknak ki más lehetett volna elsőszámú védőszentünk, mint a „Szűzanya”, a „mennyek királynője”.

Az ausztriai Altötting város temploma előtti téren áll a „csodatevő Altötting-i Madonna” szobra. A „kalandozások” korában egy kalandozó magyar csoport egyszer „meglátogatta” e városkát, aminek eredménye az lett, hogy lerombolták a várost a templommal együtt. Nem követ kövön, de kövecskét kövecskén nem hagytak. Egyedül a Madonna szobra maradt sértetlenül, amint a kisdedet tartja karjaiban. A katolikus krónika szerint „a Szűzanya csodát tett és nem engedte, hogy szobrát a rabló pogány magyarok megszenségtelenítsék.” (A templomot engedte.) Azóta a várost is, a templomot is újból felépítették, a szobor még a régi és Altötting „csodajáró”, vagyis „kegyhely” lett. Ezrek látogatnak oda évenként, hogy megbámulják a „csodatevő” szobrot. De senkinek

még nem jutott eszébe, hogy a „csoda” mélyére is nézett volna.

„Kalandozó” őseink régi „pogány” hitükben csak egyetlen szent fogalmat tiszteltek, az anyaság megnyilvánulását. Amikor e város útjukba akadt, valószínűen nyomós okaik lehettek arra, hogy lerombolták a szemükben, hitük szerinti „pogány” keresztény templomot is. Borsózott a hátuk, amikor a szentélynek nevezett templomrészbe betekintve azt látták, hogy a főhelyen, az oltárnál egy vértől csöpögő, halálra-kínzott ember alakja lóg a keresztfán. Érthető, hogy felháborodásukban még az alapjait is feltúrták e templomnak.

A IX.—X. század katolikus Európájában igen nagy divat volt, hogy Jézus szenvedéseit kidomborítsák. E korban virul az önsanyargatók, önkorbácsolók rendje, akik naponta kínozták magukat és testükön mély sebeket ejtettek azért, hogy „Jézus szenvedéseinek részeseivé” váljanak. A templomok képei, szobrai, feszületei a legvadabb, kínoktól eltorzult ábrázatokkal, vértől csöpögő formákban ábrázolják Jézust és a vértanukat. Ez kellett az akkori keresztények hitvilágának az elmélyítésére. E rettenetes szenvedések ábrázolásán keresztül értette meg a „primitív keresztény”, hogy lelke üdvéért milyen „isteni” tettet hajtott végre Jézus. S e nyugati világban ez helyénvaló cselekedet volt a keresztény áhítat felgerjesztésére.

Egy ilyen kínoktól eltorzult, vértől csöpögő szobrokkal, képekkel teletömött templomot meglátván, eleink emlékezetébe villant az évezredekkel azelőtt Perzsiában dívott Indo-iráni véres emberáldozatokra épült vallás emléke, amely szemükben a legelvetemültebb barbárságot

jelentette. Felfogásuk szerint sötét bűn volt. S e keresztény templomok belsejét látva, csakis a véres, bűnös perzsa múlt jutott eszükbe, melyet szívük mélyéről gyűlöltek, megvetettek. Ahol tehettek, megsemmisítették ez átkozott vallás fellelhető jelenségeit. Így már érthető, hogy eleink: hunok, avarok, magyarok miért „pusztították” nyugaton a katolikus keresztény templomokat. A templom előtti téren viszont állt az anyaszobor, karján a gyermekkel, amely előttük szent és sérthetetlen volt. Értékelésük szerint ebben az egész városban az egyetlen megkímélni való az anyaszobor volt, amelyre vallásos tisztelettel tekintettek. Nem a katolikus „Szűzanyára”, de mint ősi hitük legszentebb szimbólumára, az anyaság szobrára. Ezért maradt meg e szobor sértetlenül Altöttingben. Hasonló történeteknek se szeri, se száma. a katolikus Európában. Amerre még a hunok is „ellátogattak”, a Madonna szobrok mindenütt „csodát” tettek. A csodamagyarázóknak csak az nem jutott eszükbe, hogy a hunoknak, avaroknak, magyaroknak valami „titokzatos” kapcsolata lehet e szobrokhoz, mert a templomokat ugyan „megszentségtelenítik”, de a Madonna viszont mindig csodát tesz.

A Madonna nemcsak Európában tett „csodát”, hanem Mexikóban is. Montezuma, a szerencsétlen azték uralkodó, jóslatok által megzavarodva, nem tudott mit kezdeni a maroknyi spanyol hódító sereggel. A leírások szerint (Bernal Diaz del Castillo) Cortez és serege, amikor valamilyen nagyobbméretű ütközetben a helyzet úgy állt, hogy ott vagy győznek, vagy meghalnak, kibontották a „Szűznek” a zászlaját és azzal az élen indultak harcba.

A szerencsétlen aztékok teljesen megzavarodtak e látványtól, mert hitviláguk legszentebb „istenségének” az

anyaság, a termékenység istennőjének képe volt a zászlóra hímezve. Azt hitték, hogy istennőjük a spanyolok oldalára pártolt. Feladtak mindent és szétfutottak. A hódítás leírásaiban mindig előbukkannak ezek a látszatra jelentéktelen részletek, de végső fokon nagyon sok érthetetlen dolognak adják meg a magyarázatát. Egyszer egy mexikói, ma is praktizáló azték sámánt megkérdeztem, hogy régi, máig is fenntartott azték hitével hogyan egyeztethető össze a nyakán lógó arany Madonna-érem? Válasza nem lepett meg: „A Nostra Señora de Guadalupe már akkor velünk jött, amikor az első azték erre a földre tette a lábát.” — „Ezt a hódítók csak átformálták a saját képükre.”

De hasonló a válasz még a maya világban is, mert az anyaság, a termékenység tiszteletének fogalma e földön a legrégebb felfogás. Mexikó meghódításának történetében van még egy igen furcsa jelenség. S ha nekünk ez közel 500 év távlatából még mindig furcsa, milyen érthetetlenül és zavartan szemlélhették ezt a gyermeteg aztékok? A hódítókkal jövő papok a legnagyobb felháborodással támadtak az aztékok vallása ellen az emberáldozatok miatt. Kézzel-lábbal magyarázták az aztékoknak az emberáldozatok rettenetes „bűnét”, ugyanakkor kezükben a véresre mázolt feszületen függő Jézust mutogatták nekik, mint a „megváltás” jelképét.

Az aztékok azt gondolták, hogy ők nem csinálják jól a dolgot és egy pár spanyolt gyorsan keresztre feszítettek. De látva a keresztre feszítettek rettenetes kínjait, ráébredtek, hogy saját vallásuk sokkal „humánusabb”. Náluk az áldozat pillanatok alatt elvérzik, meghal, ha mellkasát felhasítják és kitépik a szívét. A keresztet meglátva,

ezután rettenetes rémület lett úrrá rajtuk és sokan inkább a halált választották, sem hogy megkeresztelkedjenek.

A keresztény hódítókra itt is jellemző, hogy mindazokat a „rémségeket”, melyeket a hátrahagyott katolikus spanyol leírásokban olvashatunk az aztékok szokásait illetően, alátámasztja azt a régi szokást, mely szerint: „hogya spanyolok a saját kegyetlenkedéseik leírhatatlan méreteit valahogy csökkentsék, az aztékokat kellett igen véresre festeni, hogy saját tetteik igazolhatók legyenek.” Az önigazolás e formája végigkíséri a történelmet, a mienket is. „Pogány” eleinkről éppen azért kellett a katolikus krónikákban oly sok „borzalmasságot” írni, hogy ilyen állításokkal a katolikus térítők kegyetlen barbarizmusát valahogy csökkentsék és véres cselekményeikre valamilyen igazolást találhassanak.

A termékenység kultusz, az anyaság tisztelete fel-feltör időnként a „civilizált” világ gondolkodóiból is. Az egyik igen jó példa erre a klasszikus irodalom kincstárába sorolt Dosztojevszkij: „Bűn és bűnhődés” című regénye. Raszkolnyikov, aki megölt egy idősebb asszonyt és egy fiatal leányt, nem magának a gyilkosság elkövetéséért áll bűnösen, vádoltan egy másik, törékeny gyenge leány, Sonja előtt, hanem a nőiesség, az anyaság, a termékenység ellen elkövetett bűnért. Az élet-folyamat megtestesítőjét, nőt gyilkolt meg Raszkolnyikov és Sonja kimondja reá az ítéletet: „Menj a keresztútra, borulj le és csókold meg a FÖLDET, mely ellen vétkeztél.” A többszáz oldalas regény mondanivalója ebben van összesűrítve: „a föld, mely ellen vétkeztél” —vagyis az anyaság ellen.

Nálunk a két világháború közötti időben a lendülettel feléledő régi magyar hitünk meghatja világhírű porcelángyárunk vezetőit is. A herendi porcelángyár készített egy Madonna szobrot.

Ha már Madonnáról beszélünk, Madonnát tisztelünk, akkor miért ne a sajátunkkal tegyük ezt? S kit lehet egy „magyar Madonna” szoborba formálni legkézenfekvőbben, mint egy matyó asszonyt, karján a gyermekkel. Az egyháziak legnagyobb megrökönyödésére megjelenik a piacon a világhíressé vált „Matyó Madonnánk” szobra, melyet azonnal szétkapkod a nép és a porcelánipar legkeresettebb termékévé válik. A kereslet oly nagy, hogy már két féle nagyságban kell gyártani. Ma is a legkeresettebb porcelánok közé tartozik.

Filmgyártásunk sem akart lemaradni, s megszületett e kor sokatmondó alkotása: a „Kalotaszegi Madonna”. S e filmremek éppen valóságos mondanivalója miatt „tűnt el” a mozgósínházaink vásznáról. Ma már ennek hírét sem lehet hallani, vagy egy kópiáját sem lehet megtalálni.

A második világháború befejezése után, a lerombolt, elpusztított, kivérezett hazában a nemzeti túlélés ösztöne adja ki a jelszót: **Lánynak szülni dicsőség, asszonynak kötelesség!** A nemzeti túlélés itt már megköveteli a keresztény álszenteskedések természetellenes nézeteinek elvetését és ösztön-szerűen feltör az élniakarás.

A keresztény egyházak azonnal megtámadják a jelszót és „kommunista erkölcstelenségnek” bélyegzik. Dehát mikor tettek ezek az egyházak akármit ennek a nemzetnek a megmaradásáért? Egy magyar anya tud-e egy új magyar életet e földre hozni „erkölcstelenül”?

Ez a támadás nem a rideg természeti igazságoknak, törvényeknek a megnyilvánulása, de egy velejéig romlott, álszenteskedő, nemzetirtó keresztény szemléletnek a megnyilvánulása! E nézetek szerint a nemzet is kipusztulhat, de a „keresztényi erkölcsöknek” mindvégig

érvényben kell maradniok. Ezredéves keresztény történelmünk csakis ezt a nemzetgyilkos bélyeget hordozza magán, melyet semmilyen magyarázgatással, álszent, szemforgató farizeuskodással sem lehet lemosni!

1945 óta emigrációnk ennek tökéletes tükörképe. Nem a pusztulásnak indult nemzet sorsa a fontos, de „meg kell őriznünk ezeréves keresztény hagyományainkat” jelszó alapján még ma is **„meg kell maradnunk a Golgotához vezető úton!”** Ezeknek az idegen, külföldi, nemzetközi keresztény egyházaknak tevékenységei között sohasem a nemzet sorsa az érdekes, vagy az, hogy valójában mi történik odahaza? De lényegük nyilatkozataikban látnak napvilágot:

„Minket nagyon érdekel a hazai katolikusság sorsa.”

„Mi aggódunk a hazai reformátusok jövőjéért.”

„Mi mindent megteszünk a hazai baptisták sorsának enyhítéséért.”

De hol akadt egy itt kinn működő, magyarul beszélő keresztény egyház, mely azt a nyilatkozatot tette volna, hogy aggódása **AZ EGÉSZ NEMZETÉRT** van! De zászlóikra a „keresztény hagyományok megőrzésének” a célja van felírva.

A MI magyar vallási meggyőződésünk szerint, amikor egy magyar nő az anyaság áldott állapotába kerül, **a legszentebb isteni rendelkezés végrehajtója lesz. Ezért előttünk, szemünkben ugyanúgy, mint őseink idején, a „szentség” állapotába került.** Nem szabhat egy téves emberi nézet, szemlélet sem-milyen „erkölcsnek” álcázott fogalmazása korlátot ez állapotnak. Az élet TEN akaratából van, annak hordozója, Akaratának végrehajtója szemünkben csak „szent” lehet! Ennek alapján létezhet-e „törvényenkívüli állapot”? Létezhet-e „törvénytelen

gyermek”? Törvényen kívülé akkor helyezi magát a nő, amikor anyaságát megszakítja! Önszántából veti el magától, gyilkolja meg az életet, melyet a Magyarok Istene mint kiváltságot adott számára s ez isteni rendelkezés ellen vét, ha eltaszítja magától e kitüntetést. Sajnos, de sokan vannak, akiket a Magyarok Istene nem tüntetett ki azzal, hogy a magyar életfolyamat biztosításának eszközévé válhassanak. Nagyon sokan vannak, akik ezért az isteni ajándékért, az anyaság állapotáért mindenüket odaadnák. Mily nagy annak a bűne, aki e kiválasztottságot taszítja el magától! A nőt társadalmunkban a magyar vallás szerint nem kell „felszabadítani”. A magyar vallás társadalmában a nőnek nincs szüksége felszabadulásra, mert e magyar hitű társadalomban a nő sohasem kerül abba a helyzetbe, hogy fel kellene szabadítani. Az egész nemzeti túlélésnek, a nemzet megmaradásának záloga az **ANYA** és e kiválasztottsága oly helyzetet teremt számára, mely nem csak megőrzi és tiszteletben tartja emberi méltóságát, de éppen az anyasággal szerzett érdemeiért a társadalom minden tiszteletét, megbecsülését, segítségét és védelmét élvezi. **Csak addig életképes a társadalom, a nemzet, amíg a nőt, az anyát e társadalmi helyzetében megtartja!**

A magyar vallás „papjai” közül éppen ezért a NŐT nem lehet kizárni! SŐT! Létünk első és legnagyobb „szentségét” tőlük kaptuk, magát az Életet és magyarságunkat. Helyénvaló, természetes folytatása ennek az, hogy az „ő kezükből is vegyük” az életút többi szentségeit” is, mint a szeretet, a tudás, és minden ismeretek, megbecsült hagyományaink „szentségeit”.

A magyar ember szülőtisztelete spontán vallási érzelmekből fakad. Az őt alkotó Magyarok Istene szüleit választja eszközül arra, hogy neki életet adjanak. Tehát a szülő a közvetlen kapcsolat az Istenhez. A szülő felhasználásával ALKOTOTT az Isten. S e szent alkotási folyamat fizikai, látható eszköze a szülő. A szülő ábrázolja, érezhetően jelenti magát az Isten jelenlétét. S ez már önkéntelenül is vallásos áhitattal töltött tiszteletet és szeretetet ébreszt a magyarban.

Amikor magyar vallásunk tanításaiban az Isten után első helyen emlékszik meg a szülőről, az anyáról, kimondottan az ősi magyar felfogásoknak évezredek törvényeit tölti be.

E „termékenységi kultusz” az emberiség legrégebb és legtermészetesebb, valóban Istentől eredő vallásalapja. Őseink is eszerint éltek évezredek át. **Amikor a magyar túlélés titkait keressük, e vallási nézeteket kell magunkévá tennünk ahhoz, hogy életszemléletünket, istenképzetünket visszahelyezzük arra az egyedül helyes alapszemléletre, mely képes volt eleinket megtartani így az eszerint élő utódokat is meg fogja tartani a további évezredekre. A ma meglévő, élő, tanító ősi magyarhitű Egyháznak feladata és célja, hogy minden magyarral megismertesse e valóságos istenhit alapjait, lefejtve róla az évezredek istenkáromlásnak minősülő, templomépítő ferdítéseket. Egyházunk feladata, hogy megértesse a magyarral magyar valóságát, fajtánk iránti kötelességeire ébressze. Ezen keresztül megértse azt is, hogy a Magyarok Istene valóban milyen valóságos **NEMZETI HIVATÁSSAL** vezérelte a Karpát-medencébe nem csak saját nemzeti megmaradása, de az egyetemes emberi boldogulás érdekében is.**

Z Á R Ó S Z Ó .

Ma, amikor azt tételezzük fel és állítjuk magunkról, hogy értelmes lények vagyunk istenszemléletünk valóságos alapjainak megértésére, miért hajlanak meg ma is sokan és hisznek el sokkal hamarabb mesékbe illő, természetellenes dolgokat, mint a pusztá valóságot a saját mezítelenségében, a maga természetes mivoltában? A felnőtt és korosodó magyar szellemében még mindig gyermek marad és nem akar a VALÓSÁGGAL szembenézni. E valóságtól való félelem, az előle való ésszerűtlen menekülés nem jelenti azt, hogy ez a valóság azért nem létezik. E megrögzött menekülési vágya következtében a legelvontabb, érthetetlen meseszerű világba menekül, mely legkézzelfoghatóbban a vallási felfogásaiban éli ki magát.

Távol a valóság talajától, ilyen álmvilágban való élés, megfoghatatlan, „transcendens” elképzeléseken alapuló élet-szemlélet következtében adódik az az állapot, melyben saját jól felfogott egyéni érdekei, nemzeti érdekei, de egyéni lelki nyugalma is katasztrofális káoszba jut. A valóságtól való menekvés, a félelem készíti olyan tévhitet elfogadására, melyeknek rabjává válik azzal az önmegnyugtatóssal, hogy „jó volt az apámnak, jó lesz nekem is”. Így válik rabjává olyan hiedelmeknek, melyeket valóban „megtanult hinni okok nélkül”. Bármely keresztény felekezet hívőjét megkérdezve, egyetlen egy

sem tudná megmondani, hogy miért éppen katolikus, református, baptista, vagy akármilyen.

A hebegő-habogó magyarázatok végül is abban csúcsosodnak ki, hogy „mert hát ezt tanultam, ezt tanították velem”. De felnőtt korban, érett ésszel nem vette magának a fáradságot, hogy megvizsgálta volna hiedelmeit és azokat tényleg meggyőződésből tette volna magáévá, mint ismeretei szerint az egyetlen „üdvözítő” elméletet. Ha nagyon szorítjuk a dolgot, ma a miért? kérdésre nem valóságos vallási nézeteken, de végső fokon politikai állásponton nyugvó választ kapunk; „mert a katolikusok itt ezt akarják, vagy azt akarják...”. De e válaszon nem az isteni és vallási magyarázatokra szorítkoznak, hanem politikai lényegük van. A vallás sohasem volt határozottan leválasztható a politikától és a politika a vallástól. A kettő kéz kézben halad, mert egyik sem tudja létét biztosítani a másik támogatása nélkül. A kettő annyira egybefonódik, hogy azt a felszínes szemlélő észre sem veszi. Politikai nézeteket használnak a vallás alátámasztására, és politikai törekvéseket támasztanak alá vallási nézetekkel. Tehát a politikai nézetek vallásos színeződést kapnak, míg a vallás politikaivá válik. Napjaink legkézenfekvőbb példája: Írország katolikusainak és protestánsainak kiengesztelhetetlen ellentéte, ahol a vallás és a politika annyira kúszált, összekeveredett, hogy azt szétválasztani lehetetlen. Libanon keresztény és mohamedán lakosságának egymást irtó háborúja ugyancsak ezt bizonyítja. Az iráni iszlámi törekvések kimondottan politikai törekvések a „próféta zászlajába csavarva”.

Mi, magyarok sem vagyunk mentesek ettől és „politikai kereszténységünk” minden hátrányát érezzük magunkon úgy ma, mint kereszténységre térítésünk óta.

De éppen a valóságtól való konok menekülésünk okozza a legnagyobb nemzeti, sőt egyéni tragédiáinkat is. Mert, ha a valósággal szembe tudnánk nézni, már nem lennénk felhasználhatók sem hitünk, sem meggyőződés-eink alapján különböző politikai törekvések elérésére. De e valóságot előbb fel kell ismernünk ahhoz, hogy szembenézhessünk vele. Ez viszont munkát, időt, gondolkodást igényel, mely minden állítólagos intelligenciánk ellenére bizony nem könnyű feladat. A meseszerű vallási elképzelések könnyebben fogadhatók el, mert elvonják a figyelmet a sokszor rideg valóságtól. Bármilyen „vad” legyen is a mese, nem érdekes, hogy mese, mert betölti feladatát a valóságtól való szellemi menedéknyújtásra. **Csakogy ilyen alapon sem egyéni, sem nemzeti létet bizni nem lehet.**

Befejezésül újra visszatérek arra, amit e könyvem elején hangsúlyoztam: **nemzeti megmaradásunk érdekében vegyük végre magunknak a bátorságot ahhoz, hogy szembe merünk nézni a valósággal! Ha pedig felismertük, akkor könnyen rájövünk, — mint ahogy rá is jöttünk betegségünk gyógyítására: TÉRJÜNK VISSZA ÚJRA A MAGYAROK ISTENÉHEZ, TÉRJÜNK VISSZA ELHAGYOTT ŐSI VALLÁSUNKHOZ! Ez a gyógyulás egyedüli útja.**

Ezeréves keresztényi agyimosásunkból, mint nehéz kábulatból, tudom, nem könnyű a szabadulás. De ha valamire is becsüljük nemzeti létünket, akkor ettől a

nemzetvesztő kábítószerből minél hamarabb meg kell szabadulnunk, ki kell vetnünk magunkból. Azon ne csodálkozzunk, hogy a kereszténység kiszolgálói — elsősorban minden keresztény felekezet, szekta papsága, elvakult, bigott hívei— tajtékozó dühvel támadnak ellenünk, hogy ilyen „istentelen pogányságokat” meg mertem írni és ezeket még hirdetni is akarjuk; mert **visszatérésünk őseink hitfelfogására meghúzza a halálharangot ezeréves minden ámitásuk felett.**

Szembe kell nézni a valósággal, miután azt megismertük. Akkor tudunk életképes, életet, létet szolgáló célokat kitűzni magunk elé nemcsak mint egyének, de mint nemzet is. Hála a Magyarok Istenének, ma már a máglyák és a keréketörések ideje lejárt. Hitfelfogásunkért ma már senki sem tud bennünket a vádlottak padjára állítani! De a valóság felismerésével és annak következetes alkalmazásával nemzeti túlélésünk érdekében el fog érkezni az idő —talán előbb, mint remélnénk— amikor végleg megszabadul magyar népünk a kereszténytény mákonytól és az ezeréves agyamosástól. Utána pedig LÉLEKBEN ÚJJÁ-SZÜLETVE, a Magyarok Istenének a bocsánatát elnyerve ezeréves hűtlenségünkért, bizalommal és öntudattal járjuk tovább az elkövetkező évezredek napfényes útját Istenünk szándéka, rendelése szerint.

Adja a Magyarok Istene, hogy ÚGY LEGYEN!

A rideg valóság

